

தேடலே வாழ்க்கையாய்

பவானி சிவகுமாரன்

by Neelam Foundation

<http://neelamfoundation.org>

தேடலே வாழ்க்கையாய்

க. பார்ஸிகுரங்
ஒசியர் "அவைநது"
கலைனிகம்
இல்லாப்.
வினாக்கல்.

8009-50-12

பலானி சிவஞ்சோரன்

மீரா பதிப்பகம்

70ஆவது வெளியீடு

இல 191/23, கலைவெல் வீதி, கிருலப்பண
கொழும்பு - 06 தொ.பேசி : 2513336

தேடலே வாழ்க்கையாய்

சிறுகதைத் தொகுதி

- ஆசிரியர்
பவானி சிவகுமாரன்

- உரிமை
ஆசிரியருக்கு

- முதற்பதிப்பு

27-07-2008

- பதிப்பு
மீரா பதிப்பகம்

(70அழுவது வெளியீடு)

191/23, ஷஹலவல் வீதி
கிருல்பனை, கொழும்பு 06

T.P: 0775342128, 2513336

- அச்சுப்பதிப்பு
பேஜ் அண்ட் இமேஜ்
202/2B, ரோயல் பேர்ஸ் கார்டன்
வத்தனை

- ISBN : 978-955-1022-02-0

- விலை
ஞபா : 200.00

சமர்ப்பணம்

வாழ்வில் தேடல்கள்
சமையில்லை.

திகட்டுவதில்லை.
தேடலே வாழ்க்கையாயின்..
வாழ்வில் தேடலுக்கு
அடியடுத்துத் தந்த
என் அப்பாவிற்கு.

ஓவானாம் பூநாம்
கலை நூல்

வினாக்கள் மற்றும் விடைகள்

நிலைகள்

நூல்தாங்கள்

நூல்தாங்கள்

27-07-2009

நிலைகள்

நூல்தாங்கள்

பொது நூல்தாங்கள்

19727, அரசுப்பகுதி 45

கிராமத்துறை, வினாக்கள் 06

TR 0776342123, 2276326

நூல்தாங்கள்

நூல்தாங்கள்

மாநாடு நூல்தாங்கள் என்று அழைகின்றதோ

நூல்தாங்கள்

நூல்தாங்கள் 1972-02-0

நூல்தாங்கள் 052-1972

நூல்தாங்கள்

நூல்தாங்கள்

நூல்தாங்கள்

வாக்ச் கலாநிதி கணகசபாபதி நாகேஸ்வரன் M.A.

சிரேஷ்ட தமிழ் விரிவுறையாளர்

மொழித்துறை, சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழகம்,

பெலிகுல்லோயா, இலங்கை.

வழங்கிய

அணிந்துரை

தனது சிறுகதைத் தொகுதி மூலம் இரண்டாவது பிரசவம் -படைப்பு ‘தேடலே வாழ்க்கையாய்’ எனும் தலைப்புடன் நிகழ்ந்துள்ளமையினைப் பவானி சிவகுமாரன் தெரியப்படுத்தி யுள்ளார். இன்றைய யுகம் ‘கண்ணி யுகம்’, ‘சிந்தனை யுகம்’, ‘கண்டுபிடிப்புகளின் காலம்’ என்றெல்லாம் அழைக்கப்படுகிறது. எழுத்தியல் வரலாற்றிலே ‘வசனம்’ (Prose) என்பது புதுப்புது மாறுதல்களுக்கு ஈடு கொடுக்கும் சாதனமாகவே இலக்கிய விமர்சகர்களாலே கருதப்பட்டு வந்துள்ளது. நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்ட தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறையிலே பல்வேறு வகைப்பட்ட சிந்தனையோட்டங்களையும், செல்நெறிகளையும் அவதானிக்க முடிகிறது. இன்று தமிழ்மொழியின் ‘வசன வளம்’ புதியதோர் பரிமாணத்தைப் பெற்ற தொடங்கியுள்ளது. தொல் நியமங்கள் அடிப்பட்டுப் போக, முற்றிலும் அறிவியலும் உண்மையியலுஞ் சார்ந்த கருத்து மலர்ச்சிப் போக்கு முளை கொள்ளத் தொடங்கு கிறதை ஈழத்துச் சிறுகதையாளரிடையே அவதானிக்க முடிகிறது. அந்த வகையிலே சிறுகதையின் செப்பம் என்பதும், உணர்வு நலன் என்பதும் ஆசிரியரையும், வாசகனையும் சீண்டுவதாயமை வதனைப் பவானி சிவகுமாரனின் கதைகளிலே பரக்கக் காணலாம். இதற்கும் மேலாகச் சிறுகதையின் உயிர்ப்பும், ஜீவனும் ‘பாத்திர வார்ப்பே’ எனலாம். இவ்விடத்திலே ஒரு

சூர்ப்பான சிந்தனை என்னுட் கிளம்புகிறது. கரு (கதை), களம், பொருள், வடிவம், பாத்திரம், உரையாடல், மொழி, இலக்கிய வளம், தத்துவம், சிக்கல், நடை, வருணனை உத்திமுறைகள் என்று நோக்கும் போது எழுத்தாளர் பவானி சிவகுமாரனின் கதைகளின் பெறுமானம் என்ன என்பதனை வரையறை செய்வது - சீர்தூக்கிப் பார்ப்பது மிகமிக முக்கியமான அம்சம் என்றே எனக்குப் படுகிறது. மிகவும் தூரிதமாகவே -வேகமாகவே- நிலைமாறுதல்களையடைந்துள்ள தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் தன்மையும் போக்கும் இன்று சற்றுத் தர்மாவேசப் பிடிப்பைத் துலக்கும் பான்மையில் இயல்வது போலத் தோன்றுகிறது. வளர்ச்சி நோக்கிலே கோட்பாட்டுப் பிடிமானமும், தத்துவங்களும், சித்தாந்தங்களும், கற்பனாவாதமும் தோற்றுவிட்ட நிலையில் ஈழத்துச் சிறுகதைகளின் இயல்புச் செல்நேறி ஒருவகையிலே தர்மாவேசத்தினடியாக மேற்கிளம்பும் நீதிக் கோரிக்கைகளாகவே பரிமளிக்கின்றன. பொதுநோக்கிலும், சிறப்பு நோக்கிலும் பவானி சிவகுமாரனின் கதைகளிலே இப்பண்பே பெரிதும் செல்வாக்கைச் செலுத்தி அவரை எழுதத் தூண்டியுள்ளது என்பதும் இவரின் படைப்புத் திறனை மதிப்பிட மிகமிக அவசியமாகவுள்ளது.

கதைக் கரு அல்லது சிறுகதையின் உள்ளீடு அவ்வப் போது தாம் வாழும் சூழலில் நிகழும் சம்பவங்களே என்பதனால் பவானியின் கதைகளும் இதற்கு விலக்கானவையல்ல. சிறுகதை கள் பிரசுரமான காலமும், பிரசுரிக்கப்பட்ட சாதனமும் என்று பார்க்கையில் பவானியின் ‘தர்மாவேசம்’ தமிழ்ச் சமூகத்தின் பேரவைம் சார்ந்தனவாயும், மனக் கொதிப்பின் கட்டுப்படுத்த முடியாத வெளிப்பாடாகவும் ‘ஷ.... இப்படியுமா?’ என்ற நமைச்சல் காரணமாகவும் பிரசவமானவை என்பதனையறிய முடிகிறது. அதாவது இத்தொகுப்பிலுள்ள பதினொரு கதைகளில் எட்டுக் கதைகள் ஏற்கெனவே வீரகேசரி, தினக்குரல், ஞானம், தாயகம் ஆகியவற்றிலே வெளிவந்தவை. வாசகர்கள் அறிந்தவை.

ஏனைய புதிதாயமைந்துள்ள மூன்று கதைகள் இத்தொகுப்பிலே இடம்பெற்றுள்ள புதிய சிறுகதைகள். எவ்வெப்போது வெளி யானவை என்ற விவரங்களும் ஏனைய தகவல்களையும் வாசகர்கள் இத் தொகுப்பினாடே அறியலாம்.

கதாசிரியர் இத்தொகுப்பிலிடம் பெறும் கதைகளின் முடிவில் ‘காதோடு’ என்னும் பகுதியில் கதை பிறந்த காரணத்தை இரத்தினச் சுருக்கமாகவே இயம்பியுள்ளார். இப்பண்பு ‘போதனை’ நெறியைச் சார்ந்ததாகும். “நான் இதைத்தான் சொல்ல - எழுத நினைத்தேன்” என்று பிரகடனஞ் செய்வது வாசகனின் சிந்தனைச் சுதந்திரத்திற்குக் குறுக்கீடா யமையுமோ? என்பது எனது ஐயம். ‘இப்படியும் நோக்கலாம். ஏன் அப்படியும் நோக்கலாம் தானே! என்ற சிந்தனைச் சுதந்திரத்திற்கு - கருத்துச் சுதந்திரத்திற்கு இடர் விளைப்பதாய் அமைந்து விடுமோ’ என்ற எனது மனதிலே தோன்றிய வாதத்தை மட்டும் உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்கிறேன். ஆயினும் வாசகரது சுதந்திரத்தையும், தீர்ப்புகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவம் கொண்டவர் பவானி என்பதால் இது பெரிய பிரச்சினையுமல்ல.

எழுத்தாளர் பவானி நிரம்பிய - தளம்பாத் ஞாபக சக்தி யுடையவர் என்பது அவரது இச்சிறுகதைத் தொகுதி யினாடாகவே நிருபித்துள்ளார். இதற்குதாரணம் அவர் தமது கதைகளில் உலவ விட்டுள்ள ஜீவனுள்ள பாத்திரங்களாகும். எடுத்துக்காட்டாக முதலாவது கதையான ‘பழக்கள் ஒழுங்கை’ என்னும் கதையில் பதினெந்து பாத்திரங்களை உலவ விட்டுள்ளார் பவானி. சிறுகதைகளில் ‘பாத்திர வார்ப்பு’ என்பது மிகவும் முக்கியமானதாகும். ‘பழக்கள் ஒழுங்கையில் இடம் கிடைத்தது வீடுமைக்க’ என்னும் கருவை அடிப்படையாகக் கொண்டது இக்கதை என்று ‘காதோடு’ கூறும் பவானி முதற் கதையில், சங்கரி, மனோன்மணி, கணநாதன் நடேசன், ஈஸ்வரி, பொன்னம்பலம், பாக்கியம், தேவி, சங்கரப் பிள்ளை வாம

தேவன் தம்பதி, அட்சயா, அர்ச்சனா, பரமேஸ்வரன் மனைவி ரேணுகா என்ற பாத்திரங்களைப் படைத்துள்ளமை கருத்துக்கது. ‘பாத்திர முரண்’ கதையோட்டத்தைப் பாதிக்கவில்லை யென்பதால் பவானியின் இலட்சியம் தடைப்படாது பிரவாகிக்கிறது. இன்றைய இளைய சமுதாயம் ‘பழக்கள்’ என்று சொல்லும் வயதான முன்னோர் சமுதாயத்தைச் சித்திரிப்பதாகவே இக்கதையும் இயல்கிறது. தமிழர் சமுதாயத்தின் குணவியல்புகளின் தீர்மும் இக்கதைப் பாத்திரங்களினாலே நவிலப்பட்டுள்ளமை செதுக்கப்பட்டுள்ளமை கருத்தக்கது.

இத்தொகுப்பிலுள்ள இரண்டாவது கதை ‘புதை மணலாந் டானியலா?’ என்பதாகும். “கதை ஜோப்பாவில் நடக்கிறது. என்பதுகளின் நடுக்கூற்றில் அண்டை நாடொன்றின் விமான நிலையத்தில் குண்டு வெடித்தது. அதுதான் இக்கதையின் அடிநாதம்” என்பது இக்கதை பிறந்த கதை. கதாசிரியரின் பன்முக ஆளுமையினைப் பறை சாற்றும் தன்மையிலமையும் இக்கதையிலே எட்வேர்ட், பிரிட்னி, டானியலா, ரிச்சர்ட், பெர்சானி, ஜக்ஸன், வில்சன், டொனி அல்.பிரட் என்று எட்டுப் பாத்திரங்கள் வருகின்றன. திடுக்கிடும் திஹர்த் திருப்பங்கள், ஆங்கிலப் பண்பாட்டிலிடம்பெறும் திகிலூட்டும் சம்பவங்கள், மேற்குலக அனுபவங்களின் பரிவர்த்தனையாக இக்கதை இயல்கிறது. இன்றைய கணனி, உலக வலைப்பின்னல் அறிவு, நுண்மாண் நுழைபுலம் என்பன இக்கதைச் சம்பவங்களினாலே இழையோடி நிற்பதை அறிய முடியும்.

இத்தொகுதியிலுள்ள முன்றாவது கதை ‘கனவுலகின் வெளியே’ என்பதாகும். இக்கதையில் சீதனம், பெண்ணியம், ஆணாதிக்கம், வீக்கர் செக்ஸ் என்பன பற்றிய இன்றைய தமிழ் நாட்டு, ஈழத்துச் சிறுகதைகளில் கோலோச்சும் உன்னத விசாரங்கள் இடம் பெறுகின்றன. வெகுஜனத் தொடர்பூடகங்களின் குறிப்பாகத் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள் - பிரசார முனைப்புகள் காட்டப்பட்டுள்ளன.

வாதப் பிரதிவாதங்களும், கருத்து பேதங்களுங் கூட நிகழ்கின்றன. இன்றைய தொலைக்காட்சிச் சாதனத்தின் இயல்பான நடைமுறை வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளமை பாராட்டிற் குரியது. டோக்டர் திலகவதி கருணாகரன், ஜெயராணி மகா தேவன், ஹர்ஷா அபயவர்தன, கனகா அருந்தவநாதன், ரஞ்சித் சுமனசிறி, திருமதி கோமதி ஸ்ரீநிவாசன் ஆகியோர் இக்கதைப் பாத்திரங்களாவர். ஓரளவு குடும்பத் தலைவிகளாயுள்ளோரின் கருத்துகள் இக்கதை யிலே செல்வாக்குடன் இடம்பெற்றுள்ளன. இப் பண்பொன்றே கதாசிரியரது அடிமனதிலுள்ள கொழுந்து விட்டெரியும் ‘தார்மிக ஆவேசத்தை’த் துலக்க உதவுகிற தென்றாம்.

இக்கதைத் தொகுதியிலுள்ள நான்காவது கதை ‘மரணங்கள் நடுவே ஜனனம்’ என்பதாகும். இது நிஜக் கதை. நடந்தது, நடக்கிறது, நடக்கும் எனத் திரிகாலத்திலும் நிகழ்த்தக்க, அராஜகத்தனத்தின், மிலேச்ச வெறித்தனத்தின் - தமிழின வுணர்ச்சியைக் கொல்லும் - உண்மை வரலாற்றைச் சாகடிக்கும் கொடுங்கோலரின் அசரத் தனத்தின் கொலை வெறித்தனத்தை மெய்ப்பித்துரைக்கும் வரலாற்றாவண்மாயமைவது. இலங்கையில் நடந்தது. இதுபற்றிக் கதாசிரியர் ‘காதோடு’ கூறுவது வருமாறு: “இருட்டில் நடப்பது வெளிச்சத்துக்கு வருவதால் தொடர்கதையாகும் பத்திரிகையாளர் கொலைகள். இவர்கள் கதை முடிகிறது இங்கே. ஆனால் இருட்டில் விடப்படும் இவர்கள் குடும்பம்... தொலைக்காட்சியில் தெருவோரத்தில் அப்பாவின் சடலத்தை அடையாளம் காண்பிக்க வந்த சிவராமின் மகள் அழுத காட்சி இன்னமும் கண்களில் நிற்கிறது... உங்களுக்கு?” என்று வினாத் தொடுத்துள்ளார் ஆசிரியர். மிகமிகப் பயங்கரமானதோர் நாசகாரத்தனம். வெறுமை. தமிழர் சமுதாயத்தின் அணைத்துப் பெறுமானங்களும், பெருமிதங்களும் குழி தோண்டிப் புதைக்கப்படும் நிலை. மரணம், பிரேதம், அவலம், நிர்க்கதி என்பனவே கண் முன்னுள்ள நிலவரங்கள்.

இவை இக் கதாசிரியையின் நுண்மதிச் சிந்தனையைக் கிளரின. இக்கதையிலே பரமானந்தம், யாதவன், பிரணவன், சூரியகுமார், நிர்மலா, வினயா, இனியா, பாலகுமாரன் ஆகிய எட்டுப் பாத்திரங்கள் இயங்குகின்றன.

இக்கதையில் வரும் ஒருரையாடல் கூற்று, “அம்மப்பா...! இப்பவும் அக்கிரமம் கூடிட்டுது தானே! ஏன் கடவுள் அவதாரம் எடுக்கேல்ல?” இதுதான் இன்று பெரியவர்கள் முன்னாலும் உள்ள வினா. உடனடித் தீர்வைத் தெய்வம் தருமா? என்ன? தெய்வம் நின்று கொல்லும் அல்லவா! இது நம்பிக்கை. தர்மாவேசத்தின் அவசர - தீவிரக் குரல் பிஞ்சப் பாலகனையும் இவ்வாறு கேட்க வைத்து விட்டது. அந்தி கண்டு குழறிக் கொதிக்கும் கதாசிரியரின் பாத்திரங்கள் என்றால் சாகாவரங் கொண்டவை. அதிலும் நெஞ்சை உலுக்கும், உறைய வைக்கும் கொடும் அந்திகளை வெறுத்தும், தூஷித்தும் நிற்கும் சிறுவயதுப் பாத்திரங்களின் நினைவும், இயல்பும், இயக்கமும், துடிப்பும், வேகமும் நம்மாலே மறக்க முடியாதவையாகி விடுகின்றன. உயிர்த் துடிப்புள்ள பாத்திரங்களால் கதையின் பண்புகளுடன் மனதில் நிலை பெற்றத்தக்கதோர் எழுத்தாளராய் பவானி சிவகுமாரன் அமைகிறார் என்பது வெறும் வெற்றுரை யல்ல.

ஜந்தாவது கதை ‘விலகும் மழை மேகம்’ என்பது. நீண்ட செழுமை மிக்க பண்பாட்டைக் கொண்டுள்ள தமிழினம் அதன் அனைத்துப் பெருமைகளையும் கொடிய யுத்தச் சூழ்நிலையினாலே கைவிட்டு இழந்து வரும் சோக மிகுந்த கவலையான நிலையில் தன்மானப் பிடிப்புடனும், நிரம்பிய சோகத்துடனும், எல்லாமே மாயை தானா? என்ற முடிவற்ற விசாரத்துடனும் ‘கடலை ஞானம்’ பிறந்தது போன்றதோர் பிரேமையுடன் இக் கதையினை ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார். கற்பனையல்லவாயினும் கருத்து உறைக்கிறது. கண் முன்னே நடக்கிறது. கலைத்துவப் பெறுமானம் உச்சம்... உச்சம். தமிழர் பண்பாட்டுணர்ச்சி -

கலையுணர்ச்சி இக்கதையில் கோலோச்சுகிறது. கலையின் செழுமையும், வனப்பும், பெருமையும், பெருமிதமும் இக்கதையிலே நிறைந்துள்ளமை காணத்தக்கன. “அருகி வரும் கூத்துக்கலை, அக்கலைஞர்கள் பால் ஏற்பட்ட கழிவிரக்கம் இவைதாம் இக்கதை தோன்றக் காரணம்” என்றுரைக்கும் எழுத்தாளர் பவானி அண்ணாவியார் இராசமாணிக்கம், அம்பிகா, கிழவி வடிவாம்பிகை, ஜெயந்தி, குமார், உருத்திரகுமாரன் ஆகிய ஆறு பாத்திரங்களைப் படைத்துத் தான் கலைமீது கொண்டுள்ள பெரும் பற்றைப் பறை சாற்றியுள்ளார்.

இச்சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள ஆறாவது கதை ‘வரலாறு படைக்கும் வரலாறு’ என்பதாகும். ‘அறிவியற் பிரக்ஞை’ கொண்ட இக்கதாசிரியர் தாமே சொல்வன இவை:

“சரித்திரக் கதை எழுதும் ஆசையுண்டு. அதற்கு நிறையத் தேடல், நிறைய நேரம் தேவை. பொலன்னறுவை இராசதாணியின் கடைசிக் காலகட்டத்தில் ஆண்ட கலிங்கமன்னர்கள், அவர்களின் கலையார்வம் இவற்றை மட்டும் பட்டும் படாமலும் தொட்டிருக்கிறேன்” என்கிறார்.

வரலாறு என்பது அறிவியற்றுறை. உண்மையைச் சான்றாதாரங்களுடன் பேசுந் திறத்தது. இத்துறையில் இணைப்பை யேற்படுத்துவது இலக்கிய வரலாற்றுக்குப் பெருமை சேர்ப்பதாகும். எழுத்தாளர் பவானி இனியெதிர்காலத்தில் எமது இனஞ் சார்ந்த பூர்வீக - சொந்த வரலாறுகளைச் சிறுகதைகளில் அமைக்க வேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். இக்கதையில் உபாலி, ஜனகன், ஜெயந்தகுமார் என்னும் மூன்று பாத்திரங்கள் மட்டும் வருகின்றன. பொலன்னறுவைக் காட்டில் நடக்கும் யுத்தம் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது.

இத்தொகுதியின் ஏழாவது கதை ‘விழியோரம் ஈரம்... மாறும்’ என்பது. ஆசிரியர் கூற்று வருமாறு: “விரும்பியது கிடைக்காவிட்டால், கிடைத்ததை விரும்பக் கற்றுக்கொள்.

எவ்வளவு அர்த்தம் பொதிந்து கிடக்கிறது. உண்மைதான். சொல்வது கூலபம். ஒரு பின்தங்கிய கிராமத்தில் எனக்கு முதல் நியமனம். அந்தக் கிராமத்தை இங்கே கொண்டந்துள்ளேன்.” இக்கதையில் வானதி, மலர்விழி, பிரசாந்தன், பாலேந்திரன் ஆகியோர் பாத்திரங்களாய் வருகின்றன. இக்கதை தினக்குரல் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது.

எட்டாவது கதை ‘சீண்டச் சீண்டத் தொடரும்’ என்பதாகும். ‘ஞானம்’ சஞ்சிகை நடாத்திய செம்பியன் செல்வன் சிறுகதைப் போட்டி 2007 - பரிசுக் கதை. பாரதியின் “நிமிர்ந்த நன்னடை” என்ற புதுமைப் பெண் பற்றிய பாடலைக் கருவாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. நஸ்ரின், வலன்டினா, அக்ரம், காசிம், மேஜர் மக்மிலன், அப்துல்லா என்னும் ஆறு பாத்திரங்கள் இக்கதையில் உலவுகின்றன.

ஒன்பதாவது கதை ‘சொல்லி வருவதில்லைச் சொந்தம்’ என்பதாகும். ‘காதோடு’ கதாசிரியர் சொல்வது இது. “பெயரளவில் உறவுகள். நெஞ்சோடு ஒன்றுவதில்லை. ஓரிரு மணித்தியாலங்களே பழகும் சில முகங்கள் கவடுகளை மனதில் பதித்து விடுகின்றன.” மேகலா, ஆனந்தராசா, குலேந்திரன், கிழவி கனகம்மா, செல்வராணி, பாலன் என்னும் ஏழு பாத்திரங்கள் இக்கதையிலே இடம் பெற்றுள்ளன. மனவுணர்வின் ஆழம் இக்கதையின் உயிரோட்டம்.

பத்தாவது சிறுகதை ‘இரகசியமாய்த் தவித்திட..வா(?)’ என்பதாகும். ‘காதோடு’ பேசும் ஆசிரியை மேல்வருமாறு கூறுகிறார். “சமூகத்தின் பார்வையில் குற்றவாளி. இவன் ஒரு தாய்க்கு நல்ல மகன். மனைவிக்கு நல்ல கணவன். தன் பின்னைக்கு நல்ல அப்பா. நல்ல சகோதரன். இது ஜெயகாந்தன் தன் சிறுகதைத் தொகுதியொன்றின் முன்னுரையில் கூறியது. ‘க்ரைம்’ கதைகள் எனக்குப் பிடிக்கும். அத்தோடு கையில் உள்ளதையெல்லாம் கொட்டி, காடழித்துப் பயிர் செய்த எங்கள் ‘பெர்மிட்’ காணி, நாட்டின் திடமற்ற சூழலில் கைவிடப்பட்டு

மீண்டும் காடு வளர்ந்து...” ‘க்ரைம்’ + ‘பெர்மிட்’ காணி = இரகசியமாய்த் தவித்திட..வா(?) இக்கதையில் ஐனார்த்தனன், வச்சூரன், காஞ்சனா, கோபால், ரொஜர் அந்தோனிமுத்து என்னும் ஜந்து பாத்திரங்களே வருகின்றன.

இத்தொகுதியிலிடம் பெறும் கடைசிப் பதினொராவது கதை ‘தேடலே வாழ்க்கையாய்’ என்ற கதையாகும். ‘காதோடு’ செப்பும் கதாசிரியர், “நீங்களும் நானும் தொலைக்காட்சியில் பார்த்த அதே சாதனைச் சிறுவன் தான். குழந்தைப் பருவம் கவலையற்றதாம். நம் தாய்த் திருநாட்டில் அதற்கு இடமில்லை” என்ற குறிப்பிட்டுள்ளார். இதன்மூலம் கதாசிரியரின் ஏக்க வுணர்ச்சியை உணர முடிகிறது. தேடலே! என்பதில் எதைத் தேடுவது என்ற தொனி உண்டல்லவா? பல்கலைக்கழக மருத்துவ பீடத்தில் உயிரற்ற உடலிலே பல்வேறு நுண்ணுயிர் களை மருத்துவ நோக்கில் மருத்துவத்துறை ஆராய்ச்சி மாணவர் தேடுவதுண்டல்லவா? அரசியலிலே பயங்கரவாதி களைத் தேடுவதும் அனைவரும் அறிந்ததல்லவா? சிலர் கடவுளைத் தேடுகிறார்கள்லவா? சிலர் பணத்தையே தேடித் தேடி அலைகிறார்கள்லவா? சிலர் தமது காதலனை, காதலியைத் தேடி, நாடி ஒடி அலமருகின்றனரல்லவா! ஆனால் தேடலே வாழ்க்கையாய் என்று பவானி சலிக்கிற விடயம் என்ன தெரியுமா? அதுதான் இன்று தமிழர்கள் படும் துயரம். கைது: காணாமற்போதல்: மரணம்: அடையாள அணிவகுப்பு. கைது செய்வதும் காணாமற் போவதும், தேடியலைவதும் பின் மரணமாகி விட்டார், மரண விசாரணை என்பதும், அடையாளம் காண்பது என்பதுமே இக்கதையிலே இடம்பெறும் துயரச் சம்பவங்கள். தமிழர் வாழும், தமிழரின் பாரம்பரியப் பிரதேசங்களிலும் ஏன் தென்னிலங்கையிலும் கூட தேடலே.... தொடர்கிறது... கேட்பாரிலர். யார் இவர்? யாருடைய ‘பொடி.’ அப்பா, அம்மா, அண்ணா, தம்பி, தங்கை, மாமா, மாமி, ஊடகவியலாளர், நகைக்கடை முதலாளி, பிரமுகர், வர்த்தகர், துணைவேந்தர், மாற்றுக் கட்சிக்காரர் என்று ‘பிரேதங்களைத்

தேடுவதே' வாழ்வாய் விட்டது என்று சிந்திக்கிறார் பவானி. முன்புதான் சிவன் மட்டும் சுடலையாளி. இன்று சர்வதேசமே சுடலையாளிதான். இன்றும் சர்வதேசத்துச் சுடலையாளிகளும் விமானத்தில் வந்து மீண்டும் மீண்டும் பாரம் சுமக்கிறார்கள். சிவப்புச் சிலுவை அடையாளம் போட்ட வெள்ளை வானில் 'செத்த பிரேதங்களே சுமக்கப்படுகின்றன. உலகமே தேடலே வாழ்க்கையாய் மாறிவிட்டது. என்பதிற் தவறில்லையே...?! சிறுகதையிலேயே உலகம் போகின்ற போக்கும் விளக்கப் பட்டுள்ளதல்லவா? சம்பவங்களை வெளி உலகுக்குக் கொண்டு வரும் சாதனம் சிறுகதைகள் என்பதற்கு பவானி எழுதியுள்ள 'தேடலே வாழ்க்கையாய்' என்னும் சிறுகதையே சாட்சியாகும். இக்கதையில் பின்லேடன் (ஆடு), கமலவேணி, ராசாத்தி மாமி, காண்ணபன், விமலேந்திரன், ஐசு என்னும் பாத்திரங்கள் இடம்பெறுகின்றன. இக்கதை கண்ணீரை வரவழைக்கிறது.

முடிவாக, தமிழில் சிறுகதையெழுதுவதென்பது புதுமை தருவது: மகிழ்ச்சி தருவது. எழுத எழுதப் புதுப்புதுச் சிந்தனை கள் முகிழ்ப்பது அனுபவமாகும். மனநோவுகளையும், அக்கிரமங்களையும், அந்திகளையும், பிரச்சினைகளையும் காணும் - எதிர் கொள்ளும் படைப்பாளியின் மனதில் எழும் உணர்வங்களே சிறுகதைகளாகின்றன. அறிவாழிமும், நோக்கு நிலையும் மட்டுமே நல்ல சிறுகதைகளைப் படைக்கப் போதுமானவையல்ல. அனுபவம் என்பதும், தானுணர்தல் என்பதும் கூர்மை பெற, ஈடுபாட்டுடன் - கலந்து நல்ல வளமான மொழி நடையில் வெளியிடப்படும் போது அதன் தரம், தாற்பரியம் என்பன அங்கீகரிக்கப்படும். இத் தொகுதியின் 'மொழிப் பிரயோகம்' பற்றியும் எமது கவனம் உண்டு. யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத் தமிழ்ப் பிரயோகம் அநேகமாக உள்ளது. சிற்சில இடங்களில் அவை செப்பமாகக் கையாளப்பட்டுள்ளமை மனங்கொள்ளத் தக்கது. இன்னுமொன்று அழுத்தமாகச் சுட்டியரைக்கப்பட வேண்டியது. அதாவது கதாசிரியரின் 'ஆங்கிலப் புலமை'. கதைகளில் இடம்பெறும் பாத்திரங்களின் உரையாடல்களினுரை தேடலே வாழ்க்கையாய் மாறிவிட்டது. என்பதிற் தவறில்லையே...?! சிறுகதையிலேயே உலகம் போகின்ற போக்கும் விளக்கப் பட்டுள்ளதல்லவா? சம்பவங்களை வெளி உலகுக்குக் கொண்டு வரும் சாதனம் சிறுகதைகள் என்பதற்கு பவானி எழுதியுள்ள 'தேடலே வாழ்க்கையாய்' என்னும் சிறுகதையே சாட்சியாகும். இக்கதையில் பின்லேடன் (ஆடு), கமலவேணி, ராசாத்தி மாமி, காண்ணபன், விமலேந்திரன், ஐசு என்னும் பாத்திரங்கள் இடம்பெறுகின்றன. இக்கதை கண்ணீரை வரவழைக்கிறது.

ஆங்கிலச் சொற்களின் பெய்தல் பெருஞ் செல்வாக்குச் செலுத்தி யுள்ளமை காணத் தக்கது. மொழியியலாய்வு நோக்கில் “அழுத்துச் சிறுகதைகளில் பிறமொழி - பிற சொற்கலப்பு” என்று ஆராயத் தக்க நோக்கை பவானி சிவகுமாரனது கதைகள் தந்துள்ளன. குறிப்பாக, ‘ஆங்கிலச் சொற்களின் தாக்கம்’ - அதாவது “தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் ஆங்கிலச் சொற்களின் செல்வாக்கு” என்று உதாரணங்களுடன் ஆராய முடியும். பவானியின் சிறுகதைகளில் ஆங்கிலச் சொற்களுக்குரிய நேரான ஆங்கில உச்சரிப்பு வடிவத்திலேயே பாத்திரங்களும் பேசுகின்றன. இது இன்றை தமிழ்நாட்டுச் சிறுகதைகளிலேயும் இடம்பெறும் பண்பே யெனலாம். சிந்தனை விரிவும், எழுத்து வாண்மையும், அறி வியல் நோக்கும், இத்தகு ஆங்கிலச் சொற்கலப்புக்கு இடந் தருவதாயினும் தனித் தமிழ்ப் பிரயோகம், தமிழ் மரபு பேணும் ஆர்வத்திலே கவன ஈர்ப்புடன் தொழிற்பட்டால் “தமிழ்ச் சிறுகதைப் பண்புகள்” இன்னும் கூர்மையுடன் பவானியின் சிறுகதைகளிலே விஞ்சி நிற்பதற்கு வழியுண்டு. முனைக. வாழ்த்துக்கள்!

02-04-2008

பதிப்புரை

கணிசமாக எழுதும் அதேசமயம் கதைகளின் கனதியையும் பேணிக் கொள்ளும் தன்மையினாலேயே குறுகிய காலத்திலேயே பவானி சிவகுமாரனால் இலக்கிய உலகில் வெற்றி பெற முடிந்தது எனலாம். அகில இலங்கை ரீதியிலும், சர்வதேச மட்டத்திலும் இடம்பெறும் சிறுகதைப் போட்டிகளில் எல்லாம் பங்கு பற்றி அதில் ஏதாவது ஒரு பரிசினை தன் வசமாக்கிக் கொள்ளும் பவானியின் திறமையும் சொன்ன கருத்துக்களையே மீளவும் கூறாது கதைக்குக் கதை வித்தியாசமான கள் தரிசனத்தினாடாக செய்திகளைச் சொல்ல முனையும் தேடல் மிக்க இவரது படைப்பாற்றலும் வியக்கத்தக்கன.

பழந்தமிழ் இலக்கியம், நாட்டுப் பாடல்கள், சூத்துக்கள் என்ற தமிழ்ப் பாரம்பரியங்களுக்கும் அப்பால், கணினி, மின் னஞ்சலின் சர்வதேச வலைப்பின்னல் என இன்றைய நவீன தொழில் நுட்பத்தினாடும் பவானி பயணித்து இந்த அறுவடை களை மேற்கொண்டிருப்பது அவரது ஆளுமையைச் சுட்டி நிற்கின்றது. இதற்குத் தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழி களின் புலமையும் மரபு வழியாக ஆசிரியைக்கு கைவந்த கலையாகி அணி சேர்த்திருப்பதுவும் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு அம்சமெனக் கூறலாம்.

இத்தகு பன்முகப்பட்ட ஆற்றலே ‘மரம் வைத்தவன்’ எனும் இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பினையே தேசிய

சாகித்திய விருது பெறும் அளவிற்குக் கனதியாக்கியது எனலாம்.

ஆர்ப்பாட்மற்ற அமைதியான இலக்கிய அணுகுமுறையும் பவானியின் அணிகலனாய் அமைந்து இவரது இலக்கிய அங்கீர்த்துக்கு உந்துசக்தி வழங்கின என மிகத் தாராளமா கவே கூறலாம்.

பதினொரு சிறுகதைகளை உள்ளடக்கி வெளிக் கொணரப் படும் இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள பெரும்பாலான கதைகள் ஏலவே குறிப்பிட்டபடி பரிசுக் கதைகளாகும். வாசகர்களுக்கு வித்தியாசமான சுவைகளைத் தரவல்ல இக்கதைகளுள் உன்னத தரத்திற்கு ஒரிரு கதைகளும் உண்டு என்பது மகிழ்வைத் தருகின்றது.

பவானியின் ‘மரம் வைத்தவன்’ நூலைப்போன்று அதிர்வினை ஏற்படுத்தத்தக்க மற்றுமோர் சிறுகதைத் தொகுதியினை மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே மீரா பதிப்பகத்தின் எழுபதாவது வெளியீடாக வெளிக்கொணர்வதில் பெருமை கொள்கிறோம்.

- இரத்தினவேலோன்

191/23, கைவெலவல் வீதி

கொழும்பு - 06.

07-07-2008

நில்லுங்கள்... சில வரிகள்

காலவோட்டம் என்பது எவ்வளவு உண்மை பார்த்தீர்களா? கடந்த ஆண்டு ‘மரம் வைத்தவன்’ என்னும் எனது நூலில் ‘ஒரு நிமிடம் உங்களூடன்’ என்று உங்களை அனுகிய நான், மறு வருடமே ‘நில்லுங்கள் ... சில வரிகள்’ என்று உங்கள் முன்னால் நிற்பேன் என்று நினைக்கவேயில்லை.

என்னளவில் இந்தக் காலவோட்டம் வெறுமனே கழியாமல், ஆக்கபூர்வமாய்க் கழிந்ததில் மகிழ்ச்சி. சாஹித்திய விருது, பரிகள் இவைகளை மட்டும் சொல்லவில்லை. பல இலக்கியகர்த்தாக்களின் அறிமுகங்கள்.

கொலைகள், ஆட்கடத்தல், மரண பயம், ‘ஜெட்’ வேகத்தில் உயரும் விலைவாசி இவை எதனாலுமே இலக்கிய உலகை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. இதற்கு வாரம் தோறும் நிகழும் புத்தக வெளியீடுகள், விழாக்கள் சாட்சி. இச்சை கொண்ட பொருளெல்லாம் இழந்து விட்ட போதிலும் இயங்கும் இந்த இயக்கம்.

உண்மையில் இந்த எழுத்தாளர்களை என்னவென்று சொல்வது? ‘வாசிப்புப் பழக்கம் குறைந்து விட்டது. புத்தகங்கள் விலை போவதில்லை. அடுக்கி வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியிருக்கிறது’, என்று அடிக்கடி விழாக்களில்

கூறப்படுகிறது. இது தெரிந்தும் தமது ஆக்கங்களை நூலுருவில் கொண்டு வரும் இவர்களைக் கர்ம வீரர்கள் என்று சொல்லலாமா?

நான் எழுதிய முதல் பதினொரு கதைகளையும் நூலுருவில் கொண்டு வர முடிந்தது. அதே வேகத்தில் அடுத்த பதினொரு கதைகளும் இதோ இங்கு நூலுருவில் உங்கள் முன்னால். இறையருஞம், பெரியோர் ஆசியும், ஆக்க பூர்வ மான விமர்சனங்களும், வாசகர்களும், பரிசுகளும், இவை தந்த உற்சாகமுமே இந்த வேகத்திற்கான காரணங்கள். இவை தொடர்ந்தும் கிட்ட வேண்டுமென நான் உங்கள் அனைவரையும் அன்புடன் வேண்டுகிறேன்.

என் கதைகளைப் பிரசுரித்த பத்திரிகையாளர்கள், சஞ்சிகை ஆசிரியர்கள், கணவியில் வடிவமைத்த செல்விய சோதினி தர்மராஜா, அணிந்துரை நல்கி மெருகு சேர்த்த வாக்சு கலாநிதி கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன், மீரா பதிப்பகத்தினர் அனைவருக்கும் நான் இங்கு நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

சரி கதைக்குச் செல்வோமா? ஓவ்வொரு கதை முடிவிலும் காதோடு பேசுவேன் நான்.

- பவானி சிவகுமாரன்

37A, Sri Maha Vihara Road,
Kalubowila,
Dehiwela.
T.P. 011-2721382.

உள்ளே...

1.	பழக்கள் ஒழுங்கை	1
2.	புதைமணலா ந் டானியலா?	20
3.	கனவுலகின் வெளியே	33
4.	மரணங்கள் நடுவே ஜனம்	43
5.	விலகும் மழை மேகம்	55
6.	வரலாறு படைக்கும் வரலாறு	66
7.	விழியோரம் ஈரம்... மாறும்	76
8.	சீண்டச் சீண்டத் தொடரும்	88
9.	சொல்லி ஷநுவதில்லை சொந்தம்	100
10.	இரகசியமாய்த் தவித்திட..வா(?)	112
11.	தேடலே வாழ்க்கையாய்	124

பழக்கள் ஒழுங்கை

சங்கரி திடுக்கிட்டு விழித்தாள். எங்கோ வாகன இரைச்சல் கேட்டது. வீதியிலிருந்து விலகி இவர்களது ஒழுங்கையை அண்மிப்பதாய்ப் பட்டது. 'ப்ரேக்' போடப்படும் சத்தம் அமைதியைக் கிழித்தது. சங்கரி பாயில் எழுந்து அமர்ந்தாள். பயம். ஹோர் மோன்களின் தான்தோன்றித்தனமான சுரப்பில் இதயம் கட்டு மீறி வேகமாய் அடிக்கத் தொடங்கியது. இன்டைக்கு எங்க கொள்ளையடிக்கிறான்களோ?

நாய்கள் திடீரெனக் குரைக்கத் தொடங்கின.

"ட்ட ட்ட ட்ட ட்ட". தீர்க்கப்பட்ட வேட்டுக்களைத் தொடர்ந்து வாகனம் புறப்பட்டுச் செல்லும் ஒசை. சங்கரி வியர்வையில் நனைந்து, உறைந்து, முச்சு விட மறந்து போயிருந்தாள். வீட்டுக்கு போயிடோன்றும். இப்பிடி பயந்து, பயந்து சீவிக்க ஏலாது. காசா, உயிரா முக்கியம்? அருகில் உறங்கும் தன் ஆறு வயது மகளைப் பார்த்தாள். குறைத்து விடப்பட்டிருந்த விளக்கைத் தூண்டினாள். கிழவி மனோன்மணியின் முகத்திற்கு நேரே விளக்கை உயர்த்தினாள்.

"அம்ம....மா! முழிச்சு கொண்டு தான் இருக்கிறீங்களா?"

"ம....ம.. ச...ச...த்..த....த....ம்."

"ஓம் அம்மா, யாரை முடிச்சாங்களோ தெரியாது."

மனோன்மணிக்கு இன்னமும் பேச்சு வழிமைக்குத் திரும்ப வில்லை. இடையிடையே ஓரிரு சொற்களை நன்றாகப் பேசினாள். சில நேரம் அதுவும் முடியாமலிருந்தது. இப்போது வலது காலையும், கையையும் கொஞ்சம் அசைக்க முடிகிறது. மனோன்மணி வெகு பிரயாசைப்பட்டு வலது கட்டு விரலை உயர்த்திக் காட்டினாள். சங்கரி அவளை நிமிர்த்தி, இடது பறம் தாங்கி ‘கொமேட்’ல் இருத்தி அழைத்து வந்தாள். முச்ச வாங்கியது சங்கரிக்கு. இப்பொழுது அவளது வலது தோள் நிரந்தரமாய் வலிக்கத் தொடங்கி விட்டது. கஷ்டமான வேலை. விட்டு விடுவமா என்று நினைப்பாள். ஆனால் யார் தருவினம் இவ்...வ்...வளவு காசு.

சங்கரி இந்த வீட்டிற்கு வந்து ஒரு வருடத்திற்கும் மேலாகிறது. அவளது குடும்பத்திலோ, உறவிற்குள்ளோ பெண்கள் வீட்டு வேலைக்குப் போவது கிடையாது. சங்கரி ஏலைவல் முடித்தவுடன் டவுனில் தனியார் நிறுவனமொன்றில் வேலை செய்தாள். இரு அக்காக்களின் திருமணம். தொடர்ந்து கடன். அப்பா கணநாதன் படுக்கையில் விழுந்தார். அவள் வேலைக்குச் சென்றே ஆக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். அவளது குடும்பத்தவர் போல் சந்தையில் வாழைக்குலை வியாபாரம் செய்து வந்த நடேசன் அவளை விரும்பி கணநாதனிடம் கேட்டு வந்தான். பண விடயத்தில் அவரை வஞ்சித்து விட்ட இறைவன் அவரது பெண்களின் அழகு விடயத்தில் தாராளமாக நடந்து விட்டிருந்தான்.

வாழைத் தோட்டத்துடன் கூடிய வீடு. அதில் கடனுக்கு, திருமணத்திற்கு என்று பகுதி, பகுதியாய் விற்றது போக, எஞ்சிய சிறிய நிலத்துடன் இருந்த பழைய வீடு அவளுக்குச் சீதனமாக வந்தது. நடேசன் பெரிதாக உழைத்துக் கொட்ட வில்லை என்றாலும், கணநாதனின் மறைவைத் தொடர்ந்து குடும்பப் பொறுப்பை, அவர் விட்டுச் சென்ற கடனை ஏற்றான். திருமணத்திற்குப் பின் சங்கரி வேலைக்குச் செல்லவில்லை. இரு பெண் குழந்தைகள்.

ஒரு நாள் அதிகாலை சைக்கிளில் வாழைக்குலைகளைக் கட்டிச் சென்ற நடேசன் பின்மாக வந்தான். கிளைமோர் தாக்கு தலைத் தொடர்ந்த துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தின் விளைவு. சங்கரியின் அக்காமார் இருவரும் மாநாடு கூடி முடிவெடுத்து, டென்மார்க் கிலிருந்து ஆளுக்குப் பதினெண்தாயிரம் அனுப்பினார்கள். அத்தோடு சரி. கடன் தீரவில்லை. கடன்காரர் தொல்லை. சங்கரியின் வேலை தேடும் படலம் எதிர்பார்த்த பலனைத் தர வில்லை. வீட்டு வேலைக்குப் போவதாய் முடிவெடுத்தாள். ஊரில் வேலை தேடத் தன்மானம் இடம் தரவில்லை. யோசித்த தில் அவளுடன் கல்லூரியில் படித்த ஈஸ்வரி ஞாபகம் வந்தது.

ஸ்கொலஷிப் பாஸ் பண்ணியவுடன், அப்பாவுடன் அடம் பிடித்துக் கல்லூரியில் சேர்ந்து படித்தவள் சங்கரி. வசதியான இடத்துப் பெண் ஈஸ்வரி. கல்லூரிக்கு அண்மையில் ஒரு அகன்ற ஒழுங்கையில் அவளின் வீடு இருந்தது. அவ்வொழுங்கையில் இருந்த வீடுகள் எல்லாம் உயர்ந்த மதில்களிற்குள் இருந்தன. வசதியானவர்கள் அங்கு வசித்தனர். படிக்கும் காலத்தில் இந்த ஒழுங்கையை அண்மித்தவுடன் நடை வேகத்தைக் குறைத்து இவ் வீடுகளைப் பார்த்து வியந்தபடி நடப்பாள் சங்கரி. அவளுடன் படித்தவர்கள் ஒருவரும் இன்று நாட்டிலில்லை.

மறுநாள் காலை ஊரடங்கு நீங்கியவுடன், சங்கரி பஸ்ஸில் புறப்பட்டு அந்த ஒழுங்கைக்குள் பிரவேசித்தாள். பெரியவர் ஒருவர் பத்திரிகையைப் பிரித்துப் படித்தபடி முதலில் இருந்த வீட்டு ‘கேட்’ ஜத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றார்.

“ஜயா!”

திரும்பிப் பார்த்தார்.

“என்ன பிள்ளை?”

“ஏதாவது வீட்டு வேலை இருக்கா?”

கண்கள் குளமாகின. தொண்டை அடைத்தது. ததும்பும் கண்ணீர் கீழே இறங்காதிருக்கப் பரிதவித்தாள்.

பெரியவர் பொன்னம்பலம் திரும்பவும் கேட் அருகில் வந்தார். அவளை ஏற் இறங்கப் பார்த்தார். முப்பது வயசிருக் குமா இவளுக்கு? சீ குறைவாய்த் தானிருக்கும். சிவந்த, மெலிந்த உடல். பழைய வொயில் சேலை. கையில், கழுத்தில் ஒன்றுமில்லை. ஏழ்மை அப்பட்டமாய்த் தெரிந்தது.

“உள்ள வாரும். அவவிட்ட தான் கேட்கோணும். பாக்கியெம்!”

பாக்கியம் வெளியே வந்தாள். இவளைப் பார்த்து சிரித்து விட்டு, யார் என்பது போல் கணவனைப் பார்த்தாள்.

“வீட்டு வேலை செய்ய வந்திருக்கு.”

“அப்பிடியா? நல்ல காலம். நான் பலகாரம் கடோணுமே என்னெண்டு வேலை முடியப் போகுது எண்டு யோசிச்சன்..... எங்கயிருந்து வாற்றீர்?”

சொன்னாள்.

“அவ....வ்வளவு தூரத்திலிருந்தா?”

பயறை வறுத்து, உடைத்துத் தரும்படி கொடுத்தாள். பக்கத்து வீட்டுத் தேவி மாமி அங்கே வந்தாள். இவளைப் பார்த்ததும் யாரெண்டு பாக்கியத்திடம் விசாரித்தாள். தேவி மாமியை எங்கேயோ பார்த்தது போலிருந்தது சங்கரிக்கு. நினைவுச் சுவடியைப் புரட்டினாள். அ..... ஈஸ்வரியின் அம்மா. கல்லூரியிலிருந்து இவர்கள் வரத் தாமதமானால் ஒழுங்கை வாயிலில் வந்து நிற்பாள். முகத்தில் தெரிந்த முதுமை அவளை உடனடியாக அடையாளம் காண விடவில்லை.

“பாவம். புருஷனில்லையாம். ரெண்டு பொம்பிளைப் பிள்ளையள்.”

“சின்ன வயசாய்க் கிடக்கு. பாக்கியம் வேலை முடிஞ்சா என்னட்டையும் ஒருக்கா அனுப்பிவிடும். பேரென்ன? அ... சங்கரி வீட்டுக்கு ஒருக்கா வார்ரா?”

“சரி.”

தேவி மாமியும், கணவனும் பொன்னம்பலம் குடும்பம் போல் தனிமையில் வாழ்ந்து வந்தனர். அந்த ஒழுங்கையில் மொத்தம் ஐந்து வீடுகள். எல்லாவற்றிலும் வயதானவர்கள் தனிமையில் வாழ்ந்தார்கள். பிள்ளைகள் வெளிநாட்டில். அவள் கேட்காமலே நிறையத் தகவல் தந்தார்கள். சங்கரி பக்கத்து வீட்டிலும் வேலை இருந்தால் சொல்லும்படி கூறினாள்.

முன்றாவது வீட்டில் மனைவியை இழந்த ஓய்வு பெற்ற அரச அதிபர் சங்கரப்பிள்ளை. சமையலுக்கு ஒரு ஆள் இருந்தார். அங்கே அவரது நாயைக் குளிப்பாட்டுவது, அவர் படித்து விட்டுப் போடும் புத்தகங்களைத் தூசு தட்டி அடுக்குவது, முற்றம் கூட்டுவது போன்ற சில்லறை வேலைகள். இவளைப் பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டுத் தரப்படுவது போலிருந்தது.

நான்காவது வீட்டில் வசித்தவர்கள் வாமதேவன் தம்பதி. வாமதேவன் பெரிய முதலாளி. நகரில் கடைகள் பல அவருக்குச் சொந்தமானவை. இப்போது அவற்றை வாடகைக்கு விட்டு விட்டார்.

சங்கரி ஒரு விடயத்தைக் கவனித்தாள். இவர்கள் நிறையக் கதைக்கிறார்கள். தனிமை தான் காரணம். யாராவது பேசுவதற் குக் கிடைத்தால் போதும். நல்லவர்களாகத் தெரிந்தார்கள். பணம் நிறைய...ய...ய. பரிவு காட்ட ஆளில்லை.

வேலைகளை முடித்து விட்டுக் கிடைத்த பணத்துடன் முன்று மணிக்கு முன் புறப்பட்டு விடுவாள். அதன் பின் பஸ் கிடையாது. இரண்டு மணிக்கே ஊரடங்கி விடுகிறது. அவள் எதிர்பார்த்ததை விடப் பணம் வருகிறது. சங்கரி தவறாமல் வேலைக்கு வந்தாள்.

இன்னமும் ஒரு வீடு தான் மிச்சமிருந்தது. அந்த வீட்டில் வேலை இருக்குமா என்று மற்றவர்களிடம் விசாரித்தாள். அங்கு தனிமையில் வசித்த ஓய்வு பெற்ற அதிபர் மனோன்மணி

அயலவர்களுடன் ஒட்டுவதில்லை என்று மற்றவர்களின் கதை களிலிருந்து விளங்கியது.

“மனிசரை அணைச்ச நடக்கிறேல்ல. கண்டால் தலை யாட்டுவா. அதோட் சரி.”

மனோன்மணி வீட்டு ‘கேட்’ பூட்டியே இருந்தது. சங்கரி தினமும் சில நிமிடங்கள் அந்த வீட்டின் மூன் போகும் போதும், வரும் போதும் தாமதிப்பாள். இது நாள் வரை அவள் மனோன்மணியைக் கண்டதில்லை. அந்த ஒழுங்கையில் ஒரு வீட்டில் வசித்தவர்களை மற்றையவர்கள் வீட்டில் காலையிலோ, பின்னேரங்களிலோ காணலாம். மனோன்மணியைத் தவிர.

அன்று ஒரு திருமண வீடு. ஒழுங்கைவாசிகள் எல்லோரும் சென்று விட்டார்கள். சங்கரிக்கு அன்று வேலையில்லை. மனோன்மணி வீட்டுக் ‘கேட்’ஜத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

“அம்...மா.ஆ.....!”

கன்றுக்குட்டி சைலிலிருந்த நாயோன்று குரைத்தபடி பாய்ந்து வந்தது. சங்கரி திரும்பி வெளியே ஒடுவதா, நிற்பதா என்று முடிவெடுக்க முடியாது திணறினாள்.

“யாரு?”

வாழை மரங்களின் பின்னாலிருந்து வெளிப்பட்டாள் மனோன் மணி.

“சீ....சர் கம் திஸ் சைட். அ....அது கடிக்காது.”

அவள் போட்ட அதட்டலில் நாய் பூனையாய்ப் பதுங்கிப் பின்வாங்கியது. என்ன விசயம் என்பது போல் புருவத்தை உயர்த்தினாள். அன்று தான் முதன்முதலாய் மனோன்மணியைச் சங்கரி பார்க்கிறாள். உயரமும் அதற்கேற்ற பருமனுமாய் டெலி டிராமாவில் வரும் அம்மா கரெக்டர் போலிருந்தாள். கண்ணாடி பிரேமில் பட்டுத் தெறித்த சூரிய ஒளி கண்ணைக் கூச வைத்தது. பார்த்தவுடனேயே மதிப்பை ஏற்படுத்தும் தோற்றம்.

“வீட்டு வேலை ஏதும் இருக்கா அம்மா?”

மனோன்மணி ஏற இறங்க சங்கரியைப் பார்த்தாள். முகத்தின் கடுமை சிறிது விலகியது போல் பட்டது சங்கரிக்கு.

“நான் சமைச்சிட்டன். வீடு மொப் பண்ணோன்றும்.”

சங்கரியை வீட்டின் பின் கதவால் உள்ளே அழைத்து வந்தாள். உயரமான வீடு. ஜந்தாறு படி ஏற வேண்டியிருந்தது. பழைய நாற்சார் வீடு. உள்ளே வந்தவுடன் இன்னதென்று அறியாத பயம் தாக்கியது. அந்த வெய்யில் உள்ளே தெரிய வில்லை. உள்ளே மரப் படிக்கட்டுக்கள். மரத்தாலான மேல் மாடி. மாடியைத் தூசு தட்டிக் கூட்டி விட்டு, கீழ் வீடு முழுவதும் கழுவினாள். ஒரு அறைக்குள் எது நடந்தாலும் தெரியாது. ஏன் கூப்பிட்டால் கூடக் கேட்காது. செதுக்கிய கிளிகளும், மணிகளும் கொண்ட பெரிய கதவுகள். ஹோலுக்குள் ஒரு பெரிய கம்பளம் பெரும் பகுதியை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தது. அதில் புழுதி படிந்திருப்பது தெரிந்தது. வீட்டுக்கு வெளிய கொண்டு போய் உத்ரோன்றும். தூக்க முயற்சித்தாள்.

“அ.....அ...அது அங்கேயே இருக்கட்டும். அத விட்டுட்டு மிச்சத்தை மொப் பண்ணினால் போதும்.”

“புழுதியா கிடக்கு. வெளிய கொண்டு போய் உதற்டா அம்மா?”

“வேண்டாம். அது பழசு பிஞ்சிடும்.”

“நான் கவனமா தூக்குறன்.”

“வேண்டாம். பேசாமல் நான் சொன்னதை செய்.”

குரலில் தெரிந்த கடுமையும், சொன்ன விதமும் மனதை நோகடித்தன. இயல்பிலேயே சங்கரி தொட்டாச் சுருங்கி. முற்றம் கூட்டிப், பாத்திரம் கழுவி அன்று முழுதும் நல்ல வேலை. சங்கரி களைத்துப் போனாள்.

“அம்மா! ரெண்டு மணியாச்சு. நான் போகோன்றும்.”

மனோன்மணி ரூபாய் நோட்டுக்களைத் தந்தாள். சங்கரி நாள் முழுதும் ஏனைய வீடுகளில் வேலை செய்து கிடைப்பதை விட மிக அதிகம். சற்று முன் கேட்ட குசொற்களை மறந்து போனாள் சங்கரி.

மறு நாள் காலை இவள் மனோன்மணி வீடு சென்ற சேதி ஏனையவர்கட்குத் தெரிய வந்த போது, ஆச்சரியத்துடன் விசாரித்தார்கள்.

“மேல் வீடு முழுக்கப் புத்தகம்.”

“ஓ.... அவவின்ர அப்பா ஒரு அட்வகேட். எல்லாம் லோ புத்தகம் எண்டு இவர் சொன்னவர். அவவின்ர புருஷன் ஒரு டொக்டர். மனோன்மணி ஒரே ஒரு பொம்பிளை பிள்ளை. ரெண்டு அண்ணன். வெளிநாட்டில் இருந்தவை. இப்ப இல்லை.”

“பிள்ளைகள் இல்லையா அவவுக்கு?”

“ஒரு மகள் லோயர். டொக்டரை தான் செஞ்சவை. அது வெளிநாடு போய் அங்க டிவோஸ். பிறகு அங்க ஒரு வெள்ளைக்காரனை செஞ்சதாம். மனோன்மணி மகளோட தான் இருந்தவ. என்ன நடந்திதோ தெரியாது, திரும்ப வந்திட்டா.”

“நான் நினைச்சதை விட காச கூட தந்தா.”

“ஓஓ.... அதில பிழை விட மாட்டா. என.....ன மனிசரைப் பிடிக்காது. அவ்வளவு தான்.”

சங்கரி பொன்னம்பலம் வீட்டிற்குச் சாமான் வாங்கப் புறப்பட்டாள். கடையில் கதை அளந்து கொண்டிருந்த கூட்டம் இவளை அதிசயமாய்ப் பார்த்தது.

“புது ஆளாய் இருக்கு. எங்க இருந்து வாறியன்?”

“அந்த ஒழுங்கை. ஆலமரத்துக்கு பக்கத்தில்”

“அது தான் பழக்கள் ஒழுங்கை அண்ணை.”

சங்கரிக்குச் சிரிப்பு வந்தது. இப்பிடியா பேர் வச்சிருக் கிறான்கள்? வயச போனதுகள் தனிச்ச விடப்பட்ட பரிதாபகரமான

ஓழுங்கை. சங்கரிக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. உலகத்தில் எங்கயாவது போரால இப்பிடி வயச போன ஆட்கள் தனிச்ச விடப்பட்டிருக்கின்மா?

வயிற்றில் பாரமாய் ஏதோ விழுந்தது. சங்கரி நினைவுகளி லிருந்து விடுபட்டு எழுந்தாள். அவளது மகள் அட்சயா தான் காலைத் தூக்கி மேலே போட்டிருந்தாள். அட்சயாவை முதன் முதலாய் இந்த வீட்டிற்கு அழைத்து வந்த நாள் இன்னமும் நன்றாய் ஞாபகமிருக்கிறது.

சங்கரியின் அம்மா அன்று ஒரு மரண வீட்டிற்குச் சென்று விட்டாள். மூத்தவள் அர்ச்சனா பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வீடு வர இரண்டு மணியாகும். அதற்குள் சங்கரியின் அம்மா திரும்பி விடுவாள். அட்சயா பதினொன்றரைக்கே திரும்பி விடுவாளே. சங்கரி அட்சயாவைத் தன்னுடன் வேலை செய்யும் வீடுகளிற்குக் கூட்டி வந்தாள். மற்றவர்கள் விடயத்தில் சரி. மனோன்மணிக்குத் தான் மனிசரைக் காட்டக் கூடாதே. ஏன் கூட்டிக் கொண்டு வந்தனி என்டு ஏசினால்..... இனி பின்னையைக் கூட்டி கொண்டு வாறுதெண்டால் வராத, என்டு சென்னாலும் சொல்லுவா.

அட்சயாவை மனோன்மணி வீட்டுப் பின் படியில் இருத்தி னாள்.

“அட்சயா, இந்த வீட்டு பெரியம்மாக்குச் சின்னப் பின்னையளைக் கண்டால் பிடிக்காது. இங்கயே இருங்கோ. நான் அடிக்கடி வந்து பாக்கிறன்.”

அட்சயா சரியென்று தலையாட்டினாள். தனது புத்தகம், கொப்பிகளை ‘பாக்’கிலிருந்து எடுத்துப் படிகளில் பரப்பினாள். சங்கரி உள்ளே சென்றாள். திடீரென்று நாய் குரைக்கும் சத்தமும், ‘அம்மா’ என்று, அட்சயாவின் அலறலும் கேட்டது. சங்கரி ஓடி வந்தாள். அட்சயா அந்த நாற்சார் வீட்டு நடுக்கூடத்தில் நின்று அழுது கொண்டிருந்தாள். சத்தம் கேட்டு மனோன்மணி வெளியே வந்தாள்.

“யார் இந்தப் பிள்ளை?”

தாயிடம் ஓடி வர எத்தனித்து அட்சயா, மனோன்மணியைக் கண்டதும் பயந்து போய் அங்கேயே நின்றாள்.

“மகள். அட்சயா நாய் கடிக்காது. பயப்படாதேங்கோ.”

“புத்தகத்தைக் கிழிச்சிடும். எடுத்துத் தாங்கோ.”

“அது கிழிக்காது. நான் பிறகு வந்து எடுத்துத் தாறன்.”

“இல்..ல்..ல்..லை. அது கிழிக்கும்.”

சங்கரி கடைக்கண்ணால் மனோன்மணியைப் பார்த்தாள். அட்சயாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மனோன்மணி,

“இவ்வளவு நேரம் பிள்ளை எங்கயிருந்தது?”

“வெளிய..... படியில்.”

“ஏன் உள்ளுக்குக் கூட்டி வரேல்ல?”

வெளியே போனாள் மனோன்மணி.

“சி...ச...ர்.”

“பெரியம்மா நாயைக் கட்டவா போறா? அவவுக்குச் சின்னப் பிள்ளைகளைப் பிடிக்காதா?”

மனோன்மணி திரும்பி வந்தாள்.

“இந்தா பிள்ளை.”

கையில் புத்தகம், கொப்பி, பெஞ்சில், ‘பாக்’குடன் நின்றிருந்தாள். படியிறங்கிக் குனிந்து எடுத்துப் படியேறியதில் முச்சிரைத்தது.

அட்சயா மனோன்மணியை நிமிர்ந்து பார்க்கப் பயந்து தலையைக் குனிந்து கொண்டு வாங்கினாள்.

“சங்கரி! பிள்ளையை அந்த மேசையில் படிக்க விட்டுட்டு நீ போய் வேலையைப் பார்.”

கைகள் வேலையைச் செய்தாலும், கவனம் முழுக்க அட்சயா மேல் இருந்தது. மனோன்மணியும், அட்சயாவும்

கதைப்பது அவள் தேவை கருதி வெளியே செல்லும் போதும், வரும் போதும் காதில் விழுந்தது.

“பிள்ளையின்ற பேர் என்ன?”

“அட்சயா.”

“அட.....சயா. நல்ல பேர். தம்பிக்கு?”

“எனக்குத் தம்பியில்லை. அக்காதான். அவவுக்கு பேர் அர்ச்சனா.”

“கு....., எல்லா கணக்கும் சரி. கெட்டிக்காரி. இனி.. தமிழ்ப் பயிற்சி செய்யும்.”

சங்கரி வெளியே வந்தாள்.

“அம்மா காசைத் தாங்கோ. நான் கடைக்கு போயிட்டு வாறன்.”

“ஆள் கெட்டிக்காரி. கணக்கெல்லாம் சரியா செஞ்சிருக் காள். நல்ல எழுத்தும்.”

“படிப்பில் ரெண்டு பேரும் கெட்டிக்காரர்.”

“இல்ல, நான் தான் அர்ச்சனாவை விடக் கெட்டிக்காரி. அம்மா! நீங்க பொய் தானே சொன்னீங்க? பெரியம்மாக்கு சின்னப் பிள்ளைகளைப் பிடிக்காதென்டு.”

“சங்கரீ ஏன் அப்பிடிச் சொன்னனி?”

“இல்லையம்மா. இவள் சரியான குழப்படி. அதான் வெருட்டி வைச்சனான்.”

உறவுகளுடன் ஒட்டாத மனோன்மணி அட்சயாவிடம் அன்பு காட்டியது சங்கரிக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. மனோன்மணி அட்சயாவிற்குப் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுத்தாள். இருவரும் ஹவி பார்த்தார்கள். கரம் விளையாடினார்கள்.

மனோன்மணிக்கு உறவு என்று வாரமொரு முறை பரமேஸ்வரன் வந்து பொய்க் கொண்டிருந்தான். அவன்

மனோன்மணியின் கணவன் பரஞ்சோதியின் அண்ணன் மகனென்று வாமதேவன் சொன்னார்.

“பரமேஸ்வரனை இவைதான் படிப்பிச்சவை. அந்த நன்றி அவன் மறக்கேல்ல. இவனுக்கும், மனோன்மணிக்கும் ஜோயின்ட் எக்கவுண்ட். பென்சன் வவுச்சரை பாங்கில போடுறது, காச எடுக்கிறதெல்லாம் அவன் தான். பிள்ளைகளில்லை பாவம..... மனோன்மணி முந்தி வாழ்ந்த வாழ்வு என்ன, தெருவில நடந்து போய் நான் பார்க்கேல்ல. கார் தான். பாவம் இப்ப தனிய.”

மனோன்மணி அட்சயாவிடம் சொன்னாள்.

“சனிக்கிழமை ஸ்கால் இல்லை தானே. அம்மாவோட வாரும்.”

“நீங்கள் முதல்ல உங்கட நாயைக் கட்டி வையுங்கோ. அப்பதான் வருவன்.”

“அ..... சரி.”

ஒரு நாள் வழக்கம் போல் சங்கரி வேலைக்கு வந்தாள். கேட் திறந்தபடி இருந்தது. நாய் வெளியில போய்ட்டா? பின் படியில் ஏறினாள். கதவு திறந்திருந்தது.

“அம்....ம..மா..ஆ!”

பதிலில்லை. ஹோலுக்கு வந்தாள். என்ன இது? ஆளுயரக் குத்துவிளக்கு இரண்டும் விழுந்து கிடந்தன. புத்தகங்கள் இறைக்கப்பட்டிருந்தன. மெத்தைகளும், சோபாக்களும் கிழிக்கப்பட்டு பஞ்ச பறந்தது. ஐயோ இது என்ன? மனோன்மணி மரப்படிகளில் விழுந்து கிடந்தாள். வாய் கன்னத்தில் ஏறி இருந்தது. உயிரிருக்கா? கரு விழிகளின் அசைவு இருக்கிறது என்றது.

“அம்மா.... என்ன? என்ன?”

மனோன்மணியின் கண்களிலிருந்து நீர் வழிந்தது. அவளால் கதைக்கவோ, உடலை அசைக்கவோ முடியவில்லை. சங்கரி பொன்னம்பலத்திடம் உதவிக்கு ஒடினாள். பொன்னம்

பலமும், பாக்கியமும் மனோன்மணியைத் தூக்கிக் கதிரையில் வைத்தனர். முகமும், உதடும் வீங்கியிருந்தன. கைகளில் கண்டல் காயங்கள். அந்த ஒழுங்கைவாசிகள் அனைவரும் சேதி கேட்டு அங்கு கூடி விட்டார்கள். மனோன்மணியைத் தாக்கியிருப்பது தெரிந்தது. வெள்ளைவான் என்றார்கள். இல்லை கள்ளர் என்றார்கள். சங்கரப்பிள்ளை பார்த்ததும் சொன்னார்.

“இது ஸ்ரோக். அடிச்சதில, பயந்ததில் நேர்வஸ் ஏதோ வெடிச்சிருக்கு.”

ஒரு கிழமை ஆஸ்பத்திரி வாசம். வலது கை, கால் சிறிது அசைந்தது. வாய் பழைய நிலைக்குத் திரும்பியிருந்தது. ஒரிரு சொற்களைச் சிரமத்துடன் உச்சரித்தாள் மனோன்மணி.

விசாரணைகளிலிருந்து இரண்டாயிரம் காசும், மனோன் மணியின் கையிலிருந்து மூன்று சோடிக் காப்பும், கழுத்திலிருந்த ஜந்து பவன் சங்கிலியும் களவு போயிருப்பது தெரிந்தது.

“மிச்ச நகை எல்லாம் எங்க?அதைக் கேட்டுத்தான் அடிச்சிருக்கிறான்கள்.”

“அவ தனிய இருக்கிறவ. வீட்டில ஏன் வைச்சிருக்கிறா?”

வீட்டிலேயே தங்கித் தன் பெரியம்மாவைப் பராமரிக்கும் படி பரமேஸ்வரன் சங்கரியைக் கேட்டான். சங்கரி மறுத்தாள், அட்சயா தானில்லாமல் இரவு படுக்க மாட்டாளென்று. அதற்கும் ஜடியா சொன்னான் பரமேஸ்வரன். அருகிலிருந்த சிறு ஆரம்ப பாடசாலையில் அட்சயாவைச் சேர்த்து விடுவதாகச் சொன்னான். அட்சயாவும், சங்கரியுடன் வீட்டிலிருக்கலாம் என்றான். அவன் தருவதாகச் சொன்ன தொகை அவள் கனவிலும் நினையாத ஒன்று. சங்கரி மனோன்மணி முன் சென்றாள்.

“அம்மா நான் அட்சயாவை இங்க வைச்சுக் கொள்ளட்டா? இல்லாட்டா இரவு நிக்கிறது கஷ்டமம்மா.”

மனோன்மணி சிரமத்துடன் தலையசைத்துச் சம்மதம் தெரிவித்தாள். மனோன்மணியை குளிப்பாட்டுவது, தலை சீவுவது

முதல், ஸ்மீம் வெஜிடபிள், சூப் என்று தெரிந்து சமைப்பது வரை சகலதுமானாள் சங்கரி அவளுக்கு. சில நேரங்களில் மனோன்மணியின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடியும். கவனியாத்து போலிருந்து விடுவாள். தன்னையுமறியாமல் துடைத்து விடுவதுமுண்டு. ஓய்வாக இருக்கும் பின்னேரங்களில், சக்கரநாற்காலியில் மனோன்மணியை அந்த ஒழுங்கை முழுதும் அழைத்துச் செல்வாள். சனி காலையில் - பரமேஸ்வரன் மனைவி ரேணுகாவுடன் வந்ததும் - வீடு செல்லும் சங்கரி ஞாயிறு மாலை திரும்பி விடுவாள். ரேணுகா ஏனோ பட்டும் படாமலும் நடந்து கொண்டாள்.

சங்கரி சில்லறைக் கடன்களை எல்லாம் அடைத்து விட்டாள். ஏனைய கடன்களைத் தீர்க்கலாம் என்ற நம்பிக்கை வந்தது. அட்சயா மனோன்மணிக்குப் பேன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள், அவ்வளவு தான். எடுக்கத் தெரியாது. அடிக்கடி மனோன்மணியை ஆஸ்பத்திரியில் ‘அட்மிட்’ செய்வதன் பலன் நன்றாகப் பேன் பிடித்து விட்டது. அட்சயா கதைக்கும் சத்தம் கேட்டது. தானே கேள்வி கேட்டு அதற்குப் பதிலும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“வடிவா இருக்கா?ஓ.....ஓ.....நல்ல வடிவு.”

சங்கரி சென்று பார்த்தாள். வழமை போல் மனோன்மணிக்கு அலங்காரம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அட்சயாவின் ஸ்டிக்கர் பொட்டு மனோன்மணி நெற்றியில். பின்னல் நுனியில் ரிபன். வெள்ளையடித்தது போல் பெள்டர். மேலதிகமாகப் பாக்கியம் கொடுத்த கியூடெக்ஸ் கை, கால் நகங்களிலும் அதன் சுற்றுவட்டாரத்திலும். ஒட முடியாத கிழட்டுப் பூனை மேல் எலி பாய்ந்து விளையாடுவதாய்ப் பட்டது சங்கரிக்கு. அதடினாள்.

“ஏய், என்ன இது?”

மனோன்மணியைப் பார்த்தாள். உள்ளுர இந்த விளையாட்டை ரசிப்பதை மனோன்மணி முகம் சொல்லிற்று.

இருவருக்குமிடையே அந்த மாதிரி ஒட்டுறவு. பன்னிரண்டு மணியானால் போதும்.

“ரீ.....ரீ.” சங்கரி என்று கூப்பிட முடியவில்லை.

“என்னம்மா?”

கண்களால் கவர் மணிக்கூட்டைக் காண்பிப்பாள். பள்ளிக் கூடம் விடுகிற நேரம். போய் அட்சயாவை அழைத்து வரட்டாம்.

அன்று எழுந்ததிலிருந்தே ஒரு மாதிரி சோர்ந்து போயிருந்தாள் மனோன்மணி. சங்கரி நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்தாள். இல்லை, காய்ச்சலில்லை. சனிக்கிழமை, வீடு செல்லும் நாள். பரமேஸ்வரன் வரவை ஏதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சங்கரி.

“ரீ....ரீ....”

வலது கையால் கம்பளத்தைக் காண்பித்தாள். அதை எடுக்கும்படி சைகை செய்தாள்.

“எடுத்திட்டு, கூட்டவா அம்மா?”

இல்லை என்று தலையசைத்தாள். திரும்பவும் எடுக்கும் படி சைகை செய்தாள். சங்கரி கம்பளத்தை இழுத்தாள். புழுதி கிளம்பித் தும்மினாள். என்ன இது? சிமெண்ட் நிலத்தோடு பலகை. மனோன்மணி கையசைத்தாள் பலகையை எடுக்கும்படி. பலகை விலக உள்ளே ஒரே இருட்டு.

“இருட்டாயிருக்கு அம்மா.”

மேசையிலிருந்த விளக்கைக் காட்டினாள் மனோன்மணி. விளக்கொளியில் உள்ளே படிகள் தெரிந்தன.

“ப....ஓ....போ.”

உள்ளே போய் என்ன செய்வதென்று சங்கரிக்கு விளங்க வில்லை. சிலந்தி வலைகளை, தூசியை விலக்கி உள்ளே சென்றாள். பயம். ஒரே புழுக்கம். யப்பான்காரன் குண்டு போட்ட காலத்தில் கட்டின வீட்டுக்கெல்லாம் நிலவறை வைத்துக் கட்டியதாக யாரோ சொன்னது ஞாபகத்தில் வந்தது. தரையில்

சிமெண்ட் தெரியவில்லை. மேவிய வேர்கள் குறுக்கும், நெடுக்கு மாய் ஓடின. தடுக்கி விழாமல் ‘பலன்ஸ்’ செய்ய வேண்டியிருந்தது. மூலையில் ஒரு பெட்டி இருந்தது. இதை எடுக்கவா போகச் சொன்னா? ஒரு கையில் விளக்கும், மறு கையில் பெட்டியுமாய் மேலேறினாள். பலகையால் மூடி, கம்பளத்தை விரித்தாள். மனோன்மணி பெட்டியைத் திறக்கும் படி அபிநியித்தாள். அவ்...வ்...வ...வைம் நகைகள். உனக்குத்தான் எல்லாம் என்று கையால் காண்பித்தாள் மனோன்மணி.

“எனக்கா? வேண்டாம் அம்மா. இவ்வளவும் வேண்டாம்.”

மனோன்மணி முகத்தில் கடுமை தெரிந்தது. கோபமாகத் தலையாட்டினாள். கொண்டு போகச் சொன்னாள். பரமேஸ்வரன் வரும் சத்தம் கேட்டது. மனோன்மணி முகத்தில் பதட்டம் தெரிந்தது. சங்கரி கையிலிருந்த ‘பாக்’கைக் காட்டினாள். சங்கரி பெட்டியிலிருந்த நகைகளை உள்ளே வைத்தாள். புறப்பட்டாள்.

இரவு சாப்பாடு முடிந்து, பிள்ளைகள் நித்திரையானதும், தாயிடம் நடந்ததைச் சொன்னாள். இருவரும் கதவைத் தாளிட்டு, தூண்டிய விளக்கொளியில் நகைகளைப் பார்த்தனர்.

“எவ்....வ்...வளவு நகை. அம்மா இங்க பாருங்கோ ஓட்டியாணம். சரியான வெயிட். காசமாலை.... நான் பவணில் இதையெல்லாம் பார்க்கேல்ல.”

“பிள்ளை. இங்க பார். வித விதமா காப்பு. பூட்டுக் காப்பு, முத்துக் காப்பு, நெளிக் காப்பு. இந்தப் பதக்கம் சங்கிலி பத்துப் பவுனுக்குக் குறையாது.”

“இங்க அம்மா. நெற்றி சுட்டி, கொண்டை பூ சூட பவுணில், மாட்டல், ராக்கொடி..., சிமிக்கி சூட விதவிதமா சந்திரப் பிறை, சூரியப் பிறை, வங்கி, கைச்செயின்... தலைச் சோடனை எல்லாம் பவுணில். அம்மா இங்க தாலிக் கொடி.”

“எத்தினை நெக்லஸ், அட்டியல். இந்தக் கல் நெக்லஸ் வைரமா? இந்த மோதிரங்களில் இருக்கிறதும் வைரம் தான்.”

முத்தும், வைரமும் இழைக்கப்பட்டு, பரம்பரை பரம்பரையாய்ச் சேர்க்கப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்ட அந்த நகைகளைக் காண இரண்டு கண்ணும் போதவில்லை தாய்க்கும், மகளிற்கும்.

“சங்கரீ, உன்மையைச் சொல், மனோன்மணி தான் தந்தவவா?”

“என்...ன்ன அம்மா பின்ன நான் களவெடுப்பனா?”

கூடவே பயம் வந்தது. எப்பிடிப் பாதுகாக்கிறது? இருவரும் இரவு முழுதும் கதைத்தார்கள்.

“முன்னாறு பவுணுக்குக் குறையாது. நீ வேலைக்குப் போகத் தேவையில்லை. சும்மா இருந்து சாப்பிடலாம்.”

“என்ன அம்மா? அவ இருக்கிற வரை பாக்குறது எங்கடகடமை. யார் தருவினம் இப்பிடி? இதச் சாப்பாட்டுக்குத் தொடக்கூடாது. பின்னைகளின்ற படிப்புக்கு, கல்யாணத்துக்கு தான். ஏலுமானவரை உழைப்பன்.”

“சாரி�..... வருத்தத்தைத் தேடாத. எனக்கும் வயச போய்ட்டுது.”

“அம்மா, விற்கப் போனா கூடச் சந்தேகம் வரும், இவைக்கு எங்கால இந்த நகையெண்டு.”

“ஓ..... ஒரேயடியா விற்கக் கூடாது. அதுவும் ஊருக்க. டவுனில் தான் ஒவ்வொண்டாய் விற்கோணும்.”

அதிகாலையில் இருவரும் எழுந்தார்கள். மன் குசினியில், பழைய கிடாரம், பானைகள் ஒன்றன் மேல் ஒன்றாய் கவிழ்த்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றை அகற்றி, மன்னை அகழ்ந்தனர். நகைகளை, உரப்பையில் சுற்றிப் புதைத்தனர். சாணியால் மெழுகிய பின், பழையபடி பானைகள் மேலே வைக்கப்பட்டன.

ஞாயிறு மதியம் அட்சயாவுடன், சங்கரி புறப்பட்டாள். வருத்தம் மாறி மனோன்மணி நகைகளைக் கேட்டால்? சீ....

கேட்டால் குடுக்கிறது தானே. அடுத்தவையினர் சொத்துக்கு ஆசைப்படக் கூடாது. உழைச்சுச் சம்பாதிக்கிறது தான் ஒட்டும..... பட்ட கஷ்டத் துக்கு எல்லாம் கடவுள் வழி காட்டிட்டார். பஸ்ஸில் பயணித்ததோ, இறங்கியதோ, பழக்கள் ஒழுங்கையில் பிரவேசித்ததோ மனதில் படாமல் நினைவுகளில் மூழ்கியபடி மனோன்மணி வீட்டிற்குள் வந்தாள். என்ன ஆக்கள் நிக்கினம்? கடவுளே பழையபடி சுகமில்லையா? பொன்னம்பலம் எதிர்ப் பட்டார்.

“ஆள் முடிஞ்சது.”

“அ....ஆ..”

சங்கரி விரைந்து, உள்ளே சென்றாள். அவ்வொழுங்கை வாசிகள் அனைவரும் அங்கு நின்றனர். நடு ஹோலில் மனோன்மணி பட்டுச் சேலையில் அலங்காரமாய்க் கிடத்தப்பட்டிருந்தாள். தலை மாட்டில் விளக்கு. விளக்கொளியில் மினுங்கும் கண்ணாடி பிரேம். பழைய ஒளி முகத்தில் தெரிந்தது. முடிவு தெரிஞ்ச தான் நகையளைத் தந்தாவா? தன்ற மகளுக்கில்லை, உறவு பரமேஸ்வரனுக்கு இல்லை. எனக்கு ஏன்....? அட்சயாவிற்கா? தந்த காக்கு விசுவாசமாய் வேலை சென்சதுக்கா? எங்கட வறுமையா? பாவப்பட்டா? அடிச்சு மிரட்டின போது கூட நகையை குடுக்கேல்லையே?

உறவுகள் உதவேல்லை. பெத்த அப்பாவோ, அவரோ எனக்கு நல்ல வழி காட்டேல்ல.

“அம்....ம....மா....அ.....ஆ..”

தரையில் விழுந்து, புரண்டு அழுதாள் சங்கரி. அவள் அழுவதைப் பார்த்து அவளின் கழுத்தை வளைத்துப் பிடித்தபடி அட்சயாவும் அழுதாள்.

“பார். மனோன்மணி ஒருத்தரையும் அணைக்கிறேல்ல. அவளுக்கெண்டு அழவும் ரெண்டு சீவன் இருக்குது தானே?”

“பாவம், நல்ல பெட்டை. அவளை விடு. அந்தச் சின்னன் அழுகிற அழுகை.”

பெரியம்மா இனி எழும்ப மாட்டாளன்று அட்சயாவின் அறிவுக்கு விளங்கியது. தன் அப்பாவின் மரணத்தைப் பார்த்திருக்கிறாள். இருந்தும் அழுது முடிந்ததும் மனோன்மணி அருகில் சென்று கையில் தட்டி எழுப்ப முயன்றாள். மற்றவர் பார்க்காத சமயம் காதருகில் குனிந்து,

“பெரியம்மா, பேன் சீப்பு கொண்டு வந்திருக்கன்.”

“சங்கரீ, எழும்பு. அவ இருந்தா அவவுக்கும் கஷ்டம். பார்க்கிறவைக்கும் கஷ்டம் தானே? தேத்தண்ணியைக் குடி.”

பாக்கியம் பெரிய கேத்திலும், டம்ளாருமாய் நின்றிருந்தாள்.

செருக்கும், பகட்டுமாய் தம்முடன் தனிமையில் வாழ்ந்த ஒரு உறுப்பினரை வழியனுப்ப ஏனைய பழக்கள் ஒழுங்கை வாசிகள் தம் வயதை, உபாதைகளை மறந்து கறுசறுப்பாய் இயங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

வீரகேசரி (02/09/2007, 09/09/2007)

காஷாடு....

என் ஆசிரியரின் பழைய நாற்சார் வீடு. கிளிகளும், மணிகளும் கொண்ட பெரிய கதவுகள். எனது பதின் மூன்றாவது வயதில் நிலவறையை அங்கு பார்த்தேன். உள்ளே ஒரே இருட்டு. சென்று பார்க்கப் பயந்த என்னை, ஒரு வயரில் ‘பல்ப்’ மாட்டி உள்ளே இறங்கிப் போகச் சொன்னார்கள். ஒரே தூக். குறுக்கும், நெடுக்கு மாய் வேர்கள் ஓடிய தரை. வியர்வை. காற்றுப் புகாமல் மூடியே கிடந்ததால் எழுந்த மணம். இந்த வீட்டை, நிலவறையை எழுத்தில் எழுப்ப நினைத்தேன். பழக்கள் ஒழுங்கையில் இடம் கிடைத்தது, வீட்மைக்க.

புதைமணலாந் டானியலா?

இரு மருங்கிலும் கோதுமை வயல்கள் வேகமாகப் பின்னோக்கி ஒடிக் கொண்டிருந்தன. பழமரங்களினாடு தெறித்த வெய்யில் அவ்வப்போது ‘எட்வேர்ட்’ன் மேல் விழுந்து கொண்டிருந்தது. ‘சிடி’யில் பிரிட்னி, ‘மை ஹார்ட் வில் ஹ்கோ ஓன்’ என்று உருகிக் கொண்டிருந்தான். நகரை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த அந்த அகன்ற நெடுஞ்சாலையில் தினமும் நூற்றுக்கணக்கான கிலோ மீற்றர் காரில் பயணிக்கும் அவனால், வழமை போல் இவற்றை ரசிக்கும் மனநிலை இன்றிருக்க வில்லை.

அவனது சகோதரர்கள் கோதுமை வயலை, பண்ணை வீட்டை, தோட்டத்தை விற்றுவிட்டுச் ‘சிட்டி’யில் நிரந்தரமாய்க் குடியேறி விட்டார்கள். இந்தக் கோதுமை வயல்களை, பழத் தோட்டத்தை, அவை தரும் இன்னதென்று சொல்ல முடியாத நறுமணத்தை, அதைச் சுமந்து வரும் காற்றை, இவனால் சுலபமாக விட்டு விட முடியவில்லை.

இன்று எழுந்ததிலிருந்தே டென்ஷன். உடை மாற்றிப் புறப்படத் தயாரானவன் முன் மனைவி டானியலா, வழமைக்கு விரோதமாக நேரத்தோடு எழுந்து, வந்து நின்றாள்.

“நாங்கள் எப்போது எக்ஸிபிஷன் பார்க்கப் போவது?”

அவள் மேல் காரணமில்லாமல் பாய்ந்தான்.

“இந்த வீக் முழுதும் எனக்கு டியூட்டி இருப்பது உனக்குத் தெரியாதா? இரண்டு கார் உனக்குத் தந்திருக்கிறேன். பிள்ளைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு போ.”

டானியலாவின் சிவந்த முகம் இன்னும் சிகப்பேறியது.

“அதற்கேன் கத்துகிறாய். முடியாவிட்டால் முடியாதென்று சொல்லு. தனியாகப் போகத் தெரியாமலா உன்னைக் கேட்டேன்?”

ஆங்கிருந்த தடிமனான புத்தகத்தை அவன் மேல் வீசி ஏறிந்து விட்டு வெளியேறினாள்.

எட்வேர்ட்டிற்கு மனம் கசந்து வழிந்தது. கொஞ்ச நாட்களாகவே டானியலாவின் போக்குச் சரியில்லை.

டானியலா இத்தாலி நாட்டவள். இவர்களது கேம்பிரிட்ஜ் லவ். ஒரு கோடை விடுமுறையின் போது அவளை அழைத்து வந்து தன் தந்தை ‘ரிச்சர்ட்’க்கு அறிமுகப்படுத்தினான், எட்வேர்ட். ஏக்கர் கணக்கில் பரந்திருந்த கோதுமை வயலை, பழத் தோட்டத்தை, பன்றிகளும், செம்மறியாடுகளும் மலிந்த பண்ணைகளை, வேலையாட்களை ஆரம்பத்தில் டானியலாவிற்குப் பிடித்திருந்தது. திருமணத்திற்குப் பின் இங்கே தான் தங்க நேரிடும் என்று எட்வேர்ட் சொன்னான். அதற்கு மகிழ்வுடன் சம்மதித்தாள் டானியலா.

திருமணமான இந்த நான்கு வருடங்களில் இரண்டு குழந்தைகள். ஆரம்பத்தில் வாழ்க்கை திகட்டியது இருவருக்கும். இப்போது ஒரு வருடமாக நிலைமை சரியாயில்லை. ‘உன்னை மணந்தது தான், நான் வாழ்க்கையில் செய்த பெரிய தவறு’ என்று டானியலா கூறத் தொடங்கினாள். அதை விடப் பெரிய தலையிடி பெர்சானி. டானியலாவின் உறவு என்று புதிதாக முளைத்த தலையிடி. இந்த உறவு இவ்வளவு நாள் எங்கிருந்தது என்று எட்வேர்ட் கேட்கவில்லை. குழந்தைகள் அவனுடன் ஓட்டு வதைப் பார்த்தால், தானில்லாத வேளைகளிலும் அவன் இங்கு வந்து செல்கின்றானா என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. பெர்சானிக்கு

பிரிட்டிஷ் 'எயார்.:போர்ஸ்'வில் வேலை. ஆப்கானிஸ்தான், கல்ஃப் யுத்தங்களில் எல்லாம் இருந்தானாம். 'வோர் ஹீரோ' என்று அடிக்கடி அவனைப் பற்றிச் சொல்கிறாள், டானியலா. '.....ம.....ம் வோர் ஹீரோ, அவனின் செம்பட்டைத் தலையும், புல் டோக் முஞ்சையும்.'

ஆனால் இன்றைய பிரச்சினை அதுவல்ல. 'நான் செய்வது சரியா?' - இந்தக் கேள்வி பல நாட்களாக அவனின் மனதில் இருந்து வருகின்றது. யோசிக்காமல் ஒத்துக் கொண்டது பிழை. இன்று ஐக்சன் வருவதாகச் சொல்லி இருக்கிறான். வருவானா? முடியாது என்று சொன்னால் என்ன? ஒத்துக் கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அவனுக்கிறுந்தது. உணர்வுகள் வேண்டாம் என்று புத்தி சொல்லின.

கொஞ்ச நாட்களாகவே டானியலாவின் பிடிவாதம் அதிக மாகி விட்டது. அவனுடன் முகம் கொடுத்துப் பேசுவதில்லை. இந்த ஊர் 'போரிங்' என்கிறாள். இங்குள்ளவர்களுக்குப் பன்றி யையும், செம்மறியாட்டையும் தவிர வேறொன்றும் தெரியாதாம். வீட்டை, நிலத்தை விற்று விட்டுச் சிட்டியில் குடியேறுவோம் என்கிறாள். இனியும் வீட்டிலிருக்க முடியாதாம். வேலைக்குச் செல்ல வேண்டுமாம். எட்வேர்ட்டுக்குத் தந்தை ஞாபகம் வந்தது.

தந்தையின் அரவணைப்பில் வளர்ந்தவன் அவன். தாயின் முகம் ஞாபகம் இல்லை. சிறுவயதில் எந்நேரமும் தந்தைக்குப் பின் சுற்றிக் கொண்டிருப்பான். ஏராளமான நிலம் பரம்பரை பரம்பரையாக ரிச்சர்ட் :பமிலிக்கு உரித்துடையதாய் இருந்தது. ரிச்சர்ட் கவுன்சிலராக இருந்தார். அவனின் மூன்று மகன்களிற்கும் சொத்துக்கள் பிரிக்கப்பட்டன. முத்தவர்கள் இருவரும் சொத்துக் களை விற்றுச் சிட்டியில் குடி புகுந்தது ரிச்சர்ட்டுக்கு தாள முடியாமல் இருந்தது. இறக்கும் தறுவாயில் எட்வேர்ட் எக் காரணம் கொண்டும் சொத்துக்களை விற்கக் கூடாது என்று கேட்டுக் கொண்டார். சொந்த ஊரில் சொத்துக்களுடன் வாழ்வது தான் மகிழ்ச்சி, பெருமை என்றார்.

எட்வேர்ட்டும் அதே மனநிலையில் தானிருந்தான். ‘கேம்பிரிட்ஜ்’ ஜில் படித்த காலத்திலும், அந்நிய நாட்டில் சில காலம் வேலை பார்த்த காலத்திலும் ஊர் ஞாபகத்தில் ஏங்கியது நினைவில் வந்தது.

தந்தையின்பாலிருந்த பாசமும், ஊர்ப் பற்றும் அவனைச் சொத்துக்களை விற்க விடாமல் தடுத்தன. சொத்துக்களை விற்காமல் ‘சிட்டி’யில் வீடு வாங்குவதென்பது நினைத்தும் பார்க்க முடியாமலிருந்தது. அதுவும் சாதாரண வீட்டைக் காட்டி டானியலாவைத் திருப்திப்படுத்த முடியாது. ஸ்விம்மிங் பூல் உட்பட சகல வசதியுடனும் இருக்க வேண்டும்.

ஜக்சன். உண்மையில் அது தான் அவனுடைய பெயரா? அன்று எட்வேர்ட்டுக்கு விடுமுறை நாள். வீட்டிலிருந்தான். ‘கோலிங் பெல்’ ஒலித்தது. கதவு திறக்கும் சத்தம். அதைத் தொடர்ந்து டானியலாவின் குரல்,

“எட்வே.....வேர்ட்.”

எட்வேர்ட் அங்கு சென்ற போது, முறிந்து விழுந்து விடுவது போல் உயரமாய், ஒல்லியாய் ஒருவன் காத்திருந்தான். கண்கள் பாதாளத்தில் இருந்தன. நேராக எட்வேர்ட்டைப் பார்த்தான்.

“ஐ’ம் ஜக்சன் :புரோம் எல். எ.ப. எம்.”, என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான்.

இவனுக்கு என்னிடம் என்ன வேலை?, எட்வேர்ட்டுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. ஜக்சன் நேராக விடயத்திற்கு வந்தான்.

“நாங்கள் உங்களிடமிருந்து ஒரு உதவியை எதிர்பார்க்கிறோம்.”

எட்வேர்ட்டின் நாட்டில் சுயாட்சி முறை நிர்வாகம். :பிரெஞ்சு, ஜெர்மன், டச், ஆங்கிலம் பேசும் பல இன மக்கள் வாழ்ந்தார்கள். அண்டை நாடு ‘கம்மீஸ்’. அங்கு முஸ்லீம்கள் பெரும்பான்மை. அந்நாட்டின் தென்புறத்தே ‘மொரிக்கா’யில் வாழ்ந்தது ஆங்கிலம் பேசும் இனம். தனிநாடு கோரி கெரில்லா

யுத்தம் நடாத்திக் கொண்டிருந்தது. அவர்களும் ஆங்கிலம் பேசுவதால் எட்வேர்ட் மாநிலத்தில் அவர்கட்கு ஆதரவாக அனுதாப அலை வீசிக் கொண்டிருந்தது. எட்வேர்ட் மாநிலத்தின் செல்லப் பிள்ளை இந்த எல். எஃப். எம் - லிபரேஷன் : புரென்ட் ஓஃப் மொர்க்கா. தம் ஊரிலிருந்த முஸ்லீம் பிரமுகர் களை இங்கு கடத்தி வந்து நிபந்தனை விதித்தார்கள். தம்முள் மோதிக் கொண்டார்கள். சிறுசிறு குற்றச் செயல்கள் நடந்தன. மாநில அரசுக்கு இவர்களால் தலையிடி தான். மத்திய அரசு நடவடிக்கை எடுக்கும்படி மாநில அரசை நிர்ப்பந்தித்தது. மாநில அரசு விசாரணை நடைபெறுவதாய்க் காட்டிக் கொண்டது. விசாரணை முடிவில் விடுதலை செய்தது.

“உதவி செய்வீர்களா?”

“என்ன உதவி?”

“நாங்கள் தரும் ஒரு ‘ட்ரவலிங் பாக்’கை நீங்கள் கம்மீஸ் எயார்போர்ட்டில் வைக்க வேண்டும்.”

“பாக்?, அந்த பாக்கில் என்ன இருக்கிறது என்பதை நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?”

“சேர்ட்டின்லி, தங்கம். எம் போராளிகள் ஆயுதம் வாங்கப் பணமில்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள்.”

எட்வேர்ட் பேசாமல் இருந்தான்.

“இந்த மாநிலத்தில் நிறைய பைலட்ஸ் இருக்கிறார்கள். என்னை ஏன் தெரிவு செய்தீர்கள்?”

“நிறையக் காரணமிருக்கிறது. ஒன்று நீங்கள் ஒரு பைலட், உங்களுக்கு கஸ்டம்ஸ் போன்ற பிரச்சனை கிடையாது. உங்கள் டிபார்ட்மென்டில் உங்களுக்கு நல்ல பெயர். இரண்டாவது எமது மொழி பேசுபவர். மூன்றாவது எமக்கு ஆதரவு திரட்ட நடை பெற்ற சில கூட்டங்களில் உங்களை நாங்கள் கண்டோம்.”

உச்சி குளிர்ந்தது எட்வேர்ட்டுக்கு. எட்வேர்ட்டின் மௌனம் ஜக்சனைக் கஷ்டப்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.

“நீங்கள் கேட்கும் தொகை நியாயமாயிருக்கும் பட்சத்தில், அதைத் தர நாங்கள் தயாராக இருக்கின்றோம்.”

பணம். இந்த வார்த்தை காதில் விழுந்ததும், நாடி நரம்பெல்லாம் புது இரத்தம் பாய்ந்தது.

“நீங்கள் விரும்பும் தொகையைக் கேளுங்கள்.”

சொன்னான்.

“சரி. உங்கள் கையில் பாக்கைத் தரும் போது பணமும் தருகிறோம்.”

பேரம் பேசாமல் அந்தத் தொகைக்கு அவன் ஒத்துக் கொண்டது ஆச்சரியமாயிருந்தது. சீ, இன்னமும் கூடக் கேட்டிருக்கலாம்.

“அந்த ‘பாக்’கை கொண்டு போய் நான் யாரிடம் கொடுக்க வேண்டும்?”

“நீங்கள் ஒருவரிடமும் கொடுக்க வேண்டாம். கொண்டு போய் ‘லோன்ஜ்’ஜில் வைத்தால் போதும். அடுத்ததை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்வோம். எங்களுக்கு அங்கு ஆட்கள் இருக்கிறார்கள்.”

“சரி. ஆனால் பாக் வேண்டாம். பொறுங்கள்.”

உள்ளே சென்ற எட்வேர்ட் ஒரு பிரீ.ப் கேசைத் தூக்கி வந்தான்.

“இது போன்ற ஒன்றில் வைத்துத் தாருங்கள். நான் டியூட்டிக்கு போகும் போது இதைத் தான் கொண்டு செல்வேன்.”

“சரி.”

இந்த மாதம் இருபதாம் திகதி, பத்து முப்பதுக்கு யார்போர்ட் வருவேன். எங்களுக்கு தனியான கார் பா(ர்)க்கிங் இருக்கிறது. பசெஞ்ஜர்ஸ் பா(ர்)க்கிங் செய்யும் இடமில்லை.”

அவன் விடைபெற்றான். இருவரும் வீட்டின் வெளியே வந்தார்கள்.

“அந்த ‘ரெட்’கார் என் வைப் புடையது. அதைத் தான் அன்று கொண்டு வருவேன். உங்களுக்கு அடையாளம் காண்பது சுலபமாயிருக்கும். யூரோ வேண்டாம். ‘டொலர்ஸ்’வில் தாருங்கள்.”

‘கேட்டை முடிவிட்டு நிமிர்ந்த போது அவன் காணாமற் போயிருந்தான். இந்த விடயம் தொடர்பாக அவன் டானியலா வடன் கூடக் கதைக்கவில்லை.

இன்று இருபதாம் திகதி. எழுந்ததிலிருந்தே டென்ஷன். வழையைக்க கொண்டு வரும் பிரிப்புக்கேசை இன்று வேண்டு மென்றே வீட்டில் விட்டு வந்தான். என்றுமில்லாத அதிசயமாய் டானியலா அதைத் தூக்கிக் கொண்டு பின்னால் ஒடி வந்தான்.

“யு லெப்பட் இட் பிளைன்ட்.”

“தேவையில்லை. கொண்டு போ.” கத்திலிட்டு வந்தான்.

யார்போர்ட் பா(ர்)க்கிங் ஏரியாவில் நுழையும் போதே கண்கள் தேடின. காணவில்லை. காரைப் பா(ர்)க் செய்து விட்டு, இறங்குவதற்காக இடது காலைக் கீழே வைத்தான். பிரிப்புக்கேஸ் ஒன்று அவன் காலடியில் வைக்கப்பட்டது. நிமிர்ந்து பார்த்த போது, ஐக்சன். சிறிய ‘பாக்’ ஒன்றை எட்வேர்ட் இடம் நீட்டினான். ‘டாஸ்போர்ட்’டைத் திறந்து வைத்து விட்டு திரும்பிய போது ஐக்சன் இல்லை.

குனிந்து பிரிப்புக்கேசை எடுத்தவன் திடுக்கிட்டான். என்ன இது இப்படி வெயிட? காலை நேராக வைத்து நடக்க முடிய வில்லை. அவ்வளவு பாரம். வலது தோள் தானாகச் சரிந்தது. பிரிப்புக்கேசை வைத்து விட்டு முன்னே சென்று பார்த்தான். ‘லோன்ஜ்’க்கு அருகே காரைப் பா(ர்)க் செய்ய முடியுமா? இல்லை. ஏராளமான கார்கள் நெருக்கமாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு லோன்ஜ் வரை கணிசமான தூரம் நடக்க வேண்டியிருந்தது. எட்வேர்ட்டுக்கு முச்சிரைத்தது. தரையைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்த ‘லேபரர்’ ஒடி வந்தான்.

“கான் ஐ ஹெல்ப் யு சேர்?”

“நோ. கால் சுளுக்கி விட்டது. ஐ கான் மனேஜ்.”

இயல்பாய் நடக்க முயன்றான். ‘பிரெண்ட்’ வில்சன் எதிர்ப்பட்டான்.

“ஹாய் என்ன இது?..... தூக்க முடியாமல் தூக்கி வருகிறாய். தங்கம் கடத்துகிறாயா?” பகிடியாய்க் கேட்டுச் சிரித்தான்.

எட்வேர்ட்க்குப் பயம் வந்தது. அதே பதிலைச் சொன்னான், கால் சுளுக்கி விட்டது. சீ ஒத்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. ஐக்சன் மேல் கோபம் வந்தது.

இவ்வளவு தங்கமும் என்ன விலை இருக்கும்? அது தான் நான் கேட்ட விலைக்கு உடனே ஒத்துக் கொண்டானா? ‘கப்பேர்ட்’ டைத் திறந்து உள்ளே பிரீ.ப்கேசை வைத்து முடினான். தொகையைக் கூட்டிக் கேட்க வேண்டும். எவ்வளவு ‘ரிஸ்க்’ இது என்பதை அவர்கட்டு உணர்த்த வேண்டும்.

வில்சனும், எட்வேர்ட்டும் விமானத்தை நோக்கி ரன்வேயில் நடந்தார்கள். எட்வேர்ட் மனம் நிதானத்தில் இல்லை. பாவம் அவர்கள். போராட்டத்திற்குத் தானே தங்கம் கடத்துகிறார்கள். அதற்கு நான் கூலி வாங்குவதே பிழை. இன்னும் கூட்டிக் கேட்பது பாவம். தங்கத்திற்காக அங்கே காத்திருப்பவர்கள் ஏமாற்றமடைவார்களே.

எட்வேர்ட்டின் கால்கள் தயங்கின. பின் நின்றன. எடுத்து வருவோமா? வில்சன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“என்ன..... எட்வேர்ட்?”

“ஒன்றுமில்லை..... ஒன்றுமில்லை.”

விமானத்தில் ஏறியதும், வழைமேபோல் எல்லாவற்றையும் எட்வேர்ட் மறந்து போனான். மாலை நாலு மணி. விமானம் கம்மீஸ் இன்டர்நஷனல் எயார்போர்ட்டில் இறங்கியது. வழைமேபோல் வில்சனும், எட்வேர்ட்டும் ‘ஹோட்டேலில்’ சென்று தங்கி னார்கள். இனி நாளை காலை தான் விமானம் திரும்பும்.

இரவு ஒரு மணி. எட்வேர்ட்டின் அறைக் கதவு தட்டப் பட்டது. நித்திரையிலிருந்து விடுபட்ட எரிச்சல். கதவைத் திறந்தான். வில்சன் பத்டமாய் நின்றிருந்தான்.

“நியூஸ் தெரியுமா? எங்கள் எயார்போர்ட், குண்டு வெடித்து தரைமட்டமாம். பசென்ஜர்ஸ், டுவரிஸ்ட் நிறையப் பேர் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள்.”

சேதி கேட்ட எட்வேர்ட் அதிர்ந்து போனான். கால்கள் கிடுகிடுவென்று நடுங்கின. என்ன முட்டாள்த்தனம், எப்படி ஏமாந்து போனேன்?

மறுநாள் இவர்களது விமானம் சிறிது தள்ளியிருந்த வேறொரு எயார்போர்ட்டில் தரையிறங்கியது. எட்வேர்ட்டின் கார், எயார்போர்ட்டிலிருந்து சிறிது தொலைவில் பா(ர்)க் செய்திருந்தபடியால் தப்பிவிட்டது. பணமும் தான்.

பத்திரிகைகளில், ஹவியில் குண்டுவெடிப்புச் செய்திக்கே முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டது. இன்னும் இடிபாடுகள் அகற்றும் வேலை முழுதாக முடியவில்லை. என்பது வீதமான கட்டிடம் முற்றாகச் சேதமாகியிருந்தது.

மத்திய அரசு, மாநில அரசின் மேல் கடுங்கோபத்தி லிருந்தது. பல பில்லியன் டொலர்ஸ் சேதம். ஹங்காரில் நிறுத்தப் பட்டிருந்த விமானங்கள் ஒன்றும் எஞ்சவில்லை. ‘எல். எஃப். எம்’யைக் கைது செய்து நாடு கடத்தும்படி மாநில அரசை வலியுறுத்தியது. குண்டு வெடித்தது தெரிந்தவுடனேயே எல். எஃப். எம் பெரும்புள்ளிகள் எல்லாம் நாட்டு எல்லையைத் தாண்டித் தப்பியோடி விட்டனர். சில சில்லறைகள் பிடிபட்டனர். மாநில அரசு அவர்களை ஹவியில் காட்டி தீவிரவாதிகளைப் பிடித்து விட்டதாகவும், தீவிர விசாரணை நடைபெறுவதாகவும் கூறியது.

மாநில கவர்னர் அவசர அவசரமாகப் பாதுகாப்பு அமைச்சரவையைக் கூட்டினார்.

“சம்பந்தப்பட்ட அனைவரையும் உடனடியாகக் கைது செய்யுங்கள். நாடு கடத்துவது பற்றி ஆறுதலாக யோசிக்கலாம்.”

“உண்மை தான். முழு உலக நாடுகளின் கவனமும் எங்கள் பக்கம். கம்மீஸ் பாதுகாப்பு அமைச்சர் பி.பி.சி இன்டர்வியூவில் எங்களைப் பீஸ் பீஸாகக் கிழித்திருக்கிறான்.” இது பாதுகாப்பு அமைச்சர்.

“நாங்கள் இடம் கொடுக்க, எங்களையே சீண்டி பார்க்கி றார்கள்”, கோபத்துடன் ஆர்மி கொமாண்டர்.

எயார் மார்ஷல் குறுக்கிட்டார்.

“இல்லை. அப்படி நான் நினைக்கவில்லை. எங்கோ தவறு நடந்திருக்கிறது. அதை நாம் கண்டு பிடிக்க வேண்டும். அந்தப் பொறுப்பை ‘சி.ஐ.பி’யிடம் விட்டு விடுவோம்.”

‘எல். எ.பி. எம்’ற்கு எதிராகக் கடுஞ் சட்டங்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. புலன் விசாரணை அறிக்கை, பைலட் ‘லோன்ஜ்’ஜில் அல்லது அதற்கு அண்மித்த பகுதியில் தான் குண்டு வெடித் திருக்கிறது என்றது. பல கிலோகிராம் எடையுள்ள நவீன தொழில் நுட்பத்தில் தயாரான சக்தி வாய்ந்த குண்டென்று தெரிவித்தது. இடிபாடுகளின் இடையே இருந்து சி.சி.ஐவி எந்த வொரு சிதைவுமின்றி அகப்பட்டது.

சி.ஐ.பி, எயார்போர்ட் ஊழியர்கள் அனைவரிடமும், விசாரணை நடத்தியது. தரையைத் துடைக்கும் ‘லேபரர்’சைக் கூட விட்டு வைக்கவில்லை. கேள்விகள், அன்று புதிதாக யாராவது பைலட் ‘லோன்ஜ்’ஜிற்குள் சென்றார்களா, சந்தேகப் படும்படி யாராவது நடந்து கொண்டார்களா என்ற ரீதியில் இருந்தன.

சி.சி. ஐவியை இயக்கிக் காட்டினார்கள். எட்வேர்ட் கால் களை இழுத்தபடி செல்வது தெரிந்தது.

“‘சேர்’க்கு அன்று கால் சுளுக்கி விட்டது. அது தான் அப்படி நடக்கிறார்.” - லேபரர்.

எட்வேர்ட்டைக் கேட்டார்கள்.

“அன்று, என்ன ஏதோ பாரமாகக் கொண்டு சென்றிர்கள்?”

“பாரம் ஒன்றுமில்லை. நான் வழமையாகக் கொண்டு செல்லும் பிரிஃப் கேஸ் தான். என் கால் அன்று சுளுக்கி விட்டது.”

“அதற்கு எங்கே ட்ரீட்மென்ட் செய்தீர்கள்?”

“ட்ரீட்மென்ட்க்குப் போகவில்லை. என் மனைவி ஏதோ ஒயின்மென்ட் பூசி மசாஜ் செய்தாள். இரண்டு நாளில் சரியாகி விட்டது.”

அதன் பின் வில்சன் விசாரணைக்கு அழைக்கப்பட்டான். விசாரணை முடிந்து வெளியே வந்தவனின் முகத்தில் கவலை ரேகை ஒடுவதை எட்வேர்ட் பார்த்தான். எட்வேர்ட் முன்னிருந்த கண்ணாடித் தடுப்பில், அவன் திரும்பித் திரும்பி எட்வேர்ட்டைப் பார்த்தபடி செல்வது நிழலாகத் தெரிந்தது.

யார்போர்ட்டில் வேலை செய்வோர் பற்றிய சகல விபரங்களும் திரட்டப்பட்டன. எட்வேர்ட்டுக்கு நல்ல ரெக்கோர்ட்ஸ். அவனது அப்பா ஒரு ரிட்டையர்ட் யார்.:போர்ஸ் ஓபிளர். அண்ணாவும் யார்.:போர்ஸில் பைலட். கௌரவமான குடும்பம். எட்வேர்ட் நல்லவன். அதிகம் பேசாதவன். கடமை உணர்ச்சி மிக்க இளைஞன் என்பதாக.

ஒரு வருடம் ஓடிவிட்டது. இந்தச் சம்பவத்தை எல்லோரும் மறந்து போனார்கள். ஆரம்பத்தில் எல். எஃப். எம் பணத்தைத் திரும்பக் கேட்டு வருவார்களென்று எதிர்பார்த்தான் எட்வேர்ட். வரவில்லை. வரமாட்டார்களென்ற நம்பிக்கை வந்தது. எல். எஃப். எம்க்கு எதிராகச் சட்டங்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. அனுதாப அலை குறைந்து விட்டது. அவர்கள் நாட்டிற்குள் நுழைய முடியாது.

எட்வேர்ட் ‘சிட்டி’யில் வீடு வாங்கி விட்டான், டானியலா விரும்பியபடி சகல வசதிகளுடன். நேற்று டானியலாவுடன்

சேர்ந்து ‘பேர்சஸ்’ செய்த தளபாடங்களை இன்று புது வீட்டில் ஒழுங்கு செய்தாகி விட்டது. நாளை குடிபுக வேண்டியது தான். எட்வேர்ட் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். வீதியின் இருபறமும் பார்வையைச் சுழற்றி ரசித்தான். நாளை புதுவீடு சென்றால், இனி இவற்றைப் பார்ப்பது எப்போது?

வாசலில் டானியலா காத்து நிற்பது தெரிந்தது. அவள் இவ்வாறு அவனை எதிர்பார்த்து நின்று நீண்ட நாட்களாகி விட்டது. எட்வேர்ட் உற்சாகமாக இருந்தான். காரை விட்டு இறங்கி அவனை நெருங்கிய போது தான் கவனித்தான், அவள் முகத்தில் கலவரத்தை. மரத்தின் கீழ் இரு வாகனங்கள் இருப்பதை அப்போது தான் அவதானித்தான். உள்ளே பார்த்தான்.

“மிஸ்டர் எட்வேர்ட், வி ஆர் :புரோம் சி.ஐ.பி. ஐம் டொனி அல்:பிரெட்.”

கை குலுக்கிக் கொண்டான். இயல்பாய் இருக்க முயன் றான். கால்களின் நடுக்கத்தை மறைக்க, தரையில் கால்களை ஊன்றி நிமிர்ந்து அமர்ந்தான். அவர்களைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான்.

“மிஸ்டர் எட்வேர்ட், நீங்கள் ஒரு லக்ஷாரி வீடு வாங்கி யிருக்கிறீர்கள். எப்படி வாங்கினீர்களென்று தெரிந்து கொள்ளலாமா?”

தன்னைச் சுற்றி ஒரு வலை இறுகுவதை உடலின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் உணர்ந்தான் எட்வேர்ட்.

“என் அப்பா ஒரு மில்லியனர். எனக்கு ஏராளமான சொத்தும், பணமும் அவர் வழியில் வந்தது.”

“அதிலிருந்து தான் வாங்கினீர்களா?”

“யெஸ்.”

“வெளியூரில் உங்களுக்குச் சொத்துக்கள் இருக்கிறதா?”

“இல்லை.”

“சொரி மிஸ்டர் எட்வேர்ட். உங்கள் பதில் எங்களுக்கு திருப்தியாயில்லை. நாங்கள் ஏற்கனவே உங்கள் பாங்க பலன்ஸ்செச் செக் பண்ணி விட்டோம். உங்கள் சொத்துக்கள் எதுவும் விற்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. சொரி.”

சி.ஐ.பி அதிகாரி அரெஸ்ட் வொரண்டை உயர்த்திக் காட்டி விட்டு அவனை நெருங்கினார்.

தினக்குரல் (01/04/2007)

நாதாரு....

எண்பதுகளின் நடுக்கூற்றில் அண்டை நாடோன்றின் விமான நிலையத்தில் குண்டு வெடித்தது, ஞாபக மிருக்கிறதா? அது தான் அடிநாதம். ஆறு வித்தியாசங்கள். கண்டு பிடியுங்கள். ஒன்று, கதை ஜோப்பாவில் நடக்கிறது. மற்றது....?

கனவுலகின் வெளியே

தன் முன்னே வந்து நின்ற கலாநிதி. திலகவதி கருணா கரண ஆச்சரியமாகப் பார்த்தாள் ஜெயராணி. பத்து வயது குறைந்து விட்டிருந்தது அவளுக்கு, மேக்கப்மன் ஹர்ஷா அபயவர்த்தனவின் கைவண்ணத்தில். மேக்கப் றாழுக்கு வெளியே கதிரையில் சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்த ஜெயராணிக்கு, திலகவதியை அடையாளம் காணவே சில செக்கன் கள் தேவைப்பட்டன. திலகவதியை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தாள்.

விளக்குகள் பளிச்சிட்டன. கமரா ஜெயராணியை நோக்கித் திரும்பியது. குண்டுசி விழும் நிசப்தம். சமிக்ஞைகள்.

“வணக்கம். இன்றைய ‘மாண்புறும் மாதர்’ நிகழ்ச்சியில் சந்திக்கப் போகும் பிரபல்யம் யார் என்பதை அறிய எல்லோரும் ஆவலாய் இருப்பீர்கள். கலாநிதி. திலகவதி கருணாகரன். மனித உரிமைகள் அமைப்பின் தெற்காசிய நாடுகளிற்கான முன்நாள் ஒருங்கிணைப்பாளர், சமூகசேவகி. வடக்கு, கிழக்கில் பெற்றோரை இழந்த பெண் குழந்தைகள், விதவைகள் உள்ளிட்ட ‘ஸ்ல்வரி அபயகரம்’ என்னும் அமைப்பை நிறுவி நடாத்தி வருபவர். வணக்கம், டொக்டர் திலகவதி கருணாகரன்”.

“வணக்கம்.”

கமரா சிறிது அசைந்து இருவரையும் உள்வாங்கக்த் தொடங்கியது. ஜெயராணி அந்தத் தனியார் தொலைக்காட்சி நிலையத்தில், மகளிர் நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளர் மட்டுமல்ல, அறிவிப்பாளரும் கூட. அது தவிர அரசியல்வாதிகள், பாதுகாப்புத்துறை அதிகாரிகள், கல்விமான்கள் எனப் பல தரப்பட்டோரைச் செவ்வி காணவும் அவளது ஆங்கில அறிவு தேவைப்பட்டது அத் தொலைக்காட்சி நிலையத்திற்கு. துணிச்சலான கேள்விகளும், அனுகுழுறையும் நாடு முழுதும் விசிறி களை ஜெயராணிக்குத் தந்திருந்தது. அவளது நிகழ்ச்சியைப் பார்ப்பதற்கு மட்டுமல்ல, அவளது உடை, காதணி, தலையலங் காரம் என்று ரசிக்கவும், விமர்சிக்கவும் பெண் விசிறிகள் அதிகம்.

“ஒரு புகழ் வாய்ந்த நிறுவனமொன்றில் பொறுப்பான பதவியிலிருந்த உங்களுக்கு இங்கு பத்தமான சூழலில் சேவையாற்ற வேண்டுமென்ற மனப்பாங்கு எப்படி வந்தது?”

“உண்மையைச் சொல்வதென்றால் எனது தாயைப் பராமரிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் தான் நான் இங்கு வந்தேன்.”

“உங்கள் சகோதரர்கள் ஒருவரும் இங்கில்லையா?”

“நாங்கள் ஆறு பெண்கள் எம் பெற்றோர்க்கு. அறுவரும் வெளிநாடுகளில் குடியேறினோம். எனது பிள்ளைகள் படித்து அங்கு வேறான்றி விட்டார்கள். எனது கணவர் இறந்து விட்டார். அதன் பின் என் தந்தையும் இறந்து விட அம்மா இங்கே தனித்து விடப்பட்டார். வாழ்ந்த இடத்தை விட்டு வெளியேற மறுத்து விட்டார். எனது சகோதரங்களை விடப் பொறுப்புகள் குறைந்த நிலை எனக்கு இங்கு வந்தேன்.”

“அநாதைகள், விதவைகட்கு ஆதரவு தர வேண்டுமென்று நீங்கள் நினைத்தது எப்போது?”

“நான் ஜந்து சகோதரிகளுடன் பிறந்ததினாலோ என்னவோ, சிறு வயதிலிருந்தே பெண்களென்றால் ஒரு அனுதாபம். ஒரு ‘சொஃப்ட் கோர்னர்’ என் மனதில் இருந்தது.

போர்ச்குழலில் பெற்றோரை இழந்த குழந்தைகள் - குறிப்பாகப் பெண் குழந்தைகள் - கணவனை இழந்த விதவைகளைப் பார்த்ததும் ஏதாவது இவர்கட்குச் செய்தே ஆக வேண்டுமென்ற எண்ணம் என் மனதில் தோன்றியது.”

“இடம், நிதி போன்ற பிரச்சனைகளை எப்படி சமாளிக் கிறீர்கள்?”

“சிறு வயதில் வறுமையில் வாடியவர்கள் நாங்கள். தந்தை ஒரு விவசாயி. இருந்த நிலங்களை விற்று எம்மைப் படிப்பித்தார். சிறிய வீட்டுடன் எஞ்சியது ஒரு சிறுகாணி தான். நாங்கள் நல்ல நிலைக்கு வந்ததும் எல்லோரும் சேர்ந்து வசதியான பெரிய வீடொன்று எமது பெற்றோர்க்குக் கட்டிக் கொடுத்தோம். அதில் தான் இன்று ஈஸ்வரி அபயகரம் இயங்குகிறது.”

“.....நிதி?”

“வெளிநாட்டில் உள்ள எனது சகோதரிகள் உதவுவதுடன், அவர்கள் அங்குள்ள எம்மவரிடமும், நிதி நிறுவனங்களிலிருந்தும் பணம் பெற்றுத் தருகிறார்கள். இங்கும் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களிடமிருந்தும் உதவிகள் கிடைக்கின்றன.”

“அடுத்த கேள்விக்குப் போகுமுன் ஒரு தொலைபேசி அழைப்பொன்று வந்துள்ளது. ஹலோ.”

“ஹலோ நான் கனகா அருந்தவநாதன், தெகிவளை யிலிருந்து. திருமதி. திலகவதி கருணாகரனுடன் பேச விரும்புகிறேன்.”

“கேளுங்கள்.”

“திலகவதி! நான் உங்கள் பக்கத்து வீட்டில் வசித்த கனகா. நினைவிருக்கிறதா?”

“நன்றாக நினைவிருக்கிறது சொல்லுங்கள்.”

“உங்கள் பெற்றோர்கள் நிலங்களை விற்று உங்கள் ணைவரையும் படிப்பித்ததாகச் சொன்னீர்கள். உங்களில் இருவர்

பெடாக்டர்ஸ். ஒருவர் பொறியியலாளர். மூவர் பி.எச்டி
ஹோல்டர்ஸ். அப்படித்தானே?”

“ஆமாம். சரி.”

“பெண்கள் என்றால் பிறந்தவுடன் சீதனம் சேர்க்கத்
தொடங்கும் எம்மவரிடையே உங்கள் பெற்றோர்கள் வித்தியாச
மானவர்கள். அதனால் தான் நீங்கள் இந்த நிலைக்கு உயர்
முடிந்தது.”

“உண்மைதான். என் பெற்றோர்க்குப் பெரிதாகப் படிப்பு
இல்லாவிட்டாலும் முற்போக்கு எண்ணமிருந்தது. இன்னுமொன்று
தெரியுமா கனகா?”

“என்ன?”

“நாங்கள் ஒருவரும் சீதனம் கொடுத்து மணக்கவில்லை.
கொடுப்பதற்கு ஒன்றும் இருக்கவுமில்லை. எம்மை விரும்பி
வந்த மணமகன்மார்க்கு பெற்றோர் எம்மை மணஞ் செய்து
வைத்தனர். கல்வி, பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் சீதனம்
போன்ற பல கொடுமைகளிலிருந்து மீள உதவும்.”

“ஒரு ஆணின் உயர்வுக்குப் பின்னால் ஒரு பெண் இருப்ப
தாகச் சொல்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பெண்ணால் தன் வாழ்வை
நன்றாக அமைத்துக் கொள்ள முடியாதா என்ன? நீண்ட
நாட்களின் பின் உங்களைத் தொலைக்காட்சியில் பார்த்ததும்
உரையாட விரும்பினேன். உங்கள் முயற்சிகள் தொடர்ந்து
வெற்றி பெற வாழ்த்துக்கள். வணக்கம்.”

“வணக்கம்.”

“வெளிநாட்டில் வசதியான வாழ்வைப், பதவியை உதறி
விட்டுச் சிக்கலான சூழலில் தாய்நாட்டில் பணி செய்யும் மனப்
பக்குவம் நம்ப முடியாத ஒன்று.”

“நீங்கள் இளையவர்கள். எது தேவை, எதற்கு முதலிடம்
கொடுப்பது என்பதை அனுபவம் தான் கற்றுத் தரும். எனது
தாய் இறக்கும் வரை, ஈஸ்வரி அபயகரத்தில் எம்முடன்
சந்தோசமாக இருந்தார்.”

இதற்கு ஜெயராணி தலையை அசைத்து விட்டு, முகம் மலரப் புன்னகைத்தாள். கேள்விகள், பதில்கள், சாதனைகள், சோதனைகள் என்று நீண்ட நேர்காணல் முடிவுற்றது.

“நன்றி, டொக்டர் திலகவதி கருணாகரன். கல்வி, தொழில், சமூகசேவையென்று உங்கள் அனுபவங்கள் ‘மாண்புறும் மாதர்’ நேயர்களுக்கு முன்மாதிரியாக, உதவியாக அமையும். வணக்கம்.”

“வணக்கம்.”

“நானை இலக்கியவானில் ஒளிவீசம் ஒரு பெண் தாரகையைச் சந்திக்க இருக்கின்றோம். அதுவரை வணக்கம் கூறி விடைபெறும் நான் ஜெயராணி மகாதேவன்.”

கண்ணாடித் தடுப்பிற்கு அப்பால், தொலைக்காட்சிகளின் முன் நேரடி ஒளிபரப்பைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர் தமிழ்ப் பிரிவுத் தயாரிப்பாளரும், தொழில் நுட்பவியலாளர் ரஞ்சித் சுமணசிறியும். ஈறுகள் தெரியச் சிரித்து விடைபெறும் ஜெயராணி யைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ரஞ்சித்,

“என்ன வயசிருக்கும் ஜெயராணிக்கு? இருபத்தெட்டு முப்பது இருக்குமா?”

“இங்க அப்பொயின்ட் மென்ட் கிடைச்ச பன்றெண்டு வருசத்துக்கு மேல். கூட இருக்கும்.”

கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு, தொலைக்காட்சி நிலையத் தின் வெளியே வந்த ஜெயராணியைத் தாக்கிய வெப்பக்காற்று எயார்கண்டிஷனின் அருமையைக் கூறியது. ஆறு மணிக்கே இருட்டி விட்டது. தெருவிளக்கை வட்டமிடும் ஈசல்கள். நகர்ப்புறத்தே இருந்தது தொலைக்காட்சி நிலையம். ஆள் நடமாட்டம் பொதுவாகவே குறைவு அந்தத் தெருவில். முச்சிரைக்கும் வேக நடை. பிரதான வீதியை அண்மித்து விட்டாள். முகத்தில் ஓரிரண்டு மழைத் துளிகள் விழவே கைகள் தன்னிச்சையாய் ஹான்ட்பாக்கினுள் துளாவின. குடையை மேக்கப் றாமில் வைத்து விட்டது தெரிய வந்தது. திரும்பிச்

செல்வதா, விடுவதா என்று தடுமாற்றம். அதற்குள் நனைந்து விடுவாய் என்றது மனம். கார் ஒன்று டயர்கள் தேயக் கிர்ச்சிட்டு நிற்கவே திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள். இறங்கும் ஷ்ட்டரில் திலகவதி கருணாகரனின் முகம் தெரிந்தது.

“நான் கொட்டகெனா போறன் நீங்கள்?”

“மட்டக்குளி”

“ஏறுங்கோ. ஆமர் ஸ்ரீட் ஜங்சனில் இறக்கி விடுறன்.”

திலகவதி அனுசரணையில் ஆமர் ஸ்ரீட் கடை வாசலில் நனையாமல் இறங்க முடிந்தது. இறங்கியவள், தூரத்தில் சிக்னலில் மாட்டிக் கொண்டு அவள் செல்ல வேண்டிய பஸ் நிற்பதைப் பார்த்தாள். ஓடிச் சென்று ஏறுவதற்குள் பாதி நனைந்து விட்டாள்.

வீதி அபிவிருத்தி மேலோங்கி, மழை தூறும் முன்னே வெள்ளாம் தேங்கி விடும் கொழும்பு வீதிகளில் பஸ் ஆமை வேகத்தில் ஊர்ந்தது. மழை பலத்ததால் ஷ்ட்டர்கள் எல்லாம் மூடப்பட்டிருந்தன. துறைமுக ஊழியர்கள் வேலை முடிந்து வரும் நேரம். நெரிசலில் இடிபட்டு, பலவித கலவை மணங்களில் முச்சுத் திணறி, இரண்டு மணித்தியாலங்கள் பயணித்து இறங்கிய போது மழை தூறல் போட்டுக் கொண்டிருந்தது. நனைந்து கொண்டே போக வேண்டியது தான்.

பார்மஸியைக் கண்டதும் தான் ‘பம்பர்ஸ்’ நினைவு வந்தது. வாங்கிக் கொண்டு வீடு வந்த போது அப்பா மகாதேவன் காத்துக் கொண்டிருந்தார். அவள் கேட்கும் முன்னே பதில் சொன்னார்.

“அம்மாக்கு சூப் குடுத்தன். பின்னேரம் மயும் குடிச்சா.”

தலையை ஆட்டி விட்டு றாமுக்குள் நுழைந்தாள். உணர்வற்றுப் போன கை, கால்கள் குச்சியாய் மாறி விட, வெறும் எலும்புக்கூட்டைத் தோலாய் போர்த்தது போல் கட்டிலில் கிடந்த அம்மாவைப் பார்த்தாள். கண்கள் திறந்தபடி இருந்தன. இவளைக் கண்டதும் முகத்தில், கண்களில் மாற்றம், ஒருவித

பரவசம் தெரிந்தது. இவ்வளவு நேரம் முழிச்சு கொண்டு தான் இருந்தீங்களா அம்மா? இன்னும் எத்தினை நாளைக்கு? இந்தக் கேள்விகள் மனதில் எழுந்ததும் கண்களில் நீர் நிறைந்தது. குணப்படுத்தலாம் என்ற நம்பிக்கை போய்ப் பல மாதங்களாகி விட்டன.

மளமளவென்று உடைகளை மாற்றி விட்டு, ‘நெட்டிட’யை அணிந்து கொண்டாள். தோளில் புரண்ட முடியை அள்ளி ஒரு ‘க்னிப்’புக்குள் அடக்கிக் கொண்டாள். தாயின் உடலை ஈரத்துணி யால் துடைத்து விட்டாள். உடல் முழுதும் பெளர்ப் பூசி விட்டுப் ‘பம்பர்ஸ்’ஸை மாற்றினாள். மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு மெதுவாய்த் தாயைத் தூக்கி, நிலையை மாற்றித் திருப்பிப் படுக்க வைத்தாள். அம்மாவின் வேலை முடிந்து, குளித்து விட்டு வந்து அமர்ந்ததும், அப்பா உள்ளே வந்தார்.

“மத்தியானம் சாப்பிட்டு கறியெல்லாம் ‘ப்ரிஜ்’ஜிக்கை வைச்சிட்டன்.”

இதற்கு அர்த்தம், எனக்கு பசிக்குது, சாப்பாடு தா என்பது. ஜெயராணிக்கும் பசித்தது. எழுந்து பிட்டுக் குழைப்பதற்குத் தயாரானாள்..... வணக்கம் மாண்புறும் மாதர் நிகழ்ச்சியில் இன்று நீங்கள் சந்திக்க இருப்பது திருமதி. கோமதி ஸ்ரீனிவாசன். பிரபலங்களுக்கு விளம்பரம் தேவையில்லை. எழுத்தாளர், பெண்ணிலைவாதி, சமூகசேவகி என்று பல்துறை விற்பனைர்

கைகள் வேலையில் மும்முரமாய் இயங்க, மனம் மறுநாள் நிகழ்விற்குத் தயாராகியது. இந்தக் கோமதி ஸ்ரீனிவாசனை ஏற்கனவே சில நிகழ்வுகளில் சந்தித்திருக்கிறாள். பெண்ணியம் பேசுபவள். அதில் ஊறியவள். ஒரு நிகழ்வில் பெண்ணிற்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளை அடுக்கிக் கொண்டே போனாள் கோமதி. பார்வையாளர் கேள்வி நேரத்தில் ஜெயராணி,

“சீதனம் பற்றிப் பேசுகிறோமே..... உண்மையில் இந்தச் சீதனம் கேட்பது யார்? மணமகனின் தாய் அல்லது சகோதரி தானே? பெண்ணிற்குப் பெண் தான் எதிரி....”என்ற தோரணையில்

சொல்லப் போக அங்கிருந்த பெண்ணியவாதிகள் வெகுண்டு விட்டார்கள். முக்கியமாகக் கோமதி.

“தன் மகனிடம் வாங்கித் தான் தன் பெண்ணிற்குத் திருமணம் என்ற நிலைமை இருக்கும் வரை பெண்களைக் குறை சொல்ல முடியாது. இதற்குக் காரணம் ஆணாதிக்கம்.....” என்று காரசாரமாய் - வழைமை போல் - அடித்துச் சொல்லி விட்டாள் கோமதி.

நாளைக்குக் கேக்கிற கேள்விகள் பெண்ணியம் தொடர்பான சகல பரிமாணங்களையும் உள்ளடக்கி இருக்கோணும். அப்பிடி இப்பிடி நிதானித்தால் கோமதியிடம் வாங்கிக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டி வரும். ஜெயராணியின் மனம் மும்முரமாய்க் கேள்விகளைத் தயாரிக்கத் தொடங்கியது. என்னைப் போலத் தான் கோமதியும் என்னிட்ட கவனமாய் இருக்கோணும் என்டு தன்னைத் தயார் படுத்துவாவோ? ஜெயராணி சிரித்துக் கொண்டாள்.

∴ பிரிஜ்ஜிலிருந்த கறிகளை எடுத்துச் சூடாக்கி பிட்டுடன் அப்பாவிற்குப் பரிமாறினாள். தாய்க்கு குப் சிறிது சிறிதாகப் புகட்டி விட்டு வர நேரம் பத்து மணியாகி விட்டது. சாப்பிட வந்து அமர்ந்த போது பசி காணாமற் போயிருந்தது. சாப்பாட்டைப் பார்க்கவே பிடிக்கவில்லை. ட சூடித்தால் நன்றாயிருக்கும் என்று மனம்.

தேந்ரூடன் தொலைக்காட்சி முன்னால் அமர்ந்தாள். ‘நெஞ்சம் மறப்பதில்லை’ நிகழ்வில் பழைய பாடல்கள். ‘அத்தை மடி மெத்தையடி.....’ சட்டென்று நெகிழ்ந்தது ஜெயராணியின் மனம். தன்னைத் தன் தங்கைகளைத் தாய் சிறுவயதில் பாடித் தூங்க வைத்தது ஞாபகம் வந்தது. தாலாட்டுப் பாடியதில்லை. இந்தப் பாடல் தான் அவர்களுக்குத் தாலாட்டு. இனிய குரல் அவள் அம்மாவிற்கு.

ஜெயராணியின் தங்கைகள் இருவரும் மணமாகி வெளி நாட்டில் தங்கி விட்டார்கள். ஜெயராணிக்கு ஏனோ மன வாழ்க்கை கூடவில்லை. பெற்றோரைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பு

ஜெயராணி தலையில் விழ, அவனும் திருமணத்தைப் பற்றி நினைப்பதையே மறந்து விட்டாள்.

அறைக்குள் சென்று விளக்கைப் போட்டாள் ஜெயராணி. தாய் விழித்திருப்பது தெரிந்தது. நித்திரையே வராதா அம்மா உங்களுக்கு? இதுக்கு ஒரு முடிவில்லையா? உடலை அசைக்க முடியாது. கதைக்க முடியாது. கதைப்பதை உணர முடிகிறதா என்பது கூடத் தெரியவில்லை. லிக்கியுட் சாப்பாடு. கிட்டச் சென்று பார்த்த போது தான் கண்களில் நீர் கசிவது தெரிந்தது. ஏன்? என்ன காரணம்? அந்தப் பாட்டு இங்கு வரை கேட்டு விட்டதா? தலையைக் கோதி விட்டாள். தன் அழுகை வெளியே தெரியாமல் பார்த்துக் கொண்டாள். எவ்வளவு நேரம் தலையைத் தடவியபடி இருந்தாளோ தெரியவில்லை. நினைவுகள் கலைந்த போது, தாய் உறங்கி விட்டது தெரிய வந்தது. வெளியே வந்தாள். தந்தையின் அறையிலிருந்து குறட்டைச் சத்தம் கேட்டது. கோமதி எழுதிய பெண்ணியம் தொடர்பான புத்தகங்கள், சிறுகதைகளை வெளியே எடுத்தாள். வேகமாகக் குறிப் பெடுக்கத் தொடங்கினாள். அதிகாலை நாலு மணிக்கு எழுந்து சமைக்க வேண்டும்.

முடிந்ததும், அடுத்த நாள் நிகழ்விற்கான மேக்கப் சாதனங்கள், உடைகள், பொருத்தமாய் நகைகள் எல்லாவற்றையும் எடுத்து வைத்து விட்டுப் படுக்கைக்குச் சென்ற போது மணி பதினொன்று முப்பது.

இமைகள் கனத்த வேளையிலும், மனம் இயந்திரமாய்க் கேள்விகளைத் தயாரித்தது.

.....ஆண்களிற்குச் சமனாய் கல்வி, தொழில், அந்தஸ்து என்று உயர்ந்து விட்ட போதும், பெண் சீதனம், ஆணாதிக்கம் என்பவற்றிலிருந்து தப்ப முடியவில்லையே. என்ன காரணம் இயலாமையா அல்லது.....

.....வீக்கர் செக்ஸ் என்று குறிப்பிடுவது பற்றி.....

.....கல்வி, தொழில் இவற்றைப் பார்த்துக், கேட்கும் சீதனம் கொடுக்க பெற்றோரும், மணமகளும் தயாராக இருக்கும் போது, இதில் பெண்ணியம் எங்கு வருகின்றது?.....

நிஜ உலகின் வேலைப்பனு, இயந்திர வாழ்க்கை இவற்றையும் மீறி மறுநாள் கனவுலகில் காலடி வைக்கும் ஆயத்தத்துடன் ஜெயராணி உறங்கிப் போனாள்.

தாயகம் (ஏப்ரல்-ஜூன் 2008)

காதூநா....

முகம் உரசும்
முகில்களுடே
தலை கலைக்கும்
காற்றினாடே
உடல் வருடும்
இலைகளுடே
பறப்பது சுகம் தான்
பறக்கலாமே
உறவுகள் இருக்கிறதே
அவையும் பறக்கட்டுமே
கால் பதித்தேன்
முழ்கிப் போனேன்
இதுவும் சுகம் தான்

- ஜெயராணி

மரணங்கள் நடுவே ஜனனம்

ஓரு இலை கூட அசையவில்லை. மரங்களெல்லாம் புழுதி போர்த்து நின்றன. மேகமே இல்லாத வானம். அனலடிக்கும் வெய்யில், ஆவி பறக்கும் தெரு.

பரமானந்தம் தெருவை வெறித்தபடி அமர்ந்திருந்தார். யாதவன் சைக்கிளை வெளியே நிறுத்தி விட்டு உள்ளே வந்தான். வெறித்த பார்வையில் சலனம். அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தார். அவன் இவர் பார்வையைத் தவிர்த்து, தலையைக் குனிந்தபடி உள்ளே சென்றான். மனம் ஊமையாய் அழுதது. ஒரு தகவலும் இல்லையா? யாதவன் அடிக்கடி கொம்யூனிகேசனுக்கு டெலிபோன் செய்யப் போவதும் தலையைக் குனிந்தபடி திரும்பி வருவதும் நேற்றிலிருந்து தொடர்கிறது.

மனி இரண்டாகி விட்டது. காலையிலிருந்து ‘கரண்ட்’ இல்லை. நியூஸ் கேட்க முடியவில்லை. துக்கம் விசாரிக்க வந்த கூட்டம் குறைந்து விட்டது. அவரின் மூத்த மகன் பிரணவன் இடையிடையே வந்து அவரின் மனப்பாரததைக் குறைக்க முயன்றான்.

நாலு மனிக்கு ‘கரண்ட்’ வந்தது. தொலைக்காட்சி முன் ‘லைவ் அட் டுவென்டி :பய்வ்’ நியூஸ் கேட்கத் தயாராய் அமர்ந்தார் பரமானந்தம்.

“..... கடத்தப்பட்ட பத்திரிகையாளர் சூரியகுமாரின் சடலம் ராஜகிரிய வீதியில் இன்று அதிகாலை கண்டு பிடிக்கப் பட்டுள்ளது”

“ஐயோ!”

பரமானந்தம் வாய் விட்டு அழுதார். நியூஸ் அறிவிக்கப் பட்ட பின் காட்சிகள் ஒளிபரப்பாகின. அழுதபடி நடக்க முடியாமல் தள்ளாடியபடி வந்த அவரது மகள் நிர்மலாவை, யாரோ ஒரு பெண் கையைப் பிடித்து அழைத்து வந்தாள். பற்றைகட்கு நடுவில், சேற்றில் சூரியகுமாரின் உடல் கிடந்தது. அடையாளம் காண்பிப்பதற்காய் சடலத்தின் முகத்தை மறைத்திருந்த துணி அகற்றப்பட, நிர்மலா மயங்கி விழுவது தெரிந்தது.

ஊடகவியலாளர் ஒன்றியம் ஊர்வலம் நடத்தியது. ஆர்ப்பாட்டம் செய்தது, கோட்டைப் புகையிரத நிலையம் முன்னால். ஆளுக்கு ஆள் தொலைக்காட்சியில் பேட்டி கொடுத்தார்கள். பத்திரிகைச் சுதந்திரம் பறிக்கப்படுவதாய்க் கூறப்பட்டது. அரசாங்கம் இந்தக் கடத்தலுக்குப் பின்னால் உள்ளது என்றது எதிர்க்கட்சி. பின்னர் வழக்கம் போல் எல்லோரும் சூரியகுமாரை மறந்து போனார்கள்.

இரண்டு மாதங்கள் கடந்து விட்டன. நிர்மலா, பின்னளைகள் வினயா, இனியா மூவரையும் யாழ்ப்பாணம் அழைத்து வந்து விட்டார், பரமானந்தம். முத்தவள் வினயாவை அருகிலிருந்த பாடசாலையில் சேர்த்து விட்டார். வினயா சந்தோசமாயில்லை.

“அம்மப்பா!..... இந்த ஸ்கூல்ல கொம்பியூட்டர், எலகியூசன், லிட்ரேசர் ஒண்டுமில்லை.”

தமிழ், சமயம் இரு பாடங்களையும் தவிர ஏனைய பாடங்களை இங்கிலீச் மீடியத்தில் படித்த வினயா இங்கு தமிழில் படிப்பதில் சிக்கல்களை எதிர்நோக்கினாள். அவரது மகள் நிர்மலா தனியார் பெண்கள் கல்லூரியில் படித்தவள். பேத்தியை

அவ்வாறு படிக்க வைக்க அவரது நிதி நிலைமையும், நாட்டு நிலைமையும் இடமளிக்கவில்லை.

தானே பாடங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கத் தொடங்கினார் பரமானந்தம்.

“..... பொலந்துவையை ஆட்சி செய்த சோழர்களின் படையெடுப்பிலிருந்து தப்புவதற்குச் சிங்கள அரசன் விஜயபாகு, பாண்டியனின் தங்கையை மணந்தான். தன் தங்கையைப் பாண்டிய இளவரசனிற்கு மணஞ் செய்து வைத்தான்.”

“அம்மப்பா!..... பாண்டியன், சோழன் எல்லாம் தமிழன் தானே?”

“ஓம்.”

“அப்ப ஏன் சோழனுக்குப் பாண்டியன் துரோகம் செய்தவன்.”

“துரோகமா?”

“ஓம் அம்மப்பா. அப்பா கட்டபொம்மன் ‘சிடி’ வாங்கித் தந்தவர். எட்டப்பன் துரோகி எண்டு சொன்னவர். அவன் வெள்ளைக்காரனுக்குக் காட்டிக் கொடுத்தான். அப்ப சிங்கள அரசனோட் சேர்ந்த பாண்டியனும் துரோகி தானே?”

இதற்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியவில்லை. யோசித்தார். தமிழன் எப்பதான் ஒற்றுமையா இருந்தான்? இந்தச் சின்னப்பிள்ளைக்கு அதெல்லாம் என்னத்திற்கு?

“இல்லையம்மா..... அந்த நாளையில் ராசாமாருக்கு ஒரு தர்மம் இருந்திது. எங்கட ஜயர்மார்க்கு பிராமணர்க்கு பூசை செய்யிறது தர்மம். அது மாதிரி, ராசாமாருக்குத் தங்கட நாட்டைக் காக்கிறது தர்மம். பாண்டியன், விஜயபாகுவோட் சேர்ந்ததற்குப் பேர் இராஜதந்திரம்.”

இந்தப் பதிலால் வினயா சமாதானமாகவில்லை என்பது அவள் முகத்தில் தெரிந்தது.

“இனியாவையும் கூட்டிக் கொண்டு போய் சாலினி அக்காவோட விளையாடுங்கோ.”

பிள்ளைகள் இருவரும் பக்கத்து வீட்டிற்குச் சென்றார்கள். சென்ற வேகத்தில் திரும்பி வந்தார்கள். வினயாவின் முகத்தில் கவலை தெரிந்தது. இனியா அழுது கொண்டே சொன்னாள்.

“சாலினி அக்கா விளையாட வரமாட்டாவாம்.”

“ஏன் வினயா..... சாலினி அக்கா படிக்கிறாவா?”

“இல்...ல்லை அவைன்ற அம்மா தீபாவளிக்கு பலகாரம் சுடுறா. அவையெல்லாம் பக்கத்தில இருந்து பார்த்து கொண்டிருக்கினம்.”

நாளைக்குத் தீபாவளியா? சீ.... இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு உடுப்புக் கூட வாங்கேல்லயே.

“நான் அம்மாட்ட சொல்றன். வினயாக்கும், இனியாக்கும் பலகாரம் செய்யச் சொல்லி.”

“வேண்டாம் வே....ன்....டாம்”, வினயா அவசரமாகக் குறுக்கிட்டாள்.

“வேண்டாம் அம்மப்பா. பிறகு அம்மா அழுவா.”

இந்தச் சின்ன மனம் எப்பிடியெல்லாம் யோசிக்குது. நான் யோசிக்க மறந்ததை அது எனக்குச் சொல்லித் தருது.

அந்தச் சூழ்நிலையை மாற்ற நினைத்தார்.

“தீபாவளி ஏன் கொண்டாடுறம் தெரியுமா?”

“ஏன்?”

“நரகாசரன் எண்டு ஒரு அரக்கன். மக்களுக்குச் சரியான கஷ்டம் குடுத்தான். எப்ப அக்கிரமம் கூடுதோ, அப்ப எல்லாம் கடவுள் ஒரு அவதாரம் எடுப்பார். நரகாசரனைக் கொன்று மக்களைக் காப்பாற்றினார். அந்த நாளைத் தான் நாங்கள் தீபாவளி எண்டு கொண்டாடுறம்.”

“அம்மப்பா! இப்பவும் அக்கிரமம் கூடிட்டுது தானே? ஏன் கடவுள் அவதாரம் எடுக்கேல்ல?”

பரமானந்தத்திற்குக் கவலையாய் இருந்தது. இந்தப் பதினொரு வயகப் பிள்ளை ஏன் மற்றப் பிள்ளைகள் மாதிரி விளையாட்டு, பாட்டு, டான்ஸ் எண்டில்லாமல், இந்த மாதிரியே யோசிக்குது?

“அம்மப்பா! ஏன் இங்க யஃப்னாவில் ‘ஜ’ சனல் வருகு தில்லை. அதில் டிஸ்கவரி நல்ல புரோகிராம்.”

தானாகவே அவன் வேறு ஒரு விடயத்திற்குத் தாவியதில் ஆறுதலடைந்து,

“நீங்கள் டிஸ்கவரி சனல்ல என்னவெல்லாம் பார்க்கிற ணங்கள்?”

“செகன்ட் வேர்ல்ட் வோர். அம்மப்பா..... ஹிட்லர்..... அவரைப் பற்றிச் சொல்லுங்கோ.”

“அவன் ஜெர்மனியில் வாழ்ந்த யூத மக்களை அழிச்சான். சாப்பாடு குடுக்காம பட்டினி போட்டான். நச்சப் புகை போட்டுச் சாகடிச்சான்.”

“ஓ.... ஓ அப்பா சொன்னவர்.”

“கடைசீல அவன் என்ன ஆனான் என்டே தெரியேல்ல.”

“அவன் யூதரை அழிச்சதால், கடவுள் அழிச்சிருப்பாரோ?”

“ஓ இருக்கும்.”

சமையல், பாடஞ் சொல்லிக் கொடுப்பது போன்றவை தவிர்ந்த ஏனைய நேரங்களில் மௌனமாகிவிடும் நிர்மலா, யாரும் காணாமல் அழுவதைப் பார்த்தும், பார்க்காதது போல் இருந்து விடுவார் பரமானந்தம். ஆறுதல் சொல்லப் போய் அவரும் சேர்ந்து அழுத சந்தர்ப்பங்கள் அதிகம். நிர்மலாவிற்கு ஆறுதல் சொல்வது யாதவன் தான்.

“அக்கா!... நான் பார்ப்பன்.... உன்னையும்..... ம.... பிள்ளைகளையும்..... எழுதி வை. இந்த... பிள்ளைகளை..... வளர்த்து, படிப்பிக்கிறது..... என்று..... என்ற பொறுப்பு.”

சொற்களிற்கு இடையே இடைவெளி விட்டு, விட்டு ஆறுதலாக அவன் கதைப்பது அழுகை குரலில் வெளிப்படாமல் இருக்கத்தான் என்பது பரமானந்தத்திற்குப் புரிந்தது.

பட்டப்படிப்பு முடிந்து ஐந்து வருடங்களின் பின் சமீபத்தில் தான் யாதவனிற்கு வேலை கிடைத்திருந்தது. பிரணவன் இடையிடையே வந்து போவான். வரும் பொழுதெல்லாம் இந்தப் பிள்ளைகள்க்கு ஏதாவது வாங்கி வருவான். அவனுக்கும் மூன்று பிள்ளைகள்.

என்ன நடந்ததென்று ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை. அப்படி என்ன அவசரம் ஏ-9 பாதை மூடுவதற்கு. அதன் மர்மம் விளங்கவில்லை. குடாநாட்டு மக்களிற்கு கப்பலில் உணவுப் பொருட்கள் அனுப்புவதாய் அரசு தம்பட்டம் அடித்தது. பொருட்களில்லாத கடைகள். உணவுப் பொருட்களுக்காய் அலைபாயும் மக்கள். ஒரு கிலோ சீனி நானூறு ரூபாய்க்கும் கிடைக்காத அவலம். ஊரடங்கு நேரத்தில் கொள்ளை, காணமற் போதல், கடத்தல், வெள்ளை வான் அட்காசம். இரவில் முச்சு விடவும் பயந்து போன மக்கள்.

பாடசாலை தொடர் பகிஷ்கரிப்பு. பேத்தியைக் காணும் போதெல்லாம் மனதிற்குள் ஊமையாய் அழுதார் பரமானந்தம். வினயா சொல்வது போல் கொம்பியூட்டர், எலகியூசன், லிட்ரேசர் வேண்டாம். அடிப்படைக் கல்வி பெறும் வாய்ப்புக் கூட இல்லையே. உழுத்துப் போன அரிசி. அதுவும் கியூவில் தவம் கிடந்து வாங்க வேண்டியிருந்தது....

காலையில் சென்ற யாதவன், மதியம் ஒரு மணிக்குத் திரும்பி வந்தான்.

“ஒரு இடமும் மருந்தில்லை..... பருத்தித்துறையில் ஒரு பார்மஸியில் மருந்துகள் இருக்காம், இப்ப தான் ரவி சொன்னான். சாப்பிட்டுப் போய்ப் பார்த்திட்டு வாறன்.”

‘சேர்ட்’ வியர்வையில் உடலோடு ஒட்டி, காய்ந்து, கறுத்து வந்திருந்தவனைப் பார்த்தார் பரமானந்தம்.

“நாளைக்குப் போகலாம். முண்டு மணிக்கே ரோட்டில் ஒருத்தரையும் காணேலாது. நீ அங்க போய்ட்டு வர இருண்டிடும். நாளைக்குப் போகலாம்.”

“நாளைக்கு வேற பார்மஸிக்காரர் அங்க போய் வாங்கீட்டா பிறகு என்ன செய்யிறது.”

அவசர அவசரமாய்ச் சாப்பிட்டதும் சைக்கிளில் புறப்பட்டுச் சென்றான், யாதவன். பரமானந்தம் ‘பிரஷர்’காரர். இடையிடையே நெஞ்க நோ, தலைச்சுற்று வரும். உணவுத் தட்டுப்பாட்டுடன், மருந்துத் தட்டுப்பாடும், பட்ட காலிலே படும் என்பது போல் கூடவே வந்தது.

மாலை ஆறு மணியாகிவிட்டது. யாதவன் இன்னும் வரவில்லை. வீட்டு வாசற்படியில் அமர்ந்து தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் பரமானந்தம்.

“அப.....ப்பா! வந்து சாப்பிடுங்கோ.” நிர்மலா அழைத்தாள்.

பரமானந்தம் ஆறு மணிக்கே சாப்பிடுவது வழக்கம். இல்லாவிட்டால் உணவு ஜீரணமாவதில்லை.

“எங்க போய்ட்டான் இவன்? இன்னும் காணேல்ல.”

“மருந்து தேடித் திரிஞ்சிருப்பான். நேரம் போயிருக்கும். எங்காவது : பிரெண்ட் வீட்டில் நின்டுட்டு நாளைக்கு வருவான். நீங்க வந்து சாப்பிடுங்கோ.”

மறுநாளும் யாதவன் வரவில்லை. கடைசியாய் ஆமி ‘செக் பொயின்ட்’இல் கண்டதாய்க், கண்டவர்கள் சொன்னார்கள். ஏற்கனவே காணாமற் போனவர்கள் பட்டியலில் அந்த ஊர்க் காரர்கள் பலர் இருந்தனர். நிர்மலா தலைமையில் ஊர்மக்கள் திரண்டு ‘செக் பொயின்ட்’ல் நியாயம் கேட்டார்கள். யாதவனை ஒப்படைக்குமாறு கேட்டபோது தாங்கள் ஒருவரையும் தடுத்து

வைக்கவில்லை என்று கூறப்பட்டது. மறியல் செய்ய முற்பட்ட போது, திரும்பிச் செல்லுமாறு மிரட்டப்பட்டார்கள். மேல் நோக்கி வேட்டுக்கள் தீர்க்கப்பட்டன. ஆவேசம் கொண்ட மக்கள் கூச்சலிட்டுக் கோட்டுமிட்டனர். துப்பாக்கிப் பிடியால் தாக்கப்பட்டுத் துரத்தப்பட்டனர்.

அழுத முகமாய்த் திரும்பி வந்த நிர்மலாவைப் பார்த்தார் பரமானந்தம். நெற்றி வீங்கிக் கறுப்பாய் மேலெழுந்து.....

“என்ன பிள்ளை..... என்ன..... எ...ன்...ன்?”

“துவக்குப் பிடியால் இடிச்சிட்டான்கள்.”

“ஜேயோ கடவுளே, இதுக்கு முடிவில்லையா? யாதவன்”

“எங்கேயெண்டே தெரியே....ல்ல அ...ப.....பா.”

இவர்கள் இருவருடனும், வினயாவும் அழுதாள்.

“மாமாவையும் சாக்கொண்டிட்டினமா அம்மா?”

அன்றிரவு பிரணவன் மனைவி, பிள்ளைகளுடன் வந்து தங்கினான்.

சாப்பாடு அவன் வீட்டிலிருந்தே வந்தது. பரமானந்தமும், நிர்மலாவும் சாப்பிடும் மன்றிலையில் இல்லை. இரு தினங்கள் அங்கிருந்த பிரணவன் தயங்கித் தயங்கி சேதி சொன்னான், தனக்கு இடமாற்றம் கிடைத்திருப்பதாய். ஏ-9 பாதை முடிய நாளிலிருந்தே தீவிரமாய் இடமாற்றத்திற்கு முயற்சித்தான் பிரணவன். பிள்ளைகளின் படிப்புப் பாழாவது தான் அதற்குக் காரணம். பரமானந்தம் தடுக்கவில்லை. அவனாவது குடும்பத் துடன் சுகமாய் வாழ்டும்.

அன்று கப்பலில் பிரணவன் குடும்பம் புறப்பட்டு விட்டது. கிணற்றிடிக்கு வந்த பரமானந்தம், துணி துவைக்கும் கல்லில் அழுது கொண்டிருந்த நிர்மலாவைப் பார்த்தார்.

“இப்ப ஏன் பிள்ளை அழுகிறாய்? இனி அழுது என்ன செய்யிறது?”

“எழுதி வை. உன்னையும், பிள்ளைகளையும் பார்ப்பன் எண்டான் அப்பா..... அ.... கடைசீல அவனே காணாமல் போய்ட்டான்.”

பரமானந்தமும் அழுதார். “பேயரசு செய்தால் பிணங் தின்னும் சாத்திரங்கள். யாரிட்ட போய் நீதி கேட்கிறது..... அழாத்.”

இப்பொழுதெல்லாம் இரவில் நித்திரை வருவதில்லை அவருக்கு. நிர்மலா பற்றிய கவலை. எனக்குப் பிறகு அவளின்ற கதி என்ன? எனக்கு வாற பெண்சன் நாலு உயிர் வாழப் போதேல்ல. அதுவும் இல்லாமல் போனால் எப்பிடி பிள்ளைகளை வளர்ப்பாள்?

இருக்கும் வீடு, நிர்மலாவிற்குச் சீதனமாய்க் கொடுக்கப் பட்ட வீடு. இருப்பதற்கு இடம் உண்டு. பணம்?

வழக்கம் போல் அன்றிரவு வினயாவிற்குப் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுத்தார். வினயா அசிரத்தையாய் இருந்தாள்.

“கவனி இங்க..... பராக்கிரமபாகு தனது படையைப் பாண்டிய....”

“அம்மப்பா!”

“என்ன?”

“அக்கிரமம் கூடேக்கை எல்லாம் கடவுள் அவதாரம் எடுப்பார் என்று சொன்னீங்க தானே? ஏன் இன்னும் எடுக்கேல்லை?”

“..... எடுப்பார்..... எடுப்பார்.”

“எப்ப?”

“அது தான் தெரியேல்ல.....” கண்ணில் கசியும் கண்ணீரை வினயா பார்க்காமல் துடைத்தார்.

அவரின் பிள்ளைகளின் வாழ்நாள் போரோடும், பிரச்சனை களோடும் முடியப் போகிறது. பேரப்பிள்ளைகட்கும் அதே கதி தானா?

அன்று ஊரடங்கு நீங்கியவுடனேயே நிர்மலா புறப்பட்டு விட்டாள். கப்பல் வந்து விட்டது. ‘கொப்பரேட்டிவ்’இல் போய் கிழுவில் நின்றால் நேரத்தோடு வீடு திரும்பலாம். இரவு செய்த ரொட்டியையும், காலையில் நிர்மலா அரைத்து வைத்த சம்பலையும் பரமானந்தம் பிள்ளைகட்குக் கொடுத்தார்.

ஒரு மணியாகிவிட்டது. நிர்மலா வரவில்லை. வாசலில் மணிச் சத்தம் கேட்டது.

“அம்மப்பா.....! லெட்டர். அம்மாக்கு தான்.” வினயா கடிதத்தைக் கொடுத்தாள். வெளிநாட்டுக் கடிதம். அனுப்பியவரின் பெயரைப் பார்த்தார். பாலகுமாரன். யாரது பாலகுமாரன்? மருமகன்ர ஆட்களோ?

இனியா பறித்தாள் “இது எங்கட அம்மாக்கு.”

“கவனம் பிள்ளை கிழிக்கக் கூடாது. அம்மா அடிப்பா.”

முன்று மணி. நிர்மலா வரவில்லை. பரமானந்தத்திற்குப் பசித்தது. பிஸ்கட்டை எடுத்துப் பிள்ளைகட்குக் கொடுத்தார். இனியா சாப்பிட்டாள். வினயா மறுத்தாள்.

“அம்மா வரட்டும்.”

“அம்மப்பா அம்மா எங்க?” வினயா குரலில் அழுகை தொனிக்கக் கேட்டாள்.

“வந்திடுவா. சனம் கூடவாயிருக்கும்.”

பயத்தில் உள்ளுக்குள் உறைந்து போனார். கடவுளே எங்க போய்த் தேடுவன். பெரியவனும் இல்லையே.

“அம்மப்பா யுத மக்களைப் பட்டினி போட்ட ஹிட்லரை அழிச்ச மாதிரி, எங்களைப் பட்டினி போட்ட ஆட்களையும் கடவுள் அழிப்பாரா?”

“.....”

வினயா சாப்பிடாமல் வெறும் வயிற்றுடன், வெறும் தரையில் உறங்கிப் போனாள்.

‘கேட்’ திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. நிர்மலா தான். தூக்க முடியாமல் கூடையுடன் வியர்த்துக், களைத்து வந்து கொண்டிருந்தாள். நெற்றியில் கறுத்து மேடாய் இன்னமும் ஆறாதிருந்த காயத்தைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், மனம் வேதனையில் துடித்தது.

“அம்மா லெட்டர்.” இனியா மறக்காமல் கடிதத்துடன் ஒடி வந்தாள்.

அனுப்பியவரின் பெயரைப் பார்த்ததும், நெற்றியைச் சுருக்கி ஒரு நொடி யோசித்த நிர்மலா கடிதத்தைப் பிரித்துப் படிக்கத் தொடங்கினாள்.

இடையிடையே கசிந்த கண்ணீரைத் துடைப்பதை பரமானந்தம் பரிதவிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். கடவுளே புதிதாக இண்டைக்கு என்ன பிரச்சினையை கொண்டு வந்திருக்கிறாய்? நிர்மலா படித்து முடித்து விட்டுத் திரும்பவும் ஆரம்பத்தி லிருந்து படித்தாள். என்னவென்று கேட்கப் பயந்து பேசாமலிருந்தார் பரமானந்தம்.

“கனடாவில இருந்து வந்திருக்கு. ஈழத் தமிழர் அமைப்பொண்டு நிதி சேர்த்து அகதிகளுக்கு உதவி வருகுதாம். இந்த முறை இறந்த பத்திரிகையாளர் சூரியகுமார் குடும்பத்துக்கு எண்டு நிதி சேர்த்திருக்கினமாம். பாங்க எக்கவுன்ட நம்பர் கேட்டு எழுதியிருக்கினம். நிறையக் காசு, அப்பா.”

கிழவர் கடிதத்தை வாங்கிப் பார்த்தார். கணிசமான தொகை ‘டொலர்ஸ்’வில் எழுதப்பட்டிருந்தது.

சத்தம் கேட்டு வினயா எழுந்து வந்தாள்.

“அம்மா எங்க போனீங்க இவ்வளவு நேரம்?” அழுதாள்.

“அம்மாக்கு வேலை கிடைச்சிருக்கு.”

“என்ன..... என்ன பிள்ளை?”

“நான் சாமான் வாங்கி கொண்டு வரேக்கை, என்ற ஸ்கால் இங்கிலீஸ் ஷ்சரைக் கண்டனான். அவ போன மாசம் ரிட்டையர் ஆக்டா.”

“ம.....ம.”

“அந்த இடம் வேக்கன்டாய் இருக்குது. ஸ்காலும் ஒழுங்காய் நடக்கிறேல்ல. சரியான ஆளும் கிடைக்கேல்லயாம்.”

“அ.....”

“பிரின்ஸிப்பல் வீட்ட சூட்டிக் கொண்டு போனா. நான் ஸ்கால் ஓல்ட் கேர்ஸ். நாளைக்கே வேலைக்கு வரச் சொல்லிட்டா.”

“உண்மையாவா பிள்ளை? கடைசியில கடவுள் கண் திறந்திட்டுது.”

“அம்மப்பா...! கடவுள் கண் திறக்கேல்ல. அம்மான்ர பழைய ஷ்சராய் அவதாரம் எடுத்திருக்கு.”

பூபாளராகங்கள் - 2007 பரிசுக்கதை

நாசதாநு....

இருட்டில் நடப்பது வெளிச்சத்துக்கு வருவதால் தொடர் கதையாகும் பத்திரிகையாளர் கொலைகள். இவர்கள் கதை முடிகிறது இங்கே. ஆனால் இருட்டில் விடப்படும் இவர்கள் குடும்பம்..... தொலைக்காட்சியில், தெருவோரத்தில் அப்பாவின் சடலத்தை அடையாளம் காண்பிக்க வந்த சிவராமின் மகள் அழுத காட்சி இன்னமும் கண்களில் நிற்கிறது. உங்களுக்கு.....?

விலகும் மழை மேகம்

பேச்சுக் குரல்கள் சட்டென்று அடங்கிப் போயின. வளையல் கடைகளிலும், பாத்திரக் கடையிலும் பேரம் பேசிக் கொண்டிருந் தவர்கள் திடலுக்குத் திரும்பினர். விளையாடிக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகள் பெற்றோர் அருகில் ஓடிப் போய் அமர்ந்தனர். எல்லோர் கவனமும் மேடையை நோக்கித் திரும்பின. காரணம் பின்னணி வாத்தியம் இசைக்கத் தொடங்கியிருந்தது தான். உடுக்கினொலி யோடு பிற்பாட்டுக்காரரின் கணீரென்ற குரல் ஓங்கி ஒலிக்கத் தொடங்கியது.

“முத்து விநாயகனே, மூத்த கணபதியே.....”

துதி வெண்பாவைத் தொடர்ந்து உடுக்கு, சல்லரி ஏனைய வாத்தியங்கள் உச்சஸ்தாயியில் அதிரப் பண்டாரவன்னியனின் மேடைப் பிரவேசம்.

“ராஜாதி ராஜ குல

கோயிலின் முன்னே பரந்திருந்த வெளியில் மூன்று பக்கமும் திறந்த மேடை. தொலைவில் மரங்களிற்குக் கீழ் வண்டிகள். மாடுகள் வண்டிகளினின்றும் நீக்கித் தனியே மரங்களில் கட்டப்பட்டிருந்தன. சுற்றுப்புறக் கிராமங்களிலிருந்து வந்த மக்கள் அங்கே குழுமியிருந்தனர். அண்ணாவியார் இராசமாணிக்கத்தின் கூத்து அத்தனை பிரசித்தம்.

மேடையில் சலங்கை ஒலிக்கக் கணீரென்ற சாரீரத்துடன் பண்டாரவன்னியனாய் உருவெடுத்துப் பாடி ஆடிக் கொண்டிருந்தார் இராசமாணிக்கம். இடையே பிற்பாட்டுக்காரர் தன் வேலையைக் காட்டத் தொடங்கிய வேளை கடைக்கண்ணால் முன்வரிசையில் தரையில் அமர்ந்திருந்த அம்பிகாவைப் பார்த்தார்.

கல்யாணமெருகு இன்னமும் கலையவில்லை அம்பிகா விற்கு. இவர் பார்ப்பதைக் கவனித்த சிநேகிதி முழங்கையால் அம்பிகாவை இடித்தாள். அம்பிகாவிற்குப் பெருமை கட்டுக்கடங்க வில்லை. பெற்றோல் மாக்ஸ் வெளிச்சத்தில் இராசமாணிக்கத்தின் முடியிலிருந்த முத்துக்களும், மார்பிலிருந்த மணிகளும் மின்னின. முகம் முழுக்க மகிழ்வாய்க் கண்களை விரித்துக் கணவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அம்பிகா.

ஜெயந்தி வாழையிலையால் முடிய தட்டுடன் உள்ளே நுழைந்தாள். காலையில் வைத்த இடியப்பழும், சொதியும் தொடப்படாமல் அப்படியே இருந்தன.

“பெரியாச்சீ! ஏன் சாப்பிடேல்லையா? அப்பிடியே எல்லாம் கிடக்கு?”

சேலைத் தலைப்பை விரித்து, கண்ணை மூடி அதில் சுருண்டிருந்த கிழவி வடிவாம்பிகை கையை நிலத்தில் ஊன்றிச் சிரமப்பட்டு எழுந்தாள்.

“ரெண்டு நாளா அவர் ஒண்டும் சாப்பிடேல்ல.”

கட்டிலில் எலும்பாய் உருக்குலைந்து ஒடுங்கியிருந்த தன் கணவனைக் காட்டுகிறாள் வடிவாம்பிகை.

“அதுக்காக நீங்களும் சாப்பிடாமல் கிடக்கப் போற்றங்களே? முந்தி மாதிரி ரெண்டு நாளைல் எழும்பிடுவார்..... நீங்க கையை நீட்டுங்கோ.”

கிழவி சேலையில் கையைத் துடைத்து விட்டு நீட்ட, அதில் கொண்டு வந்த சோற்றையும், கறிகளையும் சேர்த்துப் பிசைந்து உருண்டைகளாக வைக்கிறாள் ஜெயந்தி.

ஜெயந்தி, கிழவி வடிவாம்பிகையின் தங்கையின் பேத்தி. இப்போது தங்கையும் உயிரோடு இல்லை, தங்கையின் மகனும் - ஜெயந்தியின் அம்மா - உயிரோடு இல்லை. வடிவாம்பிகைக்கு நாலு பிள்ளைகள். எல்லோரும் வெளிநாட்டில் குடியேறிப் பல ஆண்டுகள்.

வடிவாம்பிகை சாப்பிடுவதை ஆதாரத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் ஜெயந்தி. சிறுவயதில் தாயை இழந்து விட்ட அவளை ஆதரித்து வளர்த்தவள் இந்த வடிவாம்பிகை. ஏதோ சத்தம் இடையிடையே கேட்பதை உணர்ந்து ஜெயந்தி கட்டிலைப் பார்த்தாள்.

“ஹ்.....ஹ்.....ர் ர் ர் ஹ் ஹ்”

சேடம் இழுக்குதா? திரும்பித் தன் பெரியாச்சியைப் பார்த்தாள். கிழவிக்குக் காது கேட்பது குறைவு. கண்ணும் மங்கி விட்டது. சாப்பிட்டு முடிந்ததும்,

“பெரியாச்சி! ... நான் போய்ப் பரியாரியைக் கூட்டிக் கொண்டு வரவா?”

இதற்காகவே காத்திருந்தது போல் வடிவாம்பிகை சரி என்றாள்.

வீட்டிற்குப் பின்புறத்தே அமைந்திருந்த கொட்டிலில் இராசமாணிக்கழும், அவர் குழுவும் மும்முரமாய் இயங்கிக் கொண்டிருந்தனர். இராசமாணிக்கம் கனத்த குரலில் கயிற்றுக் கட்டிலில் இருந்துப் பாடிக் கொண்டிருந்தார். கீழே வாத்தியக் கலைஞர்கள் வாத்தியங்களில் சுருதி சேர்ப்பதுவும், சீர் செய்வதுமாய். ஏனைய கலைஞர்கள் முடிகளில் கழன்று போயிருந்த முத்துக்களைக் கோர்ப்பதும்,

தேடலே வாழ்க்கையாய் _____
மணிகளைக் கவசங்களில் ஓட்டுவதுமாய் வேலைகளில் மூழ்கிப்
போயிருந்தனர்.

பெரிய பானைகளில் சோறு, கறிகள் தயாராகிக் கொண்டிருந்தன. அம்பிகாவிற்குச் சமையலில் உதவவெனப் பல பெண்கள் அங்கிருந் தனர். கூத்து நடைபெறும் நாட்களில் கலைஞர்கள் அனைவருக்கும் இராசமாணிக்கம் வீட்டில் தான் சாப்பாடு. சேலையை கிழுத்துச் செருகிக் கொண்டு அம்பிகா அங்கு மின்கும் பரபரப்புடன் ஓடிக் கொண்டிருந்தாள். வியர்வையையும் மீறிப் பெருமை வழிந்து கொண்டிருந்தது அவள் முகத்தில்.

ஜெயந்தி வைத்தியருடன் வந்தாள். வந்தவர், நாலு நாட்களாக நினைவின்றிக் கிடந்த கிழவரின் கையைப் பிடித்துப் பார்த்தார். இருவரின் முகத்தையும் கவலையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் ஜெயந்தி. உதட்டைப் பிதுக்கினார் வைத்தியர்.

“சொல்ல வேண்டிய ஆட்களிற்குச் சொல்லி அனுப்புங்கோ.”

“இல்ல ஐயா..... முந்தியும் ரெண்டு நாள் பேச்சு மூச்சில்லாமல் இருந்தவர்..... பிறகு எழும்பீட்டார்.”

“சரி வராது.” பறப்பட்டார்.

“பெரியாச்சீ!”

அங்கு நடந்தது எதுவும் உணராமல் தரையில் படுத்திருந்த கிழவியைத் தட்டி எழுப்பினார்.

“உங்கட மகன் உருத்திரன் மாமான்ர விலாசம் எங்கயிருக்கு?”

“..... ஏன் பிள்ளா? மேசைச் சீலைக்குக் கீழ் இருக்கு”

இப்போது மின்விளக்குள், ஒலிபெருக்கி எல்லாம் வந்து விட்டன. இரவில் உடையார் ஆறுமுகம் வீட்டிலும், பெரிய கிளாக்கார் வீட்டிலும் ரேடியோவில் நாதஸ்வரக் கச்சேரி கேட்கக் கூடும் மக்கள் அவற்றைத் துறந்து ஆலய முன்றலில் கூத்துப் பார்க்கக் கூடினர். சிவராத்திரித்தினம்.

“சோநோடிப் பசி தீர்க்கும்

சோழவள நாட்டினிலே

பிற்பாட்டுக்காரர் ராகம் இழுக்கக் கோவலனாய் இராச மாணிக்கம் வழிமை போல் முன்வரிசையில் பாயில் அம்பிகா. அவளுக்கு இருபுறமும் அவளின் இரு பிள்ளைகளும் நித்திரையில். மாசிப்பனி மூசிப் பெய்து கொண்டிருந்தது. விலகும் போர்வையை இழுத்துப் பிள்ளைகளைப் போர்த்து விட்டாள் பனிக்கு இதமாய். சேலைத் தலைப்பால் தலையையும், தன் ணையும் சேர்த்துப் போர்த்துக் கொண்டாள்.

கோவலனைப் பிரிந்து கண்ணகி படும் அவலத்தைப் பார்த்து உருகிக் கொண்டிருந்தது கூட்டம். அந்த இருளைக், காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு அண்டை அயல் கிராமமெல்லாம் ஒலிபெருக்கி வழியே பாட்டு ஒலித்தது. கூத்து முடியும் போது கிழிக்கே வானம் வெளுக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

“ஜெயந்ந்தீ.....ஏ.....! மோர் கொண்டா.”

தனக்குச் சாப்பாடு எடுத்து வந்த ஜெயந்தியைக் கேட்டாள் வடிவாம்பிகை.

“ஏ.....ஏன் பெரியாச்சி? நேத்து முழுக்க இருமின்ங்கள். உங்களுக்குக் கூடாது?”

“எனக்கில்ல..... பெரியப்புக்கு..... அவர் குளிரெண்டான்ன
..... மழையெண்டான்ன மோர் குடிப்பார். குடு பாப்பம்.”

தன்னியே குடிக்கிறாரில்லை. மோரா குடிக்கபோறார்? கட்டிலிலிருந்து தன் நடுங்கும் கைகளால் கிழவரின் கையைக், காலை, வயிற்றைத் தடவிக் கொண்டிருந்தாள் வடிவாம்பிகை. ஊட்டிய மோர் கிழவரின் கடைவாய் வழியே வழிந்தது. அதைக் கூடப் பார்த்து உனர் முடியவில்லை வடிவாம்பிகையால்.

“குடிக்கிறாரா?”

“ஓம் பெரியாச்சி. பாதி குடிச்சிட்டார்.”

இப்போதெல்லாம் இராசமாணிக்கத்திற்கு முன்பு போல் சான்ஸ் கிடைப்பதில்லை. மெல்லிசைப் பாடல்களும், சினிமாப் பாடல்களும் கோயில் திருவிழாக்களில் இடம் பிடிக்கத் தொடங்கின. உபயகாரர் இராசமாணிக்கத்தின் பின்னால் அலைந்த நாட்கள் போய், இராசமாணிக்கம் அவர்கள் பின்னால் அலைந்ததில் முக்கிய திருவிழா இல்லாத ஒருநாள் அவருக்கு ஒதுக்கப்பட்டது.

“யாரா கள்ளி நீதான் அடாத இவ்விருளிற்றானே.....”

அரிச்சந்திர மயான காண்டத்தில் அரிச்சந்திரனாய் இராச மாணிக்கம். லோகிதாசனாய் அவரது சொந்த மகன் குமார்.

“பிள்ளை ஜெயந்தி அவருக்கு மூச்சு இழுக்கிற மாதிரியிருக்கு வந்து பார்.”

“அதோண்டுமில்லயெனை.”

ஜெயந்தி ஆறுதல் சொன்னாள். இந்த இரண்டு நாட்களில் இழுப்பு அதிகமாகி மூச்சு விடச் சிரமப்படுவதும், அல்லாடுவது

மாய் ஜெயந்தி மேசைச்சீலையின் கீழிருந்த உருத்திரன் மாமாவின் டெலிபோன் நம்பரை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே போனாள்.

முன்பு இராசமாணிக்கத்தைக் கண்டதும், சிரிப்பவர்கள், தலையசைப்பவர்கள், விசாரிப்பவர்கள் இப்போது குறைந்து விட்டது. இளையதலைமுறை அவரை அடையாளம் காணவில்லை. கோயிலில் கிருபத்தைந்து நாள் திருவிழா. தேஷவந்து அச்சாரம் தந்த நாட்கள் மலையேறி விட்டன. ஒவ்வொரு உபயகாரராய் நெருங்கிப் பார்த்தார். பலனில்லை. இன்னும் ஒருவர் தான் பார்ப்பதற்கு எஞ்சியிருக்கிறார். அன்று கோயிலுக்குக் கும்பிடப் போனவர், அந்தத் தவற விடப்பட்ட உபயகாரரைப் பார்த்தார்.

“அண்ணே.....! உங்கட திருவிழாவில் எங்களையும் கவனியுங்கோ.”

“அண்டைக்கு மெல்லிசையொண்டு புக் பண்ணீட்டம்.”

“அதுக்கென்ன அண்ணே. அது முடிய நாங்க கூத்தைத் தொடங்கிறம்.”

“அது முடியவே பன்னைண்டு, ஒரு மணியாகிடும்.”

“வேணுமெண்டா நாங்க ஒரு மூண்டு மணித்தியாலத்துக்கு ஏத்த மாதிரி செய்யுறும். நீங்க தாற்றை தாங்கோ.”

கேட்டுக் கொண்டிருந்த தர்மகர்த்தா பொறுமையிழந்து குறுக்கிடார்.

“அண்ணாவியார்....! இப்ப கூத்தெல்லாம் யார் பார்க்கினம்? போன முறை நவராத்திரிக்குக் கூத்துப் போட என்ன நடந்திது தெரியும் தானே? எல்லாச் சனமும் மற்றக் கோயில்களுக்குச் சினிமாப்பாட்டு, மெல்லிசை, பரத நாட்டியமென்டு போயிட்டுது.”

இராசமாணிக்கம் கும்பிடாமல் திரும்பி நடந்தார். அவரது மகனே அரசாங்க வேலை தேடிக் கொண்டு போய் விட்டான். தடுத்தார். முடிய வில்லை. தனது கலைவாரிசாக அவனை நம்பியிருந்தார். அவருடைய குழுக் கலைஞர்களும் தோட்டவேலை, பெட்டிக்கடை என்று தேடிக் கொண்டார்கள். ஓய்வு நேரத்தில் ஒன்று கூடினார்கள். கூத்துப் பாடல்களைப் பாடினார்கள்.

“அண்ணை சான்ஸ் வந்தா சொல்லி அனுப்புங்கோ. எந்த தொழில் செஞ்சாலும் இதில இருக்கிற நிறைவு வருகுதில்ல அண்ணை.”

“பெரியாச்சி எழும்புங்கோ.. உங்கட மகன் வந்திட்டார்.”

கிழவி தட்டுத் தடுமாறி எழுந்து அமர்ந்தாள். தன் முன்னே குனிந்திருந்த மகனின் தோளிற்கு மேலாகக் கண்ணால் துளாவினாள்.

“எங்க எங்க?”

“என்..ன்.....ன பெரியாச்சி? முன்னால நிக்கிறது தான் உங்கட மகன் உருத்திரன் மாமா.”

கிழவி மகனின் முகத்தைத் தடவி அழுதது. பதினெந்து வருடங்களிற்கு முன் பார்த்தது. எழுபத்தைந்து வயதிற்கு மேலாகியும் வாட்டசாட்டமாக இருந்தார் உருத்திர குமாரன். தலையில் தான் சிறிது வழுக்கை விழுந்து விட்டது.

பொழுது போகாத இராசமாணிக்கம், வேப்பமரத்திற்குக் கீழிருந்த கயிற்றுக் கட்டிலில் பாடிக் கொண்டிருந்தார். இப்போது அவருக்கு எதுவும் கீயலவில்லை. வீட்டை விட்டு வெளியே வருவதும் குறைந்து விட்டது. ஊரிலோ, அயலூர்களிலோ கூத்துக்கலைஞர்கள் ஒருவரில்லை. கூத்துக் கலையையும், கலைஞர்களையும் யுத்தம்

வாரிக் கொண்டு போய்விட்டது. அவரின் பிள்ளைகளும் புலம் பெயர்ந்து விட்டார்கள். பேரப்பிள்ளைகள் இருவர் டொக்டர்ஸ் ஆங்கு.

பல நாட்களிற்குப் பிறகு அன்று அவர் குரல் பலமாய்த் தெரு வெங்கும் ஒலித்தது. உடல் தொய்ந்து விட்டாலும் குரலின் கம்பீரம் குறையவில்லை. தெருவில் சென்று கொண்டிருந்த பழைய போஸ்ட் மாஸ்டர் சைக்கிளை நிறுத்தி விட்டு உள்ளே வந்தார்.

“என்ன அண்ணாவியார்டர் குரல் பலமாயிருக்கு. அச்சாரம் தந்திட்டினமோ?”

அம்பிகாவிடம் கேட்டார்.

“இல்ல தம்பி. யாரோ கம்பஸ் பெடியளாம். நாட்டுக்கூத்துப் பத்திக் கேட்டுப் படிக்கோணுமாம். இன்டைக்கு இங்க வருகினம்.”

“அப்பிடியா அம்மா? அ..... அ.. அவர் பாட்டும். குழப்பேல. பிறகு வாறன்.”

“**தம்பி!** அப்பாக்கு பாலைப் பருக்கு..... இஞ்ச கண்ணைத் திறந்து பாருங்கோ. யார் வந்திருக்கிறதென்டு. இஞ்சாருங்கோ.....”

வடிவாம்பிகை கிழவரின் கண்ணத்தில் தட்டினாள்.

“அ..... அ..... ஆங்ந்.....”

“ஐ.....ய்.....யா!” உருத்திரகுமாரன் அழைத்தார்.

கண் மெதுவாய்த் திறந்தது.

நினைவுகளில், கனவுகளில் கம்பஸ் பெடியன்கள் முன்னால் சலங்கை கட்டிப் பம்பரமாய்ச் சுழன்று, கம்பீரமாய் ஆடிக் கொண்டிருந்த கிழவர் அண்ணாவி இராசமாணிக்கம் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தார்.

“அ...அ.....அ.....”

“ஐய்யா! நான் குமார் வந்திருக்கன்.”

நாக்குப் புரண்டது, குரல் வெளியே வரவில்லை.

“ம..... பஸ்”

“விளங்கேல்ல. கம்பஸ்ஸோ விளங்கேல்ல பெரியப்பு.”

“இந்தப் பாலைப் பருக்கு.”

உருத்திர குமாரன் பருக்கிய பால் கடைவாய் வழியே வழிய, பார்வை வெறித்தபடி நின்று விட்டது.

“பொன்னான மேனி..யி...ஸ்...லே..... அ..... ஆ

பொல்லாத நோய் வந்த.....தோ.....ஓ.....ஓ”

கிழவி வடிவாம்பிகை இயலமாட்டாமல், குரல் எழும்பாமல் கீச்கக் குரலில் ஒப்பாரி சொல்லி அழுதாள். அண்ணாவி இராசமாணிக்கத்தின் உடல் நஷனல் வேட்டியில் அலங்காரமாய் மரக்கட்டிலில் கிடத்தப்பட்டது.

“குமார்! ஐயான்ர சரிகைச் சால்வை பெட்டகத்துக்க இருக்கு கொண்டு வா.”

உருத்திரகுமாரன் பெட்டகத்தைத் திறந்தார். சால்வையை எடுத்தார். என்ன இது ஒரே மன்? உதறினார். சால்வையின் கீழிலிருந்த முடி, கவசம், சலங்கை கோர்த்திருந்த பட்டி எல்லாம் கறையான் அரித்திருப்பது தெரிந்தது. சால்வை மட்டும் தான் தப்பியிருந்தது. அதிலிருந்த மண்ணை விரலால் தேய்த்து விடுவித்தார்.

இறுதிக் கிரியைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

“அண்ணாவியாருக்கு நல்ல வயசிருக்கும் என்ன அண்ணை?”

“ஓ..... மகனுக்கே எழுபத்தஞ்சுக்கு மேல். இவருக்கு நூறுக்கு குறையாது.”

சவப்பெட்டியை மூடுவதற்கும், தூக்குவதற்கும் ஆயத்த மானார்கள்.

“கொஞ்சம் பொறுங்கோ.” உருத்திரகுமாரன் தடுத்தார்.

உள்ளே சென்று பெட்டகத்தைத் திறந்தார். கறையான் அரித்தது போக எஞ்சியிருந்த முடி, கவசம், வாள், ஈட்டி, உடுக்கு, சல்லரி சகலதையும் வெளியே எடுத்தார். இது இனி என்னத்துக்கு? யார் இருக்கின்ம் பாவிக்க? ஐயாவே போய்ட்டார். தாயோட அறுச்வை போம். தந்தையோட கலை போகுதா?

கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டார். அனைத்தையும் தந்தையின் காலடியில், சவப்பெட்டியுள் வைத்து மூடினார். அன்னாவியார் இராசமாணிக்கத்தின் இறுதி ஊர்வலம் தொடங்கியது.

தினக்குரல் (30/12/2007)

தகவம் - தமிழ்க் கதைஞர் வட்டத்தினால் சிறப்புப் பாராட்டுப் பெற்ற கதை
(2007 - 4ஆம் காலாண்டு)

நாதாரு....

அருகி வரும் கூத்துக்கலை, அக்கலைஞர்கள் பால் ஏற்பட்ட கழிவிரக்கம். இவை தாம்.

வரலாறு படைக்கும் வரலாறு

குலுங்கிக் குலுங்கி ஒரு பயணம். எலும்புகள் வெளியே தெறித்து விடுவதாகப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தன. வீதி 'தார்'ஜப் பார்த்துப் பல தசாப்தங்கள் என்று தெரிந்தது. ஜனகனின் கண்கள் வீதியின் இருமருங்கும் தேடின. ஒரு ஆள் தென்படவில்லை. மன் வீடுகள் கூரைகள் அற்றுக் கிடந்தன. தரிசு நிலங்கள். உபாலியைத் திரும்பிப் பார்த்தான். பஸ்ஸின் ஒட்டத்திற்கு ஏற்ப தலை அசையத் தூங்கி விழுந்து கொண்டிருந்தான் உபாலி. இவ்வீதியால் அடிக்கடி பயணம் செய்வதால் வந்த இசைவாக்கம். பஸ்ஸில் ஜனகனையும், உபாலியையும் தவிர இன்னும் மூவர் தான் பிரயாணிகள்.

இராணுவ வாகனத் தொடரணியோன்று 'பஸ்'ஸைத் தாண்டிச் சென்றது. 'கும்'மெனக் கிளம்பிய புழுதியில் பாதை தெரியாது திணறிய டிரைவர் பஸ்ஸை ஓரமாய் நிறுத்தினான். ஜனகன் கைக்குட்டையை எடுத்து முக்கையும், வாயையும் மூடிக் கட்டிக் கொண்டான். பஸ்ஸிலிருகுள் பரபரப்பாய்ப் பேசிக் கொண்டார்கள். உபாலி இன்னும் நித்திரையில். அவன் கொண்டு வந்த மண்ணெண்ணெய்ப் பரல்கள் பஸ் ஒட்டத்தில் சரிந்து கிடந்தன. புழுதி அடங்கவும் பஸ் புறப்பட்டது.

காலை பத்து மணி. ஊர் வந்து விட்டது. அது கடைசித் தரிப்பிடம். ஐவரும் இறங்க, பஸ் திரும்பி 'டவுன்'ஜத் தேடி

விரைந்தது. உபாலியின் மூன்று பரல்களில் ஒன்றை ஏனைய மூவரும் மாறி மாறிச் சுமந்து செல்ல, உபாலி இரு கரங்களிலும் மண்ணெண்ணெய்ப் பரல்களுடன் நடந்தான். ஐங்கண யாரென்று ஏனையவர்கள் உபாலியிடம் விசாரித்தனர். டொக்டர் மாத்தயாவின் தம்பி என்று பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டான் உபாலி.

ஐங்கன் சரித்திரத்தை எம்.ஏக்கு ஒரு பாடமாக எடுத்திருந்தான். அத்தோடு நின்று விட அவன் விரும்பவில்லை. ஏதாவது சாதிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவன் முச்சில் கலந்திருந்தது. பணம் அவனுக்கொரு பிரச்சினையில்லை. அவன் சகோதரங்களும், தாயும் வெளிநாட்டில் வசித்தனர். இந்நிலையில் பல்கலைக்கழக நூலகத்தில் தஞ்சமடைந்திருந்த அவனுக்கு, எதிர்பாராத தகவல் அங்கு கிடைத்தது. அது பொலன்னறுவை இராஜதானியை இறுதியில் ஆட்சி செய்த கலிங்க மன்னர்கட்குச் சொந்தமான அரண்மனை ஒன்று வீரமல்லபுரத்தில், நதி யோரத்தில் இருந்ததாகக் கூறியது. ஐங்கன் விசாரித்துப் பார்த்ததில் அப்படி ஒரு இடம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

பொலன்னறுவை வரைபடத்தை விரித்தான். வீரமல்லபுரத்தைத் தேடினான். ராஜபுர, ஜெயபுர, விஜயபுர, வீரபுர வீரபுர அம்பன் கங்கை அருகே இருந்தது. வீரமல்லபுரம் தான் வீரபுர ஆனதா?

பொலன்னறுவையில் ஐங்கனின் பெரியம்மா மகன் ஜெயந்தகுமார் வைத்தியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தான். ஜெயந்த குமாரிடம் உதவி கேட்டான். உபாலியின் அறிமுகம் கிடைத்தது. உபாலியின் சொந்த ஊர் வீரபுர. பொலன்னறுவை வைத்திய சாலையில் ‘சனிடரி லேபரர்’ ஆகத் தற்காலிக இணைப்பு. வீரபுர எல்லைக் கிராமம். போர் நடவடிக்கைகளால் அவனது குடும்பம் இடம்பெயர்ந்து நகரில் வசித்தது. உபாலி தோட்டம் செய்வதற்காக அடிக்கடி ஊர் செல்வான்.

தூண்கள், சிற்பங்கள் பழைய கட்டிடச் சிதைவுகள் இந்த மாதிரி ஏதாவது அம்பன் நதியோரமாக வீரபுரவில் உள்ளதா

என்று உபாலியிடன் விசாரித்தான் ஜனகன். உபாலி யோசித்தான். தன் நண்பர்களுடன் வேட்டைக்குச் சென்ற போது காட்டில் ஒரிரு தூண்களைப் பார்த்ததாகக் கூறினான். ஆனால் அது நதிக்கரையா, இல்லையா என்று தெரியவில்லை என்றான்.

“உபாலி!..... நான் வந்தால் பார்க்கலாமா?”

ஜெயந்தகுமார் இடைமறித்தான்.

“உனக்கென்ன விசரா? இப்ப அங்க சிங்களவங்களே இல்லை. ஊர்காவல் படை தான் இருக்கு. அடிக்கடி சண்டை.....”

“மாத்தயா!..... சரி. தேடிப் பார்த்தால் கிடைக்கும்.”

உபாலியுடன் செல்வதாக முடிவானது. ஜெயந்தகுமார் அரைகுறை மனதுடன் சம்மதித்தான்.

இப்பொழுது உபாலியுடன் வீரபுர வந்தாகி விட்டது. அந்தப் பிரதேசத்திற்கே உரிய எரிக்கும் வெய்யில். உபாலி மற்றவர்கட்கு அளந்து கொண்டு வந்தான், டொக்டர் மாத்தயா வின் தம்பி ஆராய்ச்சி செய்து ஊரைப் பற்றி எழுத வந்துள்ள தாக. அந்தத் தூண்களைப் பார்த்த இடத்தை மறந்து விட்டதாகக் கூறிக் கவலைப்பட்டான். உடனே அவர்கள் அனைவரும் ஒரு மரத்தின் கீழ்க் குத்துக்காலில் அமர்ந்தார்கள். நிலத்தில் விரலால் கோடுகள் கீறப்பட்டன.

சில விநாடிகள் சென்றன ஜனகனுக்கு என்ன நடக்கின்றது என்று தெரிய வர. அந்தத் தூண்கள் இருக்குமிடத்திற்கு எவ்வாறு செல்வது என்று உபாலிக்கு வரைபடம் கீறி விளங்க வைக்கப்பட்டது.

உபாலியின் வீடு - குடிசை - தோட்டத்தின் மத்தியில் இருந்தது. வீட்டின் பெரும்பாலான பகுதி கூரையின்றி இருக்க, ஒரு அறை மட்டும் கூரையுடன் இருந்தது. உபாலி தோட்டம் செய்வதாகச் சொன்னானே. ஜனகன் சுற்றிலும் நோட்டம் விட்டான். தோட்டம் முழுவதும் களைகள் வளர்ந்து முடியிருந்தன.

இடைஞ்சலாக இருந்த பற்றைகளை ஒரே வீச்சில் வெட்டிச் சாய்த்துக் கொண்டு, உபாலி காட்டுக் கத்தியுடன் - நீண்ட பிடியுடன் கூடிய கத்தி - வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்தான். அவனைப் பின்தொடர்ந்தான் ஜனகன். தூண்கள் இருக்குமிடத்தை அடைந்த போது மனி பன்னிரண்டு. விழுவதற்குத் தயார் என்ற நிலையில் ஒரு தூண். சற்றுத் தள்ளித் தரையில் மற்றுமொன்று. தாமரை மொட்டுக்களும், பாதி மலந்த பூக்களுமாய் அவற்றில் அழகிய வேலைப்பாடுகள். ஜனகன் தலையில் பனிமழை பொழிந்தது. ஏதோ ஒரு மாளிகை இங்கிருந்திருக்கிறது. அது நில்ஸங்க மல்லன்றயா? அவன் கட்டின நில்ஸங்கலதா மண்டபத்திலையும் இதே போலத் தாமரை மொட்டுக்களும், பாதி மலர்ந்த பூக்களும் செதுக்கப்பட்டிருந்ததே.

வழி நெடுகிலும் இறுகிக் கடினப்பட்டிருந்த தரை அவ்விடத்தில் ஏனோ மணற்பாங்காய் இருந்தது. ஜனகன் பற்றைகளை விலக்கிச் சிறிது தூரம் முன்னே சென்றான். தாழ்வாய்ப் பற்றைகளற்ற ஒரு வெளி தெரிந்தது. நடுவே வெள்ளிக்கோடு, கோடு போட்டாற் போல் நீர் சூரியானியில். அம்பன் ஆறா? வற்றிய ஆற்றின் நடுவே கீற்றாய் நீர் ஒடிக் கொண்டிருந்தது. தான் வந்திருக்கும் இடம் சரியானதே என்பது ஜனகனுக்கு நிச்சயமானது.

உடன் இந்த நியூசை ஜெயந்தன் அண்ணாக்குச் சொல்லோனும். ‘மொபைல்’ஜ எடுத்துத் தொடர்பு கொள்ள முயன்றான். சிக்னல் கிடைக்கவில்லை.

“மாத்தயா!..... இங்கே சிக்னல் கிடைக்காது. கதைப்பது என்றால் ஜந்து கிலோமீற்றர் முன்னே போக வேண்டும்.”

கால்கள் புதைய நடப்பது கடினமாய் இருந்தது. ஒரே பற்றைகள் மயம்.

பற்றைகளுக்குள் ஏதாவது தடயம் கிடைக்குமென்று உள்மனம் சொன்னது. ஒரு கல்வெட்டுக் கிடைச்சால் போதும்.

தேடலே வாழ்க்கையாய் —

கலிங்க மன்னனுடைய மாளிகையெண்டு நிருபித்து விடலாம். ஆகக் கூடிய கல்வெட்டுக்கள் நிஸ்ஸங்கமல்லனுடைய காலத்தில் தான் கட்டப்பட்டதென்று படித்த ஞாபகம்.

“மாத்தயா! மூன்று மணிக்கு பஸ் வரும்.”

நேரத்தைப் பார்த்தான். ஒன்று முப்பது. அந்த ஊரில் காலை பத்து மணிக்கு ஒரு பஸ். பின் மூன்று மணிக்கு ஒன்று. தவற விட்டால் மறுநாள் காலை வரை காத்திருக்க வேண்டும். காலை பத்து மணிக்கு வந்து மூன்று மணிக்குத் திரும்புவதென்றால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது.

“உபாலி! வேலை முடியும் வரை நான் குடிசையில் தங்கினால் என்ன?”

“சரி மாத்தயா. எனக்கும் இங்கே வேலை இருக்கிறது.”

சென்று மறுநாள் திரும்பவும் வந்து, வேலை முடியும் வரை அங்கேயே தங்குவதாய் முடிவெடுத்தார்கள்.

உபாலி வழி நெடுகிலும் ஓயாமல் கதைத்துக் கொண்டு வந்தான்.

“மாத்தயா! எங்கள் ஆட்கள் எல்லோரும் வேறு ஊருக்குப் போய் விட்டார்கள். இங்கே அடிக்கடி சண்டை நடக்கும்.”

“இன்னும் நடக்கிறதா?”

“இடைக்கிடை நடக்கும். இந்த இடமே சூன்யம் ஆகி விட்டது. விடுதலைப் போராட்டம் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

“.....”

“நாங்கள் சிங்களவர். நீங்கள் தமிழர். ஆனால் எல்லோரும் இலங்கையர்.”

“.....”

“சொந்த ஊரில் வாழ முடியவில்லை. என்னுடைய நண்பர்கள் எல்லோரும் இறந்து விட்டார்கள். சாமான்கள் எல்லாம்

விலை. இதில் பாதிக்கப்படுவது நாங்கள் தானே. ஒரு முடிவு வருமா?"

ஜனகன் வாயைத் திறக்கவில்லை. வந்த வேலையை முடிச்சுக் கொண்டு எவ்வளவு கெதியில் போகேலுமோ, போயிடோனும். பேச்சை மாற்றினான்.

"உபாலி! பஸ்ஸில் வந்தவர்களும் இங்கு தோட்டம் செய்கிறார்களா?"

உபாலி பேசாமல் வந்தான். கவனிக்கவில்லையா? ஜனகன் திரும்பவும் கேட்டான்.

"ம..... ம..... இல்லை. கஞ்சா வளர்க்கிறார்கள்."

குடிசையை அடைந்ததும் உபாலி மண்ணெண்ணெய்ப் பரல்களைக் கொடுத்து விட்டு வருவதாய் எடுத்துச் சென்றான். இங்கே கடைகள் இல்லாததால் மண்ணெண்ணெய் விற்று அதிகம் சம்பாதிக்க முடிகிறதாம்.

காலையில் போல் அல்லாது மூன்று மணி பஸ்ஸில் இருபதுக்கும் அதிகமானவர்கள் வந்தார்கள். அவர்கள் இறங்கிக் கொள்ள, அதேயளவு எண்ணிக்கையினர் ஏறி அமர்ந்தார்கள். ஒரு பிரிவு ஊர்காவற்படையினர் ட்யூட்டி முடிந்து செல்ல, மற்றவர்கள் ட்யூட்டிக்கு வருவதாய் உபாலி சொன்னான். உபாலி வெற்று மண்ணெண்ணெய் பரல்களுடன் நின்றிருந்தான். அவ்வளவும் விற்று முடிஞ்சுதா?

மறுநாள் காலை மாற்றுடை, பிஸ்கெட் பக்கெட்டுக்கள், மினரல் வோட்டர் போத்தல்கள், அண்ணி தயாரித்த முட்டை மா, புளிச்சாதம் உள்ளடங்கிய 'ட்ரவலிங் பாக்'குடனும், உபாலி பளஸ் மண்ணெண்ணெய்ப் பரல்கள் சகிதம் வீரபுர வந்தான் ஜனகன்.

குடிசையில் பொருட்களை வைத்து விட்டுக், காட்டுக் கத்தியுடன் தனியே நடந்தான். உபாலி பாவம், அவன் வேலையைக் கெடுக்கக் கூடாது. மணி ஒன்றாகி விட்டது. பிரயோசன

மாய் ஒன்றும் அகப்படவில்லை. பசித்தது. சாப்பிட்டு விட்டுக் கையைக் கழுவினான். தண்ணீர் விழுந்த இடம் மணல் விலகிச் சற்று வித்தியாசமாய்த் தெரிய, கால்விரல்களால் அவ்விடத்தைத் தேய்த்தான். என்ன இது? பரபரப்பாய் இரு கைகளைாலும் மண்ணை அகற்ற, சந்திரவட்டக்கல். உற்சாகம் உச்சிக்குத் தாவியது. சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். சற்றுத் தள்ளி ஒரு மணல் மேடு. மணலை அகற்ற, சிற்பங்களுடன் கூடிய இரு படிக்கட்டுக்கள். இங்க மாத்திரம் எப்பிடி இவ்வளவு மணல் வந்திது? வடிந்தோடி வந்த மழைந்துடன் வந்த மண்ணா யிருக்கும். இல்லாட்டி ஆற்றில் வெள்ளம் கரை புரண்ட நாட்களில், ஆற்று நீரோடு வந்த மணலாயிருக்கும்.

ஜனகன் ‘நோட் புக்கில் குறித்துக் கொண்டான். தூணில், படிகளில் இருந்த வேலைப்பாடுகளைச், சிற்பங்களை ‘ஸ்கெட்சஸ்’ ஆக வரைந்து கொண்டான். தன் ஊகங்களை எழுதினான். இவ்வளவு நாளும் இதுகளை ஒருத்தரும் கவனிக்கேல்லயா? சிங்கள ஊர். படிப்பறிவில்லாத சனம். மணல் மூடி..... பற்றைகள் மூடி..... அரிய சின்னங்கள் மறைவாய். ஒருத்தருக்கும் மூச்சு விடக்கூடாது. அண்ணாவைப் பார்க்கும் போது நேரில சொல்லலாம். அதற்கு முதல் எனக்கு ஒரு ஆதாரம் தேவை. எங்கோ யானை பினிறும் சத்தம் கேட்டது. இருளத் தொடங்கியிருந்தது. ஜனகன் குடிசைக்குத் திரும்பினான்.

அடுத்து வந்த இரு தினங்களில் குறிப்பிடும்படியாக ஒன்றுமில்லை. ஜனகன் அரச நாணயங்கள், கல்வெட்டுக்கள், தொல்பொருட்களென்று ஆதாரம் தேடி அலை பாய்ந்தான்.

ஜந்தாவது நாள். காட்டுக் கத்தியை இருப்புமும் வீசியபடி பற்றைகளை விலக்கிக் கொண்டு ஜனகன் நடந்து கொண்டிருந்தான். ‘டக்’ கத்தி பற்றைக்குள் எதிலோ மோதி அதே வேகத்தில் திரும்பியது. கல்லாக இருக்கும். முதலில் அலட்சியப் படுத்தினான். கல் இவ்வளவு உயரத்தில் இருக்குமா? பற்றைகளை அகற்றுவது சிரமமாயிருந்தது. உள்ளே, மேல் நோக்கித்

தாமரை இதழ்களை வட்டமாக அடுக்கியது போல் சுற்றுச் சவர். தடாகம், நீர் அற்று இருந்தது. முன்றடி உயரச் சவரில் காட்டுச் செடிகள் வேர் விட்டிருந்தன. ஒன்றரை மணி நேரப் போராட்டத்தின் பின் கடைசிப் பற்றை அகற்றப்பட அதிர்ஷ்டம் காத்திருந்தது. கல்வெட்டு. தாமரை வடிவ உட்கவரில் சுவரோடு பொருந்தினாற் போல். கல்வெட்டுக்கும், சுவருக்கும் இடையே பாரிய வெடிப்புத் தெரிந்தது. ஐங்கண் தரையில் அமர்ந்து வாசித்தான். அவன் நினைத்தது சரி. கலிங்க மன்னன் நிஸ்ஸங்க மல்லனால் 1190இல் கட்டப்பட்ட ஓய்வு கால வாசஸ்தலம் என்றது கல்வெட்டு. சீ..... கமேராவக் கொண்டு வராமல் போனனே. ஐங்கண் கல்வெட்டை நேராக்கி சுவரோடு பொருத்த முனைந்தான். கல்வெட்டு அசைந்த போது அதன் பின்னே பதட்டமாய் கல்வெட்டை அகற்றினான். உள்ளே இருளினாடே படிகள் தெரிந்தன.

முதலில் பயமாக இருந்தது. கண்கள் இருட்டிற்குப் பழகி விட செதுக்கிய படிகளில் இறங்கினான். சுவரோவியங்கள், சிற்பங்கள், கற்றூண்கள், சிலைகள் பரவசம், உற்சாகம் கலந்த கலவையாய் ஐங்கண். சிறிது தூரம் செல்ல, சூரிய ஒளிக் கற்றைகள் ஆங்காங்கே விழுந்திருந்தன. இவ்வளவு தூரம் மனிதன் செயற்கையாய் அமைத்த மேல்தளம் போய் இப்போது இயற்கை யான பாறைகள் மேலே தென்பட்டன. அவற்றின் இடுக்குகள் ஊடே சூரியக்கதிர்களின் உட்பிரவேசம். சூரியானி விழும் இடங்களில் பற்றைகள் மேவி வளர்ந்திருந்தன. அவற்றை அகற்றினால் தான் மேலே செல்ல முடியும். நாளை பார்ப்பம். ஐங்கண் திரும்பி வந்தான்.

ஆற்றங்கரையில் பாறைகளைப் பார்த்திருக்கிறான் ஐங்கண். அதற்குக் கீழால் தான் பாதை போகுது போல். முதல்ல இந்தப் பாதை எங்க போகுதெண்டு பார்க்கோணும். கலிங்கராசா உள்ளுர் கிளர்ச்சிக்காரர்களால், அரசர்களால் தனக்கு ஆபத்து வருமென்டு பயந்தானோ? அது தான் ஓய்வுகால வாசஸ்தலம் எண்டு சுரங்கப் பாதை கட்டினானா?

இரவு உபாலி வரவில்லை. காலையில் கண் விழித்த போது உபாலி தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். இரவு எப்ப வந்தான்?

“உபாலீ..... உபாலி”

உபாலி அசையவில்லை. குனிந்து அவனை எழுப்ப முயன்ற போது ‘குப்பென்று நாற்றம் தூக்கியடித்தது. சி..... இது என்ன கசிப்பு நாத்தமா? இவனும் கசிப்பு காய்ச்சிறானா? தோட்டம் செய்யுற மாதிரி தெரியேல்ல. பரல் பரலா மண்ணெண்ணெய் வாங்க இங்க யார் இருக்கினம்?

இவன் புறப்பட்ட போது உபாலி எழுந்திருக்கவில்லை. கல்வெட்டை அகற்றிப் பழையபடி வாசலை மூடிவிட்டுச் சுரங்கத்தினுள் நுழைந்தான். பற்றைகளை வெட்டி அகற்றியபடி முன்னேறினான். படிகள் முடிவடைந்தன. அதற்கு மேல் பாறையைக் குடைந்து வழி சமைத்திருந்தார்கள். திடீரென நிலம் அசைந்தது. இல்லை..... இல்லை அதிர்ந்தது. நில நடுக்கமா? ஐனகன் சுரங்க வாயிலை நோக்கித் திரும்பினான். கல்வெட்டை அகற்றி வெளியேற முயன்ற போது, மேலே தாழ்வாக இரண்டு ஹெலிகோப்டர்கள். அதிலிருந்து காட்டுக்குள் சரமாரியாய் வேட்டுக்களைத் தீர்த்தபடி இராணுவம். தெல் வீச்சு. சண்டை தொடங்கிட்டுதா? ஐனகன் சட்டென்று உள்வாங்கி கல்வெட்டால் வாசலை மூடிக் கொண்டான்.

டொக்டர் ஜெயந்தகுமார் தவித்தான். ஐனகன் போய் ஏழ நாட்களாகி விட்டன. தகவல் இல்லை. ‘வீரபுர’வில் இரு தரப்பினருக்கும் இடையே கடும் சண்டை நடப்பதாகச் செய்திகள் தெரிவித்தன. உபாலியின் மனைவி ஐந்து பிள்ளைகளுடன் ‘குவார்ட்டஸ்’ஸிற்கு வந்து அழுதாள். உபாலியைக் காண வில்லையாம்.

எட்டாம் நாள் காலை. ஜெயந்தகுமார் நியூஸ் கேட்டபடி வேலைக்குச் செல்லத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தான்.

“..... வீரபுரவிலிருந்து முன்னேறிய இராணுவத்தினர் காட்டுப் பகுதியைத் தமது கட்டுப்பாடின் கீழ் கொண்டு

வந்துள்ளனர். பயங்கரவாதிகளுக்குப் பலத்த இழப்பு என இராணுவப் பேச்சாளர் பத்திரிகையாளர்கட்குத் தெரிவித்தார். காட்டுப் பகுதியில் சந்தேகத்திற்கிடமாக நடமாடிய சிங்களவ ரொருவரைக் கைது செய்து விசாரித்ததில், அவர் மண்ணெண் ணெய் பரல்களில் உணவுப் பொருட்களையும், ‘ஜெலிக்னெற்’ போன்ற வெடிபொருட்களையும் பயங்கரவாதிகட்குக் கடத்தி வந்தது தெரிய வந்துள்ளது. அவர் கொடுத்த தகவலைத் தொடர்ந்து நடாத்திய தேடுதலின் போது சுரங்கப்பாதை யொன்றில் மறைந்திருந்த பயங்கரவாதியொருவர் கைது செய்யப்பட்டார்.....”

காநூடு....

சரித்திரக் கதை எழுதும் ஆசையுண்டு. அதற்கு நிறையத் தேடல், நிறைய நேரம் தேவை. பொலன்னூவை இராஜ தானியின் கடைசிக் காலகட்டத்தில் ஆண்ட கலிங்க மன்னர்கள், அவர்களின் கலையார்வம் இவற்றை மட்டும் பட்டும் படாமலும் தொட்டிருக்கிறேன்.

விழியோரம் ஈரம்... மாறும்

அம்மா களகுடன் எழுந்து உள்ளே சென்றாள். ‘சர்’ ரென் சிட்டுக்குருவிப் பட்டாளம் அதிரடியாய்த் தரையிறங்கியது. ‘காச் முச்’ சென்று தம்முள் கதை பேசியது. வாலை உயர்த்தித் தாழ்த்திக் குறுணல்களைப் பொறுக்கியது. அவற்றின் சுறுசுறுப்பை வானதி ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

‘பெட்டையி னோடின்பம் பேசிக் களிப்புற்று
பேடையிலாத தொர் கூடு கட்டிக் கொண்டு
முட்டைதருங் குஞ்சைக் காத்து மகிழ்வெய்தி
முந்த வணவு கொடுத்தன்பு செய்திங்கு.....’

மனம் பரவசமாய்ப் பாரதி வரிகளை மீட்டிற்று. கூடவே எத்தனை நாளாச்சு இப்படி கவிதையில் மூழ்கி என்ற உணர்வு எழுந்தது. மு....ன்ன...று வருடங்கள். மீண்டும் தாய் வீடு. பிரசவத்திற்கு அவளை இங்கு அழைத்து வந்த அவள் கணவன் பிரசாந்தன் திரும்பிச் சென்று விட்டான். குழந்தை பிறந்தவுடன் ஒவ்வொன்றாய் வந்த சொந்தங்கள் நின்று விட்டன. பிரசாந்தன் வீட்டிலென்றால், அவள் இருந்தால், எழுந்தால் என்னவென்று கேட்க யாராவது வந்து விடுவார்கள்.

“வானதீ!”

மலர்விழி வந்திருந்தாள். இன்று இருவரும் குழந்தையுடன் கோயிலுக்குச் செல்வதாய் ஏற்பாடு. மலர்விழி - வானதியின் சிறுவயதுச் சிநேகிதி - ஊரிலேயே ஆசிரியையாக இருந்தாள்.

“ககமாய் இருக்கிறியா?”

“ஓ.....”

“பார்க்கவே தெரியது.... இன்னும் நல்லாய் நிறத்து, சதை வைச்சு நாவூறு படாமல் இருக்கோணும்.”

மலர்விழி சொல்வது உண்மை தான். முன்பை விட அழகாய்த் தானிருக்கிறாள். உணவிற்கும், கவனிப்பிற்கும் எந்தக் குறையு மில்லை அவள் கணவன் வீட்டிலும் இங்கும். அதனால் மனதின் வலி உருவத்தில் தெரியவில்லை.

மலர்விழி குழந்தையைத் தூக்கிக் கொள்ள இருவரும் கோயிலுக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

தெரு வளைவில் அந்த வீட்டைத் தாண்டும் போது உணர்வுகளின் நெரிசலில் மூச்சுத் திணறியது.

“.....திரும்பத் திரும்ப சொல்றன்..... அவனை ஏன் கூப்பிடுறாய். இனி இங்க வராத. அவனை இனிப் பார்க்கக் கூடாது..... பிறகு நான் மனுஷியாய் இருக்க மாட்டன்’

மலர்விழி வானதியைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். இங்கிருந்து பார்க்கும் போதே கோபுரம் தெரிந்தது. அழகை வந்தது. கோவிலை நெருங்க, நெருங்க அதன் பின்னணியில் தெரிந்த ஆலமரங்களும், விழுதுகளும் அதனுடே தெரிந்த இருஞும், தனிமையும்

“வானதி அழாத ஆட்கள் பார்க்கினம்.”

திருமணத்தன்று புதுமணத் தம்பதியாய்க் கோயிலுக்கு வந்தவள், இன்று மூன்று வருடங்களின் பின் வருகின்றாள். அன்று இருந்த மனநிலை வேறு. இந்த ஊரை விட்டுப் போனால் போதும் என்றிருந்தது.

பல சிக்கல்கள், தடங்கல்களின் பின் திருமணம் நிச்சய மானது அவனுக்கு. ஊரில் திருமணம் கைகூடவில்லை. திருமணத்தின் பின் கணவன் பிரசாந்தனின் ஊர் பயணம், வாடகைக்கமர்த்திய ‘வான்’இல். ஓமந்தை தாண்டியதும் பிரதான வீதியிலிருந்து பிரிந்து சென்ற பாதை முடிவற்றிருந்தது. வாகனத்தின் பின் தொடரும் புழுதி மண்டலம். இரு மருங்கும் காடு. திடீரெனச் சில கடைகள், குடிசைகள் தென்பட்டதும் ஊர் வந்து விட்டது என்ற எதிர்பார்ப்பில் வானதி. மீண்டும் காடு..... கடை... குடிசை வயல்.... காடு..... காடு. பயம், கவலை. இன்னதென்று தெரியாத கலவரம். அதில் விளைந்த எரிச்சல்.

“ஏன் இவ்...வவளவு காடு, நிலம் இருக்கேக்க ஒரு மூலையில் போய் இருக்கிறீங்க.” - கணவனிடம் கேட்டாள்.

“அங்க தான் நல்ல மண், குளங்கள் இருக்கு விவசாயத் துக்கு. அது ஒரு குடியேற்றத் திட்டம்.”

ஒரு வழியாக ஊர் வந்தது. ஏக்கர் கணக்கில் விரிந்த வயல்கள், தோட்டங்கள், வீடுகள். ஊரின் மையத்தில் போஸ்ட் ஓ.ப்பிஸ், கோப்பரேட்டிவ், பாடசாலை. அதைத் தாண்டியதும் பெரிய தோட்டத்தின் மத்தியில் பிரசாந்தன் வீடு. வயல் வேலை முடிந்து ஊரார்கள் இரவு வந்தனர். பெண்கள் இவள் நகைகள், பட்டுப் புடவையைப் பிடித்துப் பார்த்தனர். விசாரித்தனர். ஆண்கள் வெற்றிலை போட்டனர். சுருட்டுப் புகைத்தனர். சீ... பட்டிக்காடுகள். வானதிக்கு அழுகை வரும் போல் இருந்தது. கிராமம் என்று தெரியும். இவ்வளவு கடைநிலையில் இருக்கு மென நினைக்கவில்லை.

பிரசாந்தன் அதிகாலையில் வீட்டை விட்டு மோட்டார் சைக்கிளில் புறப்பட்டு விடுவான். வயல்கள், தோட்டங்களைப் பார்த்து விட்டு டவுனிற்குச் சென்று விடுவான். அங்கே அவனுக்குச் சொந்தமான ‘மில்’ ஒன்று இருந்தது. வானதிக்குப் பொழுது போகவில்லை. வயல் வேலைக்கு வரும் பெண்கள் பிரசாந்தனின் அம்மாவிற்கு சமையலில் உதவுவார்கள். வானதி

ரேடியோவுடன் பலா மரத்தின் கீழிருந்த கட்டிலில் அமர்ந்திருப்பாள்.

ஆடு, மாடுகள் மேய்ப்பதற்கு அங்கு வரும் சிறுவர்கள் தினமும் வானதிக்குப் பாலைப்பழம் கொண்டு வருவார்கள்.

“பாலைப்பழம் நிறைய இருக்கா? எங்க?”

“ஓ.... நிறைய. குளத்துக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிற பாலைப் பழம் தான் ருசி கூட.”

“குளம் தூரவா இருக்கு?”

“கிட்டத் தான். அம்மன் கோயிலுக்குப் பக்கத்திலு.....”

“அம்மன் கோயிலும் இருக்கா?..... மாமீ..... நான் இவங்க ளோட கோயிலுக்கு போய்ட்டு வரவா. இண்டைக்கு வெள்ளிக் கிழமை தானே?”

“சரி பிள்ளை. பிரசாந்தனுக்கு நேரமில்லை. நான் சமையலைப் பாக்கோணும். போய்ட்டு கெதியா வாரும்.”

கோயில் சொல்லும்படியாக இல்லை. ஒரு சிலை, மூன்று பக்கமும் சுவர். சிறிய கேட். ஆனால் அதனருகே இருந்த குளம். நீண்ட நாட்களின் பின் மகிழ்வாய் உணர்ந்தாள் வானதி. உயர்ந்த அணைக்கட்டில் பெயர் தெரியாத மரங்கள். நீரில் அசைந்தபடி அவற்றின் பூக்கள். குளத்தின் மேல் சரிந்திருந்த கிளைகளில் கொக்குகள், அழகழகாய் நீர்ப்பறவைகள், காற்றில் பெயர் தெரியாத காட்டுப் பூக்களின் வாசம்.

‘எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய் எங்கள் இறைவா..... இறைவா’

மனம் பாடியது. எனக்கு மட்டும் ஏன் வைக்க மறந்து போனாய்? திரும்பி வர மனமில்லை. வயல் வரப்பின் வழியே வீடு வந்தாள். வரப்பில் கோழிகள் குஞ்சகளுடன் தீன் தேடி உலாவின. திடீரெனக் கோழிகள் பெருங் குரலெழுப்பின. வானதி

திரும்புமுன் கோழிக்குஞ்சுடன் கரும்பாம்பொன்று நெற் பயிர்கட்டுட் சென்று மறைந்தது. வானதி திரும்பித் தெருவிற்கு ஒடினாள். ஊரின் அழகு போய், பயம் நிரப்பியது மனதை. இதன் பின் பல தடவைகள் பாம்புகளைக் கண்டு பயந்தாள். கனவிலும் பாம்புகள் கலவரமுட்டின.

சில நாட்களாகவே ஊரில் உற்சாகம் கரை புரண்டது. கோயில் திருவிழாவாம். கடைகள் வருமா? என்று வானதி பிரசாந்தனிடம் கேட்டாள். நெல்முட்டைகள், வாழைக்குலை முதல் ட்ரக்டர் வரை அனைத்தும் பிரசாந்தன் குடும்பமே கொடுத்து உதவியது வழமை போல். பிரசாந்தனின் தாத்தா, குடியேற்றத் திட்ட ஆரம்பத்தில், அங்கு கிராம சேவையாளராக இருந்தார். அப்பா அவ்வூர் ஆரம்ப பாடசாலை ஒய்வு பெற்ற அதிபர். நிலபுலன்கள் ஏராளம். பிரசாந்தன் உழைப்பையும், அன்பையும் தவிர ஏதும் அறியாதவன்.

மோட்டார் சைக்கிளில் பிரசாந்தனுடன் கோயிலுக்கு வந்தாள் வானதி. ஒலிபெருக்கியின் இரைச்சல். தூர் இடங் களிலிருந்து மாட்டு வண்டிகளில் மக்கள் வந்திருந்தனர். மாடுகள் அவிழ்த்துக் கட்டப்பட்ட வண்டிக்கால்களில் இளைஞர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். நடுநாயகமாக அமர்ந்திருந்த கிழவர் பெருங் குரலில் பழைய சூத்துப் பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டிருந்தார். இளைஞர்கள் அவரைச் சீண்டியபடி பாட்டை ரசித்துக் கொண்டிருந்தனர். பிரசாந்தன் வானதியைப் பெண்கள் சூட்டத்தில் அமர்த்தி விட்டு, அவர்களுடன் இணைந்து கொண்டான். இளைஞர்கள் எழுந்து அவனுக்கு இடம் ஒதுக்கினர். நள்ளிரவில் எல்லோரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்த ‘அனுமார் ஆட்டம்’ தொடங்கியது. ஒரு பெண்ணுக்கு சாமி வந்து, ஆடி, கண்ணத்தை உப்பி அனுமார் போல் பாவனை செய்து, குதித்து, பச்சையாய் பாவற்காய், வேப்பிலை முதலியனவற்றை உண்டாள். அது தான் அனுமார் ஆட்டம். ஒரு கிழவர், ஆறுமுக நாவலர் வைத்திருக்கும் ‘புக் ஸ்டான்ட்’ போன்ற ஒன்றில் பெரிய புத்தகத்தை வைத்துக் கதை சொன்னார். வானதிக்கு நித்திரைத்

தூக்கம் ஒரு பக்கம். அந்த மக்களின் அறியாமையில், எளிமையில் பரிதாபம் வருவதற்குப் பதில் ஏரிச்சல் வந்தது.

காப்புக் கடைகளில் மலிவான பிளாஸ்டிக் காப்புகள். பத்து ரூபாய் காச போட்டு சக்கரம் சுற்றி ஜெயித்தவர்கட்குப் பரிசு. கிட்டத்தட்ட சூதாட்டம். வானதியின் மனம் தன் ஊர் உடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தது. கூடவே தன் இழப்பும் ஞாபகம் வர மனது ஒன்றுடனும் ஒன்றவில்லை.

நள்ளிரவு முடிய சுவாமியைத் தூக்கிக் கொண்டு காட்டின் நடுவிலிருந்த மற்றுமொரு கோயிலுக்குச் சென்றனர். கூட வந்த பெண் சொன்னாள். சென்ற தடவை வந்த போது நிலம் மென்மையாக இருந்ததாம். பின்னால் வந்தவர்கள் நிலம் அசைவதாகச் சொன்னார்களாம். விளக்கைப் பிடித்துப் பார்த்த போது வெங்கடாந்தி பாம்பாம். வானதிக்கு உடல் கிடுகிடுத்தது. நிலத்தில் வைக்க முடியாமல் கால்கள் சுசின.

பின்னைப்பேற்றை முன்னிட்டு இரு மாதங்கள் முன்னதாகவே ஊர் வந்தாகிவிட்டது. பின்னை பிறந்து மூன்று மாதங்களின் பின் தான் வருவதாகச் சொல்லி வந்தாள். அஞ்சு மாசம் நிம்மதியாய் இருக்கலாம். பெருமுச்ச விட்டாள். அம்மாவால் முன்பு போல் இயலவில்லை. அதுவும் அப்பா இறந்த பின் நன்றாக உடைந்து போய் விட்டாள்.

கோயிலை நெருங்க, நெருங்க பழைய ஞாபகங்கள் அலைக்கழித்தன. பாலேந்திரனை விரும்பியது. அது வீட்டில் தெரிய வர வாங்கிய ஏச்சக்கள்.

“ரெண்டு அக்காவும், அண்ணனும் இருக்க உனக்கு அவசரம் என்ன?”

“ஊருக்க ஒருத்தருக்கும் அந்தக் குடும்பத்தைப் பிடிக்காது. கொஞ்சம் யோசி.”

வானதி கடைக்குட்டி. பிடிவாதமும், வாயும் அதிகம். வானதியின் :பிரெண்ட் மலர்விழிதான் தூது. பாலேந்திரன்

வீட்டிற்கு அண்மையில் தான் அவள் வீடு இருந்தது. கோயிலுக்குப் போவதாக இருவரும் புறப்படுவார்கள். கோயிலின் பின்னே ஆலும், அரசும், புளியும் நெருக்கமாய் வளர்ந்திருந்தன. பகலிலும் இருள் இருக்கும். பாலேந்திரன் தலையைக் கண்டதும், மெதுவாய்க் கழன்று அதற்குள் நுழைந்து விடுவாள். மற்றவர்கண்ணில் படாமல் கதைக்க முடிந்தது. எட்டு வருடங்கள் தொடர்ந்த தொடர்க்கதை அது.

இடையில் அக்காமார் திருமணமாகி வெளிநாடு சென்றனர். அண்ணனும், பாலேந்திரனும் பட்டப்படிப்பை முடித்துக் கொழும்பில் வேலைக்குச் சென்று விட்டனர். இந்நிலையில் ஊர் வந்திருந்தான் பாலேந்திரன். மலர்விழி வந்து சேதி சொன்னாள், அவன் கோயிலுக்கு வரச் சொன்னதாக.

“வானதி! ஒரு முக்கியமான விசயம். இனி எல்லாம் உம்மில் தான் இருக்கு.”

“எ..ன்....ன்ன?”

“அம்மா நாளைக்கு உங்கட வீட்ட வர இருக்கா.”

வானதி முகம் மலர்ந்தது.

“அப்பிடியா?”

“ஓம..... அக்காக்கு உங்கட அண்ணனைப் பேச.”

வானதி அதிர்ந்து போனாள். அவள் அண்ணனுக்கு அடுத்த மாதம் திருமணம் நடக்க இருந்தது. வானதியின் பெற்றோர்க்கு ஏற்கனவே பாலேந்திரன் குடும்பத்தைப் பிடிக்காது.

“அக்காவின்ற கல்யாணத்தில் தான் எங்கட எதிர்காலம் தங்கியிருக்கு. அதுக்கு மேல என்னால் ஒண்டும் செய்ய ஏலாது.”

பாலேந்திரன் சென்று விட்டான்.

பாலேந்திரனின் அக்காவைப் படிப்பிலோ, அழகிலோ, குணத்திலோ சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லை. அண்ணாவைப்

பலியாக்கிறதா? கடைசியில் சுயநலம் வென்றது. அண்ணாவைத் தனியே அழைத்து நடந்ததைச் சொன்னாள்.

“அண்ணா..... எல்லாம் உன்னில தான் இருக்கு. உன்னைத் தான் நம்பி இருக்கன்.... ஊர் முழுக்கத் தெரியும் அண்ணா. பாலுவை விட்டா இப்பிடியே நான் இருக்க வேண்டியது தான். நல்ல முடிவாச் சொல்லன்னா. அழுது கெஞ்சிவிட்டு கெம்பியூட்டர் களாலிற்குச் சென்று விட்டாள். திரும்பி வந்த போது, அம்மா உச்சஸ்தாயியில் கதைப்பது கேட்டது.

“என்ன கொழுப்பு அவளிற்கு. தன்ற தலையில மண் அள்ளிப் போட்டது காணாதென்டு உன்னையும் போடச் சொல்லுறாளா.”

அண்ணன் மெல்லிய குரலில் ஏதோ சொன்னான். விளங்க வில்லை.

“நீ பேசாமலிரு. அவள் அங்க செய்யறத விட இப்பிடியே இருக்கிறது பெட்டர்.” அப்பா சொன்னார்.

மறுநாள் பாலேந்திரன் பெற்றோர் வந்தனர். வானதியின் அண்ணனுக்கு திருமணம் நிச்சயமாகி விட்டதாக அவர்கட்குச் சொல்லப்பட்டது. வானதியின் பேச்சு வந்தது. அதைப் பற்றி இன்னமும் யோசிக்கவில்லையென்று வானதியின் பெற்றோர் திட்டவட்டமாகச் சொல்லி விட்டனர்.

அண்ணனின் திருமணம் முடிந்துவிட்டது. பாலேந்திரனுக்கும், அவன் அக்காவிற்கும் மாற்றுச் சம்பந்தம் சரிவந்து விட்டதாக மலர்விழி வந்து சொன்னாள். பெற்றோரிடம் கெஞ்சிப் பிரயோசனமில்லை. வானதி பாலேந்திரன் வீடு சென்றாள்.

“பாலுா.....ஊ..ஊ?”

பாலேந்திரன் அம்மா வந்தாள்.

“என.....னன? ஏன் பாலுவை?”

“நான் அவரோட கதைக்கோணும்.”

“அவனோட கதைக்க என்ன இருக்கு? வாற மாசம் அவனுக்குக் கல்யாணம். அவனைப் பார்க்க இனி வர வேண்டாம்.”

“பா...லூ...லூ”

பாலேந்திரன் உள்ளே தானிருந்தான். வரவில்லை.

“திரும்பத் திரும்ப சொல்லுறன், அவனை ஏன் இப்ப கூப்பிடுறாய்? இனி அவனைப் பார்க்கக் கூடாது..... பிறகு நான் மனுஷியாய் இருக்க மாட்டன்.”

பாலேந்திரன் அம்மா ஏக வசனத்தில் திட்டத் தொடங்க, வானதி அழுது கொண்டு தெருவில் இறங்கி நடந்தாள்.

பாலேந்திரன் திருமணம் கலபமாய் முடிந்தது. இந்த விவகாரம் ஊர் முழுதும் தெரிந்ததால் பாதிக்கப்பட்டது அவள் தான்.

இடையில் அப்பாவிற்கு ஹார்ட் அட்டாக், பெற்றோர் தனக்காகப் படும் சிரமம் தாங்க முடியவில்லை வானதிக்கு. மெலிந்து உருக்குலைந்து போகும் வானதியைக் காணக் காண வேதனை பெற்றோர்க்கு.

சுகவீனத்தைத் தொடர்ந்து மகனுடன் சிறிது காலம் கொழும்பில் தங்கியிருந்தார் வானதியின் அப்பா. ஊர் திரும்பும் வழியில், ஏ-9 பாதை தற்காலிகமாய் மூடப்பட்டு விட்டது. இரண்டு தரப்பும் செல் வீசித் தாக்கியதன் விளைவு. அவருக்குத் தன் நண்பனின் ஞாபகம் வந்தது. கோயில் வீதியில் ‘மில்’ இருப்பதாகச் சொன்னானே. சென்று விசாரித்தார்.

“ஓ..... அப்பா தான். இப்ப நான் தான் மில்லைப் பார்க்கிறன். என்ற பேர் பிரசாந்தன். நீங்கள் யார்?”

“நான் அப்பாவோட முந்தி படிப்பிச்சனான். வந்தா தன்னை ‘மில்’லில் வந்து சந்திக்கச் சொல்லி அட்ரஸ் தந்தவர். கொழும்பில் இருந்து வந்தனான். ஏ-9 மூடிட்டான்கள்.”

“அப்பிடியா மாமா. நான் ஆறு மணிக்குத் தான் மில் முடுவன். வீடு தூரம்..... பத்து கிலோமீட்டருக்கும் அங்கால. நீங்க உள்ள வந்து இருங்கோ. நான் போகேக்க கூட்டிக் கொண்டு போறன்.”

சாப்பாடு, தேந்ர் வாங்கிக் கொடுத்து உபசரித்தான். தன்னுடைய மோட்டார் சைக்கிளில் வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தான். தினமும் காலையில் ஓமந்தைச் சோதனைச் சாவடியில் இறக்கி விட்டான். இடையில் வந்து பார்த்து உணவு, வாங்கிக் கொடுத்தான். நான்காம் நாள் தான் பாதை திறந்தது.

இடையே ஊரில் பிரசாந்தன் குடும்பத்திற்கு இருந்த மதிப்பை நேரில் பார்த்தார் வானதியின் அப்பா. பிரசாந்தனுக்குப் பொறுப்பில்லை. அவனின் அக்காமார்க்கட்குத் திருமணமாகி விட்டது. பிரசாந்தனின் பணிவு, அடக்கம், குணம் பிடித்து விட, தனக்குக் கல்யாண வயதில் மகன் இருப்பதாக நண்பனிடம் தயங்கித் தயங்கிக் கூறினார். தான் கையோடு கொண்டலையும் வானதியின் சாதகத்தைக் கொடுத்தார். பொருந்திவிடத் திருமணம் நடந்தது. வானதி இதில் எந்தவித அக்கறையும் காட்டவில்லை. பிரசாந்தனும் அழகாய் இருந்தான்.

திருமணமாகி ஆரண்ய காண்டம் முடிந்து, பிரசவத்திற்குச் சொந்த ஊர் வந்து விட்டாள். பெண் குழந்தை. நேற்றுத் தூட்க்குக் கழிவு. இன்று பிறந்த குழந்தையுடன் கோயில் பிரவேசம். நெஞ்சில் பொங்கிப் பெருகிய பெருமிதம், பழைய ஞாபகத்தில் அழிந்து போனது.

“வானதி! அங்க பார் பாலேந்திரன்.”

வானதி தன்னை அறியாமல் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவன் இவர்களைக் கவனிக்கவில்லை. நிலத்திலிருந்து எழும்பச் சிரமப்பட்ட தன் தாய்க்கு உதவிக் கொண்டிருந்தான். மலர்விழி குழந்தையைத் துணியை விரித்து இறைவன் சந்நிதியில் படுக்க வைத்தாள்.

“கொழும்பில் இருந்து எப்ப வந்தாரென்டு தெரியேல்ல
..... தனியத் தான் வந்திருக்கிறார் போல இருக்கு.... பாவம்
இன்னும் பிள்ளையில்லை.....” மலர்விழி சொல்லிக் கொண்டு
போனாள்.

வானதி கண்ணெத் துடைத்துக் கொண்டாள். அப்போது
தான் அதைக் கவனித்தாள் மலர்விழி.

“ஏய்! ஏன் அழுறாய்? உனக்கு என்ன குறை. வசதியான
இடம். அவர் உன்னில் காட்டுற அன்பை, அப்பான்ற செத்த
வீட்டுக்கு வரேக்கை, உன்னை இப்ப கொண்டு வந்து விடேக்கை
நேரில் பார்த்தனான்.”

வானதி அந்தக் காட்டு ஊர், காட்டுச்சனம் தனக்குப்
பிடிக்கவில்லை என்றாள்.

“விசரி...., என்னை பார். நான் ஒருத்தரை விரும்பினது
கிடையாது. தொழில் இருக்கு. ஆனால் கல்யாணம் இல்லை.
நான் குறையாய் சொல்லவில்லை வானதி. இவ்வளவு
பிரச்சனைக்குப் பிறகும் உனக்கு நல்ல வாழ்க்கை அமைஞ்
சிருக்கு. எவ்வளவு நாள் பழகிட்டு தன்னுடைய குடும்பத்தை
மட்டும் நினைச்சு உதறிட்டுப் போனவனை நினைச்சு அழுறாய்.”

உதறிவிட்டுப் போனவனை மறக்க முடியவில்லை என்று
சொல்ல முடியுமா?

“முன்பின் தெரியாத உன்னை முடிச்சு, அன்பு காட்டுற
பிரசாந்தன் எவ்வளவு உயர்ந்தவர். நீ தப்பினது அப்பா, அம்மா
செய்த புண்ணியம் என்று நினை.”

உள்வீதி சுற்றி வந்த பாலேந்திரன் இவர்களைக் கண்டதும்
அருகில் வந்தான். தலை பாதி நரைத்து விட்டிருந்தது. மலர்விழி
எழுந்து நின்று கதைத்தாள். வானதி தலையைக் குனிந்து
கொண்டாள். கையைக் காலை அசைத்து உறங்கும் தன்
குழந்தையைப் பார்த்தபடி இருந்தாள். அவளையும், குழந்தை
யையும் சிறிது நேரம் மாறி மாறிப் பார்த்தபடி இருந்த
பாலேந்திரன் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான்.

‘பேர்ஸ்’ இலிருந்த மொபைல் சத்தமிட்டது. பிரசாந்தன் தான். தாய் வீட்டில் இவளை விட்டுச் சென்ற பிரசாந்தன் பின் வர முடியாமற் போய் விட்டது. ஏ-9 நிரந்தரமாய் மூடி விட்டார்கள்.

“ஹலோ..... எப்ப வந்து என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போகப் போறீங்கள்?”

“நீர் தானே பிள்ளைக்கு மூண்டு மாதம் முடியத் தான் வாறனெண்டனீர்”

“இங்க பொழுது போகுதில்ல. பிளேன்ல உடன வரலாம் தானே?”

“சரி. எனக்கும் பிள்ளையைப் பார்க்காமலிருக்கிறது கவலை தான். வானதி ஒரு புடவைக் கடையொண்டு விலைக்கு வருது. ஒனர் வெளிநாடு போறார். கொஞ்சம் தள்ளி அவரின்ற வீடும் இருக்கு. ரெண்டும் வாங்கக் காசு காணாது. அது தான்..... எங்கட சீதனக்காசை எடுக்கவா?..... டவுனில் வீடு வாங்கினால் எனக்கும் மில்லுக்குப் போய் வாறது சுகம்.”

வானதி மலர்ந்தாள்.

“அதுக்கு ஏன் என்னைக் கேக்கிறீங்கள். உடன எடுத்து வாங்குங்கோ.”

தினக்குரல் (28/10/2007)

நாசதாடு....

‘விரும்பியது கிடைக்காவிட்டால், கிடைத்ததை விரும்பக் கற்றுக் கொள்’. எவ்வளவு அர்த்தம் பொதிந்து கிடக்கிறது. உண்மை தான். சொல்வது சுலபம். ஒரு பின்தங்கிய கிராமத்தில் எனக்கு முதல் நியமனம். அந்தக் கிராமத்தை இங்கே கொணர்ந்துள்ளேன்.

சீண்டச் சீண்டத் தொடரும்

கடுங்குளிரில் உறக்கத்தில் ஆழந்திருந்தது கஃப்சா நகர். இருளைக், குளிரைக் கிழித்து கொண்டு தொழுகை ஒலி ஒங்கி ஒலிக்கத் தொடங்கியது. உயர்ந்த சுவரை, இரும்புக் கதவுகளைத் தாண்டி உட்பிரவேசித்து நஸ்ரினின் காதுகளைத் தொடக் கண்களில் நீர் கசியத் தொடங்கியது.

நினைவு மெதுவாகத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தது நஸ்ரினுக்கு. முதலில் உறைத்தது குளிரின் ஊசித் தாக்கம். மெத்தையும், போர்த்தியிருந்த கம்பளியும் போதவில்லை. மயக்கம் தெளிந்து புரண்டதில் கம்பளி விலகி விட்டிருந்தது. அதை இழுத்துப் போர்க்க எத்தனிக்கையில் ‘விர்’ரென எழுந்த வலி வாய் விட்டு அழிவைத்தது.

“ய...ய! கத்தாதே. மற்றவர்கள் தூங்குவதில்லையா?”. கையிலிருந்த தடியால் கம்பிக் கதவில் ஒங்கி அடித்தாள் சிறை வோர்டன் வலன்டினா.

“பளக் அமெரிக்கன் டோக்” வலியிலும் கோபத்திலும் திட்டியபடி நஸ்ரின் அழுதாள்.

“நான் உள்ளே வந்தால் நாய் போல் அடிபட்டுச் சாவாய்” ஆவேசமாக வலன்டினா கத்த அது அந்தச் சிறைக்கூடத்தின் அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு எதிரொலித்தது. அவளைக்

கண்டாலே உச்சந்தலையிலிருந்து பரவும் பீதி உடலைக் கிடுகிடுக்க வைக்கும் நஸ்ரினுக்கு. ஆற்றிக்கு மேல் உயரம். ஒட்ட வெட்டிய தலை. மொத்தத்தில் தசை மலை.

எப்போது தன்னைக் கொண்டு வந்து கட்டிலில் ஏறிந்தார்களன்று நஸ்ரினுக்குத் தெரியவில்லை. எத்தனை மணித்தியாலங்கள் நினைவின்றிக் கிடந்தாள் என்பதும் தெரியவில்லை. யோசிக்க முயலும் பொழுதெல்லாம் தலையிடி தீவிரமாகியது. இன்று என்ன திகதி? இங்கு வந்து மூன்று மாதமிருக்குமா? அம்மா இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறாளா? கண்களில் மீண்டும் ஊற்றெடுத்தது.

நஸ்ரினின் தாய் நாடு இன்று வல்லரசின் பிடியில். காரணம்? இதற்கெல்லாம் காரணம் தேவையில்லை. அவள் நாட்டில் எண்ணெய்க் கிணறுகள் தாராளமாய் இருந்தன. போதாதா? சர்வாதிகார ஆட்சி அவள் நாட்டில் என்றது இந்த வல்லரசு. அனு ஆயுதங்களை உற்பத்தி செய்வதாய்க் குற்றம் சாட்டியது. மக்களை மீட்பதாகக் கூறி யுத்தம் செய்தது. அடிவருடி நாடுகள் துணை போயின. அவளின் நாட்டுத் தலைவர் நாஸர் கொல்லப்பட்டார். நஸ்ரினின் குடும்பமும், அவள் உறவினர் குடும்பங்களும் அரச விகவாசிகள். இராணுவத் திலும், ஆட்சியிலும் பெரும் பதவியிலிருந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டனர். அதில் நஸ்ரினின் தந்தை, இரு சகோதரர்கள், மூன்று சகோதரிகள் குடும்பங்களும் அடக்கம். வயோதிப நோயாளித் தாய் கிராமத்தில் இருந்த தால் தப்பிவிட்டாள். இறந்தவர்களின் உடல்கள் கிடைக்கவில்லை. சில மாதங்களின் பின் வெளிநாட்டுப் பத்திரிகையொன்று புகைப் படங்களுடன் செய்தி வெளியிட்டிருந்தது. இரகசிய ஆயுதத் தொழிற்சாலைகள், களஞ்சியங்களைத் தேடி வல்லரசு நடத்திய தேடுதலில் நஸ்ரினின் தந்தை, சகோதரர்கள் சித்திரவதை செய்யப்பட்டு கொல்லப்பட்டிருந்தனர். சித்திரவதையின் போது அவர்கள் காட்டிய இடங்களில் தொழிற்சாலைகள், களஞ்சியங்கள் இருந்தன. ஆனால் அங்கே ஆயுதங்களோ, இயந்திரங்களோ இல்லை.

களோ இல்லை. அந்த இடங்களில் தொழிற்சாலையுடன் அவர்கள் எரியுட்பப்பட்டிருந்தனர்.

ஆயுதங்கள் எங்கே? இது தான் இப்போது வல்லரசின் முன் உள்ள கேள்வி. நிச்சயமாய் நாட்டிற்கு வெளியே கொண்டு செல்லப்பட்டிருக்க முடியாது. எங்கோ மறைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அது நிச்சயம் நஸ்ரின் குடும்பத்தினருக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்பதில் மிக உறுதியாய் இருந்தது அது.

நஸ்ரினுக்கு வெளி உலகத்துடன் தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை. அந்தச் சிறைக்கூடத்தில் தனிமைப்படுத்தப் பட்டிருந்தாள். அங்கு வரும் மனித உரிமை அமைப்பாளர்கட்கோ, சமூகசேவை யாளர்கட்கோ இப்படி ஒரு தனிமைச் சிறை அந்தச் சிறைச்சாலையில் இருப்பது தெரிந்திருக்கவில்லை. இவளிருக்கும் பக்கம் அவர்கள் வராமல் சிறை நிர்வாகம் மிக அவதானமாய் இருந்தது.

விசாரணைக்கு நஸ்ரின் வெளியே அழைத்துச் செல்லப் படும் போது, அவளின் கண்கள் நாற்புறமும் சுழலும். யாராவது வந்து என்ன என்று அவளை விசாரிக்க மாட்டார்களா? கண்ணில் படும் கைதிகளின் கண்களில் ஆச்சரியம் தெரியும். அது ஏன் என்று நாட்கள் செல்லச் செல்லத் தெரிந்தது. இது நாள் வரை ஒரு பெண் கைதி கூடக் கண்ணில் படவில்லை. அப்படி யென்றால் இங்கே பெண் கைதிகள் ஒருவருமே இல்லையா?

விசாரணை, எப்போதும் நான்காம் மாடியில் தான். தன்னை எங்கே சிறை வைத்துள்ளார்கள் என்று நஸ்ரினுக்கு தெரியாது. நான்காம் மாடியிலிருந்து பார்த்தால் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் மணற்கும்பிகளும், ஆங்காங்கே ஈச்சமரங்களும், சில ஒட்டகங்களும் தவிர வேறில்லை.

கொஞ்ச நாட்களாகவே புதிய பயம் ஆட்டி வைக்கிறது. என்னிடம் அவர்கள் எதிர்பார்க்கும் தகவல்கள் கிடைக்காது

என்று தெரிந்ததும் என்னைக் கொன்று விடுவார்களா? அவனைத் தேடுவதற்கு நாதியில்லை. அக்ரம? அவன் உயிருடன் இருக்கின்றானா? அவளின் குடும்பத்தில் உயிருடன் எஞ்சிய இரு பிள்ளைகள் அவளும் அக்ரமும். இருவரும் பிரிட்டனில் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அக்ரம் காணாமற் போய் விட்டான். கொல்லப்பட்டானா அல்லது போராளி அமைப்பில் சேர்ந்து விட்டானா என்று எதுவும் தெரியவில்லை. :பிரான்ஸிற்கு விடுமுறையில் செல்வதாகக் கூறிச் சென்றவன் திரும்பவில்லை. அவன் ஒரு பயங்கரவாதி என்கிறது வல்லரசு. காணாமற் போய் ஒரு வருடத்திற்கும் மேலாகிறது. அவன் உயிருடன் இருந்திருந்தால் ஒரு தரமாவது அவளுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்திருப்பானே. நஸ்ரினுக்குக் குழப்பமாயிருந்தது.

உடல் முழுவதும் வலித்தது. இரவு வந்து விட்டால் போதும். குளிரில் வலி அதிகமாய்த் தெரிகிறது. நித்திரை வருவதில்லை. தொடர்ந்து நித்திரை பறிக்கப்பட்டதன் விளைவு. இரவிரவாய்க் கேள்விகள். அக்ரம் எங்கே? அவனைத் தேடி யார் யார் வருவார்கள்? ஏதாவது தீவிரவாத இயக்கத்துடன் தொடர்பிருந்ததா? எந்தத் தீவிரவாத இயக்கம் பற்றி அதிகம் கதைத்தான்? நீ யாரைப் பார்க்க இங்கு வந்தாய்? உனக்கு பாஸ்போர்ட் செய்து தந்தது யார்? நீ யாருடன் தங்கியிருந்தாய்? ஒரு இஸ்லாமியப் பெண் ஐரோப்பிய நாடொன்றில் தனியே வாழ்வது சாத்தியமா? கேள்விகள்..... கேள்விகள். அவள் அலுத்துப் போய் அழ ஆரம்பிக்கும் பொழுது, “என் அழகிறாய்? இதற்கே அழகின்றாயே, நாங்கள் இன்னமும் வழமையான டெக்னிக் ஒன்றையும் பாவிக்கவில்லையே”.

அது எவ்வளவு உண்மை என்று பின்னால் தெரிந்தது. ஆரம்பத்தில் விசாரணையின் போது வலன்டினா கூடவே இருப்பாள். இப்பொழுது அழைத்துச் சென்று விட்டதும் உடனே திரும்பி விடுகின்றாள். ஒரு பெண் கைத்தியை விசாரணை செய்யும் போது கூடவே ஒரு பெண் பொலிஸோ, அதிகாரியோ இருக்க வேண்டும். இருப்பதில்லை. யாரிடம் முறையிடலாம்?

இப்படி ஒரு பெண் கைதி இருப்பதே வெளி உலகிற்குத் தெரியாதே.

நஸ்ரினின் குடும்பத்தினர் கொல்லப்பட்டு ஒரு வருடத்தின் பின், தன் தந்தையின் ஊரைச் சேர்ந்த ஒருவரைத் தற்செயலாக வண்டனில் சந்திக்க நேர்ந்தது. உறவுகளுடன், உறவைத் துண்டித் துப் பல மாதங்கள். வலியச் சென்று தன்னை அறிமுகப் படுத்தினாள். அவரிடம் தகவல் கிடைத்தது, அவளின் தாய் நோய்வாய்ப்பட்டு நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருப்பதாய்.

எப்படியாவது தாயை உயிருடன் பார்த்து விடுவது என்று முடிவெடுத்தாள். அவளின் தந்தை, சகோதரர்களின் முகத்தைக் கூட கடைசியில் அவளால் பார்க்க முடியவில்லை. சொந்தப் பெயரில் செல்ல முடியாது. தன்னுடன் வேலை பார்க்கும் பாகிஸ்தானி யிடம் உதவி கேட்டாள். இந்த விடயங்களில் கை தேர்ந்தவன் அவன். கிறிஸ்தவப் பெயரில், பொய்யான முகவரியில் பாஸ்போர்ட் ரெடி.

தாய்நாட்டில் ‘கஸ்டம்ஸ் செக்கிங்’ஜி முடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தவள் எயார்போட்டில் வைத்தே கைது செய்யப் பட்டாள். தான் பின் தொடரப்படுவது அப்போது தான் தெரிய வந்தது. கண்ணைக் கட்டி அழைத்துச் செல்லப்பட்டாள். வெகு ஜனத் தொடர்பு சாதனங்களும், மனித உரிமைகள் அமைப்பும் எயார்போர்ட்டில் கைது செய்யப்பட்ட பெண் யார் என்று தெரிந்து கொள்ள அல்லாடின. தன் பாதுகாப்புக்காய் மேற் கொண்ட பெயர், முகவரி மாற்றம் அவளை இனங்காண முடியாமல், அவளுக்கே பாதகமாயின.

ஆரம்பத்தில் சித்திரவதைகள் இதைப் போல் கொடுரமாக இருக்கவில்லை. நஸ்ரின் சோர்வடைந்து அழும் போது, காசிம் ஆறுதல் சொல்வான். அந்நியப்படையுடன் காலப்போக்கில் முஸ்லிம் படையினர் தம்மை இணைத்துக் கொண்டனர். காசிம் அதில் ஒருவன்.

“வி சீம்ஸ் டு பி இன்னசென்ட். ஐ டோன்ட் திங் வி நோஸ் எனிதிங் எபெள்ட் ஹேர் பிரதர்.”

அந்நியப்படை அதிகாரிகளிடம் அவளை வைத்துக் கொண்டே சொன்னான்.

“உனக்கு ஏதாவது தெரிந்தால் சொல்லி விடு. மறைத்தால் ஆபத்து. நான் உனக்குப் பாதுகாப்புத் தருவேன்.”

நஸ்ரினிடம் தனிமையில் சொன்னான். அடிக்கடி சிறைக்கு வந்து வலன்டினாவுடன் கதைப்பான். தற்செயலாக அவளைப் பார்ப்பது போல் பார்த்து,

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்.”

அங்கு வரும் பொழுதெல்லாம் அன்பாய் அவளிடமும் ஒரிரு வார்த்தைகள். தன்னைப் பார்ப்பதற்குத் தான் வலன்டினா வுடன் கதைப்பதற்கு வருவதாகப் பாசாங்கு செய்கின்றானா என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. அவன் வார்த்தைகளின் பரிவு மனதிற்கு இதமாய் இருந்தது. இந்தத் திக்குத் தெரியாத காட்டில் - வேறு மொழி, வேறு மதம், தாங்கள் ஆளப் பிறந்தவர்கள் என்ற ஆணவம் பேச்சில், நடத்தையில் - காசிம் ஒரு நம்பிக்கை நட்சத்திரம். தங்கள் புனிதப் போரில் கிறிஸ்தவ ஆட்சியாளர் களுடன் இணைந்திருக்கும் முஸ்லீம்கள் துரோகிகள் என்கின்ற னவே போராளி அமைப்புக்கள். எது எப்படியிருந்தாலும் காசிம் என் விடயத்தில் கூடிய அக்கறை காட்டுகிறான். நாங்கள் ஒரே இனம். ஒரே மதம். சகோதரர்கள்..... இல்லை... இல்லை சகோதரர் இல்லை. பாசத்தை மறந்து இயங்கும் இந்த வெறி பிடித்த ஆயுததாரிகள் உலகில் காசிம் இமயமாய்த் தெரிந்தான். விடை பெறும் போது கையை அழுத்திவிட்டுச் செல்கிறான். தனக்கு எப்போது விடுதலை கிடைக்கும் என்று காசிமைக் கேட்டாள். கூடிய விரைவில் செய்து தருவதாகக் காசிம் உறுதி அளித்தான். காசிம் வராத நாட்கள் அர்த்தமற்றுத் தெரிந்தன. விசாரணைகள் குறைந்து விட்டன. கொஞ்சம் நிம்மதி வந்தது. அவள் மனம்

விட்டுக் கதைப்பதற்குக் கிடைத்த ஒரே ஜீவன் காசிம். நிறையக் கதைத்தான்.

“அக்ரம் பாவம் உயிரோடு இருக்கிறானோ தெரியாது..... நான் தான் பிழை செய்து விட்டேன். அந்த ‘மப்’பைக் கொடுத் திருக்கக் கூடாது.”

“மப்?”

“ஆம். அக்ரம் காணாமல் போன பின் ஒருவன் வந்தான். அக்ரமிற்குக் கூரியிரில் வந்த ‘மப்’பைத் தரும்படி கேட்டான்.”

“அது என்ன மப்?”

“எனக்குத் தெரியாது. அக்ரமிற்கு நிறைய :பிரண்டஸ். எல்லா நாடுகளிலும் இருந்தார்கள். அடிக்கடி கூரியர் வரும்.”

“..... பிறகு”

“....வந்தவனிடம் அவன் யாரென்று கேட்டேன். ஒரு தீவிரவாத இயக்கத்தின் பெயர் சொன்னான். அக்ரம் எங்கே என்று அழுதேன். தம்முடன் இணைந்து விட்டதாகக் கூறினான். எல்லாக் கூரியரையும் பிரித்துப் பார்த்தான். கடைசியில் அவன் தேடியதை எடுத்து விட்டான்.”

“.....”

“என்னை அந்த இடத்தை விட்டு வேறு எங்காவது உடனே செல்லும்படி அக்ரம் சொன்னதாகச் சொன்னான். நான் ஒருவரிடமும் சொல்லாமல் இடத்தை மாற்றினேன். என் பி.எச்.டி படிப்பு பாதியில் நின்று விட்டது. ஊரிலிருந்து பணம் அனுப்புவார் ஒருவரில்லை. ஒட் ஜோப் செய்தேன்.”

கண்களில் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்தாள்.

“அக்ரமை யாராவது கடத்திச் சென்று, ‘மப்’ இருக்கு மிடத்தைச் சித்ரவதை செய்து தெரிந்து கொண்டிருப்பார்களா காசிம்? மப் கிடைத்ததும் கொன்றிருப்பார்களா?”

“அந்த ‘மப்’பில் என்ன இருந்தது?”

“எனக்குத் தெரியாது?”

“இதை ஏன் நீ விசாரணையில் சொல்லவில்லை?”

“சொல்லியிருந்தால் எனக்கும் இதில் சம்பந்தமிருக்கும் என்று சந்தேகப்படுவார்களோ என்று பயம்.”

அன்றிரவு நித்திரையிலிருந்து எழுப்பப்பட்டாள்.

“உன்னிடம் வந்து ‘மப்’பை வாங்கியவன் எப்படி இருப்பான்?”

உள்ளே உடைந்து போனாள். ஏமாற்றமா? பயமா?

சொன்னாள்.

“ஓல்லி..... உயரம..... நீண்ட முக்கு..... தாடி.....”

கொம்பியூட்டரில் அவள் சொன்ன அடையாளங்களின் படி வேறுபட்ட படப்பிரதிகள் எடுக்கப்பட்டன.

“சொல், இதில் எது போல் இருப்பான்?”

ஞாபகத்தை வலிந்து வரவழைத்துப் பார்த்தாள். தெரிய வில்லை.

“எனக்குச் சரியாக ஞாபகமில்லை. ஒருநாள்..... சில நிமிடம் தான்.....” கன்னத்தில் பளார் என்று அறை விழுந்தது.

“சொல்..... அந்த ‘மப்’பில் எந்த ஊர் இருந்தது. ஆயுதம் மறைக்கப்பட்டிருக்கும் இடம் பற்றி அக்ரம் ஏதும் சொன்னானா?”

இப்போது தான் புத்தியில் உறைத்தது. அந்த வரைபடம் ஆயுதங்கள் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் இடம் பற்றியதாய் இருக்குமென இவர்கள் நினைக்கிறார்கள். உண்மையில் அப்படித்தானா?”

தெரியாது என்பதை அவர்கள் நம்பத் தயாராயில்லை.

“எங்கிருந்து வந்தது அந்தக் கூரியர்?”

சித்திரவதையில் இத்தனை ரகமா? நித்திரையைக் குழப்பு வது, பிரகாசமான ஸெட்களின் முன் அமர வைத்துக் கேள்வி கேட்பது, ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் நீரை வாரி ஊற்றுவது, நகத்தில் ஊசி, குதிக்காலில் அடிப்பது, ஜஸ்கட்டிகளின் மீது படுக்க வைப்பது..... பாலியல் துன்புறுத்தல்..... மேஜர் கிழவன் மக் மில்லன் வேண்டுமென்றே தொடுகிறான். வலன்டினா கவனியா தது போல் இருக்கிறாள். அல்லது வெளியே சென்று விடுகிறாள்.

நினைவிழந்ததும் தூக்கி வந்து சிறைக்குள் போட்டு விடுகிறார்கள். சில நாட்களாக ஏதோ ஒரு முடிவிற்கு வந்து விட்டார்கள் போல் தெரிகிறது.

“நாங்கள் சொல்கின்றபடி செய். உன்னை விட்டு விடுகின் றோம்.”

அரபு மொழியில் தயார் செய்யப்பட்ட கேள்விக் கொத்து கொண்டு வரப்பட்டது. கூடவே அதற்கான பதில்களை நஸ்ரினுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க அவள் நாட்டவன் ஒருவன்.

“நீங்கள் தந்தை, சகோதரர்களை வெறுத்ததாகக் கூறினீர்களே ஏன்?”

“அவர்கள் பிரசிடெண்ட் நாஸரின் கட்டளைகளைச் சரி, பிழை ஆராயாமல் நிறைவேற்றினார்கள். பல அரசியல் கொலை களிற்கும் அவர்களிற்கும் தொடர்பிருந்தது. இது அல்லாவிற்கு ஒவ்வாதது விட்டு விடும்படி கெஞ்சினேன். கேட்கவில்லை. இங்கிருக்கப் பிடிக்கவில்லை. படிப்பதற்கு பிரிட்டனிற்குச் சென்றேன்.”

“உங்கள் சகோதரன் அக்ரம் எங்கே? பிரிட்டனில் படிக்கிறானா?”

“படிப்பதற்கு வந்ததாகத் தான் நினைத்தேன். பிறகு தான் தெரிந்தது.” தலிபான், அல்கொய்தா இன்னும் இருக்கக் கூடிய

பிற தீவிரவாத அமைப்புக்களுடன் அவனுக்குத் தொடர்பிருந்த தாகச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்.

ஒரு தொலைக்காட்சியில், நேரடி நேர்காணல் ஓளிபரப்பிற் கான ஆயத்தம் இது எனத் தெரிந்தது. வல்லரசு தான் செய்த அரசியல் படுகொலைகள், பழிவாங்கல்களைச் சரியென வெளி உலகிற்குக் காட்ட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.

காசிம் வந்தான். இவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான். நஸ்ரின் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள். மறுநாள் மேஜர் மக்மில்லன், காசிம் சகிதம் அவளை ஜீப்பில் அழைத்து வந்தான். அரச விகவாச தேசிய தொலைக்காட்சி நிலையம். இன்று அந்நியர் மயம். பல கமேராக்கள் அவளை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாளன் அரபு மொழியில் நேர்காணலை ஆரம்பித்தான்.

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும். சர்வாதிகாரி நாஸின் வலது கரம் என்று கூறப்பட்டவரும், இராணுவ ஆட்சியில் பெரும் பதவி வகித்தவருமான ஜெனரல் முஸ்தபாவின் புதல்வி அவர்களுடனான நேர்காணல் இது. நஸ்ரின் முதலில் உங்களைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்.”

திரையில் அவள் முகம் தெரிந்தது. மேற்கத்திய உடையில், காலின் மேல் கால் போட்டபடி வெகு அலட்சியமாக, கமேராக்கள் அவளை உள்வாங்கி இராட்சத் தவர்களின் உதவியுடன் செய்மதியூடாக உலகம் பூராவும் ஓளிபரப்பத் தொடங்கியது.

“அல்லாவின் மீது ஆணையாக நான் சொல்வதெல்லாம் உண்மை. எனது தந்தை, பிரசிடென்ட் நாஸர் ஆட்சியில் இராணுவ ஜெனரலாக இருந்தார். எனது சகோதரர்கள் இராணுவத்திலும், நிர்வாகத்திலும் பெரும் பதவியில் இருந்தார்கள். அனைவரும் கேம்பிரிட்ஜ்'ல் படித்தவர்கள். நாட்டை நேசித்தார்கள். அந்நியப் படைகள் நாட்டின் சூரல்வளையை நெரித்த தருணத்திலும் தப்பி யோட முயற்சிக்கவில்லை.....”

“நஸ்ரின் உங்கள் தந்தையை வெறுத்ததாகச் சொன்னீர் களே அது பற்றி.....”

“ஆம், தன் புதல்வர்கள் வெளிநாட்டில் சுகவாழ்வு வாழ வழி செய்திருக்கலாம், செய்யவில்லை. நாடு, நாடென்று இறுதி முச்சவரை அவர்களையும் தன்னைப் போல் நாட்டிற்காய் அர்ப் பணித்தார். ஆயுத வேட்டையில் எனது குடும்பமே கொல்லப் பட்டது. உடல்களைக் கூட ஒப்படைக்கவில்லை. என் இளைய சகோதரன் எங்கே என்று தெரியாது. கொல்லப்பட்டிருக்கலாம். இது எனது குடும்பத்தின் கதை மட்டுமல்ல. இந்த நாட்டின் கதை.”

தொகுப்பாளன் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் விழித்தான். மேஜர் மக்மில்லன் வெளியே ஆறுதலாய் சிகரெட் புகைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு அரபுமொழி புரியாது. காசிம் நிலையக் கன்ஹனில் வகை வகையாய் உள்ளே தள்ளிக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வேலையை வெற்றிகரமாய் முடித்து விட்டான். நிலையப் பொறுப்பதிகாரி அப்துல்லா அப்போது தான் தன் சுழல் நாற்காலியில் வந்தமர்ந்து திரையைப் பார்த்தான். முதலில் பார்வையில் பட்டது தொகுப் பாளனின் பேயறைந்தது போன்ற முகம். அவதானித்தான். நிலமையின் விபர்தம் தெரிந்தது. மேஜர் மக்மில்லனைத் தேடி ஒடினான்.

“சேர் எமக்கெதிராகப் பேசுகிறாள்.”

“என்ன..... என்ன சொல்லுகிறாள். புல்ஷிட்?”

இருவரும் உள்ளே ஒடினார்கள்.

“.....சொந்தப் பெயரில் சொந்த நாட்டிற்கு வர முடிய வில்லை. உங்கள் முன் காட்சிப்படுத்தப்படுவெள் நஸ்ரின் அல்ல. வெறும் நடைப்பினம். படக் கூடாததெல்லாம் பட்டாயிற்று. உயிர் எனக்கு இனி ஒரு பொருட்டல்ல. தலைவர் நாஸர் பற்றி, எனது குடும்பம் பற்றித் தாம் சொல்லித் தந்த பொய்களை

இங்கு சொல்லும்படி என்னை அழைத்து வந்துள்ளார்கள். சொன்னால் என்னை விடுவிக்கிறார்களாம்..... :பூல்ஸ். எவ்வளவு மலிவாக எடை போடுகிறார்கள். நான் கோழை அல்ல. நாட்டுக் காக உயிரைத் தியாகம் செய்த குடும்பம் என்னுடையது. எல்லா வற்றிற்கும் ஒரு நாள் இவர்கள் பதில் சொல்லியே.....”

திமிரென நேர்காணல் தடைப்பட, திரையில் ‘தடங்கலுக்கு வருந்துகிறோம்’ என்ற எழுத்துக்கள் மின்னத் தொடங்கின.

ஞானம் சுஞ்சிகை நடாத்திய செம்பியன் சௌல்வன்

சிறுகதைப் போட்டி - 2007 பரிசுக் கதை

காஷாநு....

நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும்
நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்
திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் இருப்பதால்
செம்மை மாதர் திறம்புவ தில்லையாம்.

- பாரதியார்.

சொல்லி வருவதில்லைச் சொந்தம்

“இன்னும் கனதூரமா அங்கிள்?”

“இல்லை மேகா..... ஹா.:ப் அன் அவரில போயிடுவம்.”

இப்போது தான் வெய்யில் எட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கி யிருந்தது. குண்டும் குழியுமான பாதை. பள்ளங்களில் நேற்று வரை நீடித்த மழை தேங்கி நின்றது. வயல் செய்யாது விடப்பட்ட நிலங்கள் பற்றைகளாய் மாறி விட்டிருந்தன. வீதிக்கும் வயல் களிற்கும் இடைப்பட்ட இடங்களில் - முன்பு நீரோடும் வாய்க்கால் களாக இருந்திருக்க வேண்டும் - நீர்க்குட்டைகள்.

மேகலாவின் கவனம் சட்டென்று திரும்பியது. இது என்ன நாரையா? நாரை டார்க் பிரேஸன் இல்லாட்டி கறுப்பெல்லோ. இது ஒரு மாதிரி ஆஷ்கலரும், பிளக் சிறகும்.

“அங்கிள், இது நாரையா? டி.:ப்பரன்ட்டா இருக்கு?”

“அந்த வெரைட்டி தான். இது வெளிநாடு. அங்க குளிர் தொடங்க இங்க வரும். பிறகு போயிடும்.”

கார் பள்ளத்தில் இறங்கி எழ, பள்ளத்து நீர் மேல் நோக்கி வீசி ஏறியப்பட அதில் கலவரமடைந்த நாரைகள் சிறகை விரித்து, குரியானியில் பளபளத்து மறைந்தன. வழி நெடுகிலும் ஈச்சம் பற்றைகள், சிகப்பும், கருஞ்சிகப்புமாய்க் குலைகளுடன். காட்டுப் பூக்களின் வாசம் முகத்தில் மோதியது. பற்றைகளைக் கார்

தாண்டும் போதெல்லாம் மேலெழும்பி, மறுபடியும் அமரும் கறுப்பும், சிகப்பும் சேர்ந்த குருவிகள்.

காலை ஏழு மணி. கிராமம் வந்து விட்டது போல் தெரிந்தது.

“அங்கிள், ஒரு கடையில் சாப்பாடு வாங்கிக் கொண்டு போவம்.”

மேகலா டிரைவருடன் இறங்கிக் கடையினுள் சென்றாள். இடியப்பம் வாங்கும் எண்ணத்துடன் சென்றவள், அங்கு பால் மிதக்கும் அப்பத்தைக் கண்டதும் அவற்றையும் சேர்த்து வாங்கினாள். ஊர் அப்பம் சாப்பிட்டு எத்தினை நாள். மீண்டும் பயணம்.

அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் வீடுகள்.

“என்ன அங்கிள்? ஊர் என்றங்கள், வீடுகளையே காணேல்ல.”

“முந்தி பெரிய ஊர். கடைகள் நிறைய. பிறகு புயல், வெள்ளம், சண்டை, இப்ப சனாமி என்டு அழிஞ்சு போச்ச. இருந்த சனமும் ஊரை விட்டு போய்ட்டுது.”

ஒரு புளியமரத்தின் கீழ் கார் நின்றது. ட்டுவிக் ட....டுவிக், ரிக.....ரிக், கூ.....கூ.. பறவைகளின் கலவை ஒலி. சிதைந்த கற்கவர் ஒன்று முன்பு அங்கு வீடிருந்ததற்கு அடையாளமாய். சரிந்திருந்த வேலி நெடுகிலும் காய்ந்த மரங்கள். தப்பியிருந்த சீமைக் கிளுவைகள் பூக்களுடன் காற்றில் அசைந்தபடி. சிதைந்த சுவருக்குப் பின்னால் அங்கிள் ஆனந்தராசா செல்ல, அவரைப் பின்தொடர்ந்தாள் மேகலா. சுவரின் பின்னால் மறைவில் ஒரு சிறு விறாந்தை, அறையுடன் கூடிய ஒலையால் வேயப்பட்ட மன் குடிசை.

இந்த ஊரில் தான் ஆனந்தராசாவும், மேகலாவின் அப்பா குலேந்திரனும் ஆரம்பகாலத்தில் ஆசிரியர்களாகக் கடமை யாற்றினார்கள். குலேந்திரன் வேலையைத் துறந்து பெரிய

தொழிலதிபராக மாறிவிட, ஆனந்தராசா படிப்படியாக உயர்ந்து அதே மாவட்டத்தில் உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளரானார்.

மேகலாவின் எம்.ஏ படிப்பிற்கு நாட்டார் பாடல்கள் தேவைப் பட்டன. குலேந்திரனிற்குத் தொழிலை விட்டு நகர முடியவில்லை. பழைய நண்பன் ஆனந்தராசாவின் நினைவு வந்தது. அவருடன் தொடர்பு கொண்ட பின் தன் மனைவியையும், மகளையும் டிரைவருடன் காரில் அனுப்பி வைத்தார்.

மேகலாவின் அம்மாவிற்கு இந்த ஊர் வெய்யில் வெறுப் பேற்றியது. அவர்கள் வீடு போல் ஆனந்தராசா வீட்டில் ஏசி, ஏனைய வசதிகளில்லை. சலித்துக் கொண்டாள். முதல்நாள் கொழும்பிலிருந்து, மட்டக்களப்பு வந்த களைப்பு வேறு.

“நீங்களேன் அங்க வந்து அலைக்கழியிற்கள்? நான் மேகாவோட போய்ட்டு வாறன்” என்று ஆனந்தராசா சொன்னதும், இதற்காகவே காத்திருந்தது போல் ஆனந்தராசா வீட்டில் தங்கிவிட்டாள்.

நாட்டார் பாடல் தேடிப் பல கிலோமீற்றரூக்கு அப்பால், தனித்து விடப்பட்ட கிராமம், ‘இலந்தைமேடு’ வந்தாகி விட்டது.

குடிசையில் ஆட்கள் இருப்பதற்கான அறிகுறி தென்பட வில்லை. அறை வாசலை ஒலைத்தட்டியொன்று மறைத்துக் கொண்டிருந்தது. முற்றமெங்கும் சருகுகள்.

“அ..ம...ம்மா”, ஆனந்தராசா குரல் கொடுத்தார்.

புளியமரம் சட்டென்று அமைதியானது. வேலியில் தத்திக் கொண்டிருந்த சோடி மௌனாக்கள் புளியமரத்திற்கு இடம் மாறின. ஒரு பெண் வேகமாக வேலியைக் கடந்து உள்ளே வந்தாள். அவளுடன் கூட வந்தது மகனாக இருக்க வேண்டும். பதினெந்து வயதிருக்கும். காரோன்று அதிசயமாய் ஊருக்குள் வருவதைப் பார்த்து என்னவென்று பார்க்கும் ஆவலில் வந்திருக்க வேண்டும்.

“வீட்டில ஒருத்தரும் இல்லையா?”

“பெரியம்மா இருக்கா. காது கொஞ்சம் கேட்காது. நீங்க யார்?”

“பெரியம்மாவை பார்க்க வந்தனாங்கள்.”

“இருங்கோ..... எழுப்புறன்.”

கிழவி கனகம்மா அழைத்து வரப்பட்டாள். முதுகு கூன் விழுந்து, உடல் இரண்டாக வளைந்து, கைகள் இரண்டும் பின்புறம் உயர்ந்து, மடிந்து ஆட நடந்து வந்த கிழவியை மேகலா அவ நம்பிக்கையுடன் பார்த்தாள். நான் எதிர்பார்த்து வந்த நாட்டுப் பாட்டு இவவிடம் சரியாகக் கிடைக்குமா?

“அம்மா.! என்னைத் தெரியுதா? நான் ஆனந்தராசா. இந்த ஊரில் படிப்பிச்சனான். உங்கட வீட்டில் தான் சாப்பிட வாறனான்.”

கிழவி பொக்கை வாய் திறந்து சிரித்து, ஆனந்தராசாவை உற்றுப் பார்த்தது. அடையாளம் தெரியவில்லைப் போல.

“அம்மா...! இந்தப் பிள்ளை மேகலா கம்பஸில் படிக்கிறா. தாலாட்டு, ஒப்பாரி என்று நாட்டுப் பாட்டு படிக்கோணுமாம். தெரிஞ்ச ஆள் இருந்தா சொல்லச் சொன்னா. உங்கட ஞாபகம் வந்திது. சூட்டிக் கொண்டு வந்தன்.” ஆனந்தராசா சத்தமாகச் சொன்னார்.

வந்திருந்த பெண் இருவரையும் மாறி, மாறிப் பார்த்தாள். உள்ளே சென்று பாயைக் கொண்டு வந்து விரித்தாள்.

“இதில இருங்கோ. நான் பெரியம்மாவை முகம் கழுவ வைச்சுக் கூட்டி வாறன்.”

“நீங்க யார்?”

“நான் செல்வராணி. பெரியம்மாக்குச் சொந்தம். நான் தான் சமைச்சுக் குடுக்கிறது, இவவைப் பாக்கிறது எல்லாம்.”

“இவவுக்கு ரெண்டு பிள்ளைகள் இருந்தவை தானே.”

“ஓ..... மகளை திருகோணமலையில் கட்டி வைச்சவ. அதுகள் நாட்டுப் பிரச்சனையோடு அகதியா இந்தியா போய் பத்து, பதினெஞ்சு வருசமாகுது. சனாமில் மகன் போய்ட்டார். மருமகளை யும், பிள்ளைகளையும் அவவின்ற ஆட்கள் கூட்டிக் கொண்டு போய்ட்டினம். இவ போக மாட்டன் என்டிட்டா.”

இன்னும் இரண்டு சிறுமிகள் வந்து காரைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தனர். கார்க்கதவில் கை வைக்க டிரைவர் அதட்டுவது கேட்டது.

“காரை ஊத்தையாக்கக் கூடாது. இங்கால வாங்கோ.” செல்வராணி அழைத்தாள். செல்வராணியின் பிள்ளைகளாக இருக்க வேணும்.

சிறிய கிணறு சுற்றுச் சவர் உடைந்து, அபாயகரமான நிலை யில் இருந்தது. செல்வராணியின் மகன் பிளாஸ்டிக் வாளியில் தண்ணீரை நிரப்ப, செல்வராணி கிழவியை முகம் கழுவ வைத்து அழைத்து வந்தாள். செல்வராணியின் உடலில், உடையில் செல்வம் தெரியவில்லை.

“நீங்க பாட்டுக் கேளுங்கோ. நான் பெரியம்மாக்குக் கோப்பியும், பழுஞ்சோறும் கொண்டு வாறன்.”

“கோப்பி இருக்கு. நான் குடுக்கிறன். நீங்கள் கிட்டவா இருக்கிறீங்க?”

“அடுத்த வளவு தான்.”

அடுத்த வளவு கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் தெரியவில்லை. பரந்த காணிகளுக்குள் சிறிய, மிகச்சிறிய, வீடுகள். :பிளாஸ்க் கிலிருந்து கோப்பியை ஊற்றிக் கிழவிக்குக் கொடுத்தாள் மேகலா. செல்வராணி மளமளவென்று முற்றத்தைக் கூட்டிச் சருகுகளை அள்ளினாள்.

“அம்மா.! எனக்கு முதல்ல ஒரு தாலாட்டுப் பாட்டு பாடிக் காட்டுங்கோ.”

மேகலா டேப்ரெக்கோர்டர், பேணை, பேப்பருடன் தயாரானாள்.

‘பச்சையிலுப்பை வெட்டிப்
பால் வடியத் தொட்டில் கட்டி’

வெண்கலக் குரல். குரலுக்கும், கூன் விழுந்த உடலுக்கும் எந்தத் தொடர்புமில்லை. முன்தள்ளி நிற்கும் எடுப்பான முக்கும், பார்வையின் தீட்சண்யமும் பாட்டை விட மேகலாவைப் பாதித்தன. இந்த முக்கும், கண்ணும் எனக்கு இருந்திருந்தால், இப்பிடி எம்.ஏ படிப்பிற்கு நாட்டுப் பாடல் தேடி அலையத் தேவையிருந்திருக்காது. பின்னைகளைத் தூக்கி வைச்கக் கொண்டு நான் பாடிக் கொண்டிருந்திருப்பன். சசியு..... மேகலா பாட்டில் கவனத்தைத் திருப்பினாள். எனிய வார்த்தைகளிலும், இனிய குரலிலும் தன்னை மறக்கத் தொடங்கினாள். குறிப்பெடுத் தாள். டேப்ரெக்கோர்டர் கிழவியின் குரலை உள்வாங்கிப் பதிந்து கொண்டிருந்தது.

“மேகா! நீர் பாட்டைக் கேளும். நான் பக்கத்தில இருக்கிற பிரண்ட்டை பார்த்திட்டு வாறன். இவ்வளவு தூரம் வந்திட்டு வராமல் போனதறிஞ்சால் பேசுவான்.”

“சாப்பிட்டுப் போங்கோ அங்கிள்.”

“ஜயோ இங்க சாப்பிட்டுப் போய் அங்க பேச்ச வாங்கவா? நீரும், டிரைவரும் சாப்பிடுங்கோ.”

“காரைக் கொண்டு போங்கோ அங்கிள்.”

“பக்கத்தில தான். போஸ்ட் ஓஃபிசிற்கு பக்கத்தில. ஏதும் தேவையெண்டா டிரைவரிட்ட சொல்லி அனுப்பும்.”

ஆனந்தராசா கிளம்பினார்.

‘கொண்டையழகும் கூர் விழுந்த
முக்கழகும் நெற்றியழகும்.....’

ஒங்கி ஒலித்த குரல் தேயுமாப் போல் பட்டது மேகலா விற்கு.

“என....ன்ன வர வர சத்தம் குறையுது. பட்ரி வீக்காயிட்டுது போல. நான் போய்ச் சாப்பாடு கொண்டு வரவா?”

செல்வராணி கேட்டபடி வந்தாள். கூடவே நிழலாய்ப் பிள்ளைகள்.

“இல்லை..... நான் சாப்பாடு கொண்டு வந்தனான். அம்மா.! உங்களுக்கு இடியப்பம் வேணுமா? அப்பம் வேணுமா?”

“அப்பம்.”

ஒரு பார்சலை டிரைவருக்குக் கொடுத்து விட்டு, அப்பத்தைக் கிழவியிடம் கொடுத்தாள். கண்கள் பளபளக்க, இரண்டு கையாலும் வாங்கிக் கிழவி சாப்பிடுவதைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. ஒரு அப்பத்திற்கு மேல் சாப்பிட முடிய வில்லை, கிழவியால். இருவரும் சாப்பிடுவதை செல்வராணியும், பிள்ளைகளும் ஆவலாய் பார்த்து நின்றார்கள். பிரிக்கப்படாமல் எஞ்சிய பார்சலைச் செல்வராணியிடம் கொடுத்தாள் மேகலா. செல்வராணி புறப்பட பார்சல் காந்தத்தில் இரும்புத் துகள் களாய்ப் பிள்ளைகள் கூடவே சென்றனர்.

“கும்மிப் பாட்டுப் பாடவா?”

“சரி. பாடுங்கோ.”

‘வட்டமிட்டுப் பெண்கள்
வளைக்கரங்கள் தானொலிக்க’

பாடிக் கொண்டிருந்த கிழவியின் கண்கள் விட்டு, விட்டுச் செருகத் தொடங்கின.

“பிள்ளை! சாப்பிட்டா எனக்குக் கொஞ்ச நேரம் சரியோணும்.”

மேகலாவிற்குக் கவலையாக இருந்தது. இண்டைக்கு முடிக்கேலாதா? நாளைக்கும் இந்த வெய்யிலுக்கை அலையோன்றுமா? அந்த வீட்டில் என்னெண்டு இருக்கிறது?

கிழவி சேலைத் தலைப்பை விரித்துப் படுத்து விட்டான். செல்வராணி திரும்பவும் வந்தாள் பிள்ளைகளுடன்.

“என்ன படுத்திட்டாவா? சாப்பிட்டாக் கொஞ்ச நேரம் படுத்துத் தான் எழும்புவா.”

“நான் இண்டைக்கு எல்லாப் பாட்டையும் கேட்டு முடிக்க நினைச்சன். இங்க வசதி குறைவு முடிஞ்சா நாளைக்கு காலமை கொழும்புக்கு போயிடுவன்.”

“இல்ல, இப்ப பத்து நியிஷத்தில் எழும்பிடுவா. நான் போய்ட்டு வரட்டா. பெரியம்மாக்குச் சரியாப் பன்னெண்டு மணிக்குச் சாப்பாடு குடுக்கோணும். உங்களுக்கும் சேர்த்துச் சமைக்கட்டா?”

“வேண்டாம். நான் பெரியம்மாக்கும் சேர்த்து வெளியில் எடுக்கிறன்..... பாலன்.”

டிரைவரை அழைத்தாள். மேகலா ‘பேர்ஸ்’ஸைப் பிரித்துக் காசை எண்ணுவதையும், கொடுப்பதையும் செல்வராணி கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“இவவுக்குச் சாப்பாட்டுக்கு யார் உதவுற?”

“நான் தான் சமைச்சுக் குடுக்கிறனான்.”

இவவா? நம்ப முடியாமல் பார்த்தாள் மேகலா. அவள் பார்வையின் சந்தேகம் புரிந்ததோ, என்னவோ,

“பெரியம்மாக்கு நிவாரணம் வருகுது. அவவின்ற மகன் குடும்பத்திற்கும் இன்னும் இங்க தான் நிவாரணம் வருகுது. நான் தான் போய் எடுத்துச் சமைச்சுக் குடுக்கிறன்..... பெரியம்மா..... பெரியம்மா! எழும்புங்கோ. நீங்க பாடி முடிச்சா தானே அவை நாளைக்கு கொழும்புக்குப் போகலாம்.....

சாப்பிட..... வேற ஏதும் தேவையென்டா சூச்சப்படாமக் கேளுங்கோ.”

கண்களைச் சிரமப்பட்டுப், பிரிக்க முடியாமல் பிரித்துக் கைகளை ஊன்றிக் கிழவி எழுந்து அமர்ந்தது. மேகலாவைப் பார்த்துச் சிரித்தது. ஏர்ப் பாட்டு, பொலிப் பாட்டு, அருவி வெட்டுப் பாட்டு, நையாண்டிப் பாட்டு, ஊஞ்சற் பாட்டு என்று நாட்டார் பாடல் அருவியாய்க் கொட்ட, படிப்பறிவில்லாத இந்தக் கிழவிக்கு சொல்லிக் குடுத்தது யார்? இவ்வளவு வயசாகியும் ஞாபகம் இருக்குதே. வெறும் கேள்வி ஞானத்திற்கு இவ்வளவு சக்தியா? மேகலா சொக்கிப் போனாள்.

இரண்டு கசெட்டுகள் டேப் செய்தாகி விட்டது. மேகலா குனிந்து முன்றாவது கசெட்டை மாற்றினாள். சட்டைக்குள் மறைந்திருந்த சங்கிலி வெளியே வந்து தொங்கியது. கிழவி அதைக் கையில் பிடித்து அதிலிருந்த சிலுவையைப் பார்த்தது.

“இனி அம்மா, விளையாட்டு பாட்டு.... சரியா?”

“இது என்ன?”

“குரோஸ்”

“ஆ....ஆ....”

“சிலுவை”

“ஆ....”

“சிலுவை” மேகலா சத்தமாகச் சொன்னாள்.

“நீங்க வேதக்காரரா?”

“இல்ல..... பிரெண்ட் தந்தது.”

“அ.....ஆ”

மேகலாவுக்கு எரிச்சல் பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

“சிநேகிதி தந்தது.”

“அ” கிழவி தலையை ஆட்டிக் கொண்டது.

“அம்மா! இனி விளையாட்டுப் பாட்டு.”

கிழவி கதைக்க முயற்சிக்கும் போதெல்லாம் இடம் கொடுக்கவில்லை மேகலா. தன் காரியம் முடிந்தாக வேண்டும் அவளுக்கு. கார் திரும்பி வந்தது. டிரைவர் புரியாணிப் பார்சல் களுடன் உள்ளே வந்தான். கார் வந்த சத்தம் கேட்டு, செல்வராணி பிள்ளைகளுடன் வந்தாள். சாப்பிட்டு முடியும் வரை பொறுமையாய்க் காத்திருந்து, எஞ்சியதை வாங்கிக் கொண்டு உடனே கிளம்பினாள். இடையே இரு தடவைகள் ஆனந்தராசா வந்து பார்த்து விட்டுச் சென்றார்.

“இன்னும் முடியேல்லையா மேகா?”

கிழவி சனைக்காமல் பாடிக் கொண்டிருந்தாள். பாட்டில் லயித்திருந்த மேகலா இடையிடையே பாட்டு நின்று விட, நிமிர்ந்து பார்க்கும் போதெல்லாம், கண்கள் சொருகித் தன்னை மறந்து தூங்கி விழும் கிழவி சுதாகரித்துக் கொண்டு உடனே பாடத் தொடங்குவாள். அடிக்கடி மேகலாவின் சங்கிலியைப் பார்த்தாள். வயசு போயும் இன்னும் ஆசை போகேல்ல கிழவிக்கு, மேகலா நினைத்தாள். அலுக்காமல், சலிக்காமல் :பிளாஸ்க்கிலிருந்த கோப்பியை ஊற்றிக் கொடுத்து, கிழவியைத் தூங்கவிடாது பார்த்துக் கொண்டாள். வயது முதிர்ந்த ஒருத்தியை இப்படித் தூங்க விடாது வேலை வாங்குவது பிழை என்ற மன உறுத்தலை அலட்சியப் படுத்தினாள்.

செல்வராணி இடையிடையே வந்து பார்த்தாள்.

“அம்மா!....இனி, கடைசியாய் ஒரு ஒப்பாரிப் பாட்டு.”

‘என்னைப் பெத்த பாக்கியமே.....’

செல்வராணியின் பிள்ளைகள் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு சிரித்தனர். ஐந்து மணி. வந்த வேலை முடிந்து விட்டது. மேகலா ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டை எடுத்து நீட்டினாள். கதவு நிலையைப் பிடித்தபடி ஏழுந்து நின்ற கிழவியை,

தேடலே வாழ்க்கையாய் —

செல்வராணி முழங்கையால் இடிப்பது தெரிந்தது. கிழவி தலையை ஆட்டி மறுத்தாள். போதாதோ? இன்னுமொரு ஆயிரம் ரூபாய்த் தாளை வைத்து நீட்டினாள்.

“வேண்டாம்.”

“தாறதை வேண்டாமென்று சொல்லக்கூடாது”, என்றாள் செல்வராணி. கிழவி அடிக்கடி கழுத்தைப் பார்ப்பதை மேகலா கவனித்தாள். குரோஸ்ஸைக் கழட்டட்டுச் சங்கிலியைக் குடுப்பமா?

“அம்மா, கோயில் மணி அடிக்குது.” செல்வராணியின் பிள்ளைகள் அவசரப்பட்டனர்.

செல்வராணி தாமதித்தாள். கிழவி இனி வாங்கப் போவதில்லை என்பதை உறுதி செய்து கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்றாள். கிழவி உள்ளே சென்றாள்.

“பிள்ளை உள்ளுக்கு வாரும்.”

உள்ளே, ஒன்றின் மேல் ஒன்றாய்ப் பெரிய பானைகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொன்றாய் இறக்கும்படி கிழவி மேகலாவைக் கேட்டது. அடியில் இருந்த பானைக்குள் உமி இருந்தது. நடுங்கும் கைகளால் துளாவி ஒரு சிறிய துணிப் பொட்டலத்தைப் பிரித்து,

“உந்த சங்கிலிக்கு சிலுவை சின்னன். இந்த பெண்டனைப் போடும்.”

“வேண்டாம்.. வேண்டாம் அம்மா.”

“நான் என்ற பேத்திக்கு செய்து வச்சன். அவை இந்தியா வில். நான் எங்க இனி பார்க்க போறன். இதை பிடியும். உம்மை பார்த்தா என்ற மகளைப் பாக்கிற மாதிரி இருக்கு.”

தன்னையறியாமல் கைகளை நீட்டி வாங்கிக் கொண்டாள், மேகலா.

அவளைப் பார்த்து கனிவுடன் சிரித்த கிழவி,

“நான் சரியப் போறன்.”

சேலைத் தலைப்பை விரித்து, சரிந்து படுத்து, நாள் முழுக்கத் தடை விதிக்கப்பட்ட நித்திரைக்கு விடுதலையளித்தாள்.

பிரமித்து நின்ற மேகலா திரும்பித் திரும்பிக் கிழவியை, குடிசையை, சிதைந்த சுவரை, வளவைச், சரிந்திருந்த வேலியைப் பார்த்தபடி காரை நோக்கி நடந்தாள். இன்றல்ல, பல ஆண்டுகளாய் இவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாய், பழகியதாய் ஒரு உணர்வு அவளைத் தாக்கியது.

ஞானம் சஞ்சிகை - மாசி 2008

காசூர்....

பெயரளவில் உறவுகள். நெஞ்சோடு ஒன்றுவதில்லை. ஓரிரு மணித்தியாலங்களே பழகும் சில முகங்கள் சுவடுகளை மனதில் பதித்து விடுகின்றன.

இரசியமாய்த் தவித்திட...வா(?)

இங்கொன்றும், அங்கொன்றுமாய்ச் சில குடிசைகள், தான்தோன்றித்தனமாய்ப் பற்றைகள் முடிய நிலங்கள். இன்னும் ஊர் விழித் தெழுவில்லை. நெடுஞ்சாலை வெறிச்சோடியிருந்தது. ஐனார்த்தனன் ஐன்னலினாடே வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இருமருங்கும் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த மரங்கள் குரிய ஒளி தெருவைத் தொட அனுமதிக்கவில்லை.

தெருவிலிருந்து விலகிச், சரிந்து மண்பாதையில் ஜீப் இறங்கியது. ஒரு காலகட்டத்தில் கனரக வாகனம் செல்லக்கூடிய நிலையிலிருந்த அப்பாதை இன்று புதர்கள் மண்டி, ஒடுங்கியிருந்தது. ஐனார்த்தனன் மனதில் இவையெதுவும் பதிய வில்லை.

ஜீப் நிறுத்தப்பட்டது. அனைவரும் இறங்கினார்கள். கால் நிலத்தில் வைத்தவுடன் பீறிட்டெழுந்த வலி, உடலெங்கும் வியாபிக்க, பல்லைக் கடித்து நிதானித்து நுனிவிரலால் நடக்க முயற்சித்தான் ஐனார்த்தனன். கைகளை அசைக்க முடிய வில்லை. முன்னே சென்றவர்கள் கிளைகளைக், கொடிகளை விலக்கிச் சென்றார்கள். ஐனார்த்தனின் முகத்திலும், கைகளிலும் முட்கள் கீறின. இன்னும் ஆள் நடமாட்டம் அங்கிருப்பதற்கு அத்தாட்சியாய் ஒரு ஓற்றையடிப் பாதை - இது அண்டைக்கு இருட்டில தெரியேல்ல - நீண்டு சென்றது. இவையெல்லாம்

‘பெர்மிட்’ காணிகள். எழுபதுகளின் இறுதிவரை பயிர் செய்யப் பட்டவை.

கிணறு வந்தது. உள்ளே எட்டிப் பார்த்தார்கள்.

“இந்தக் கிணறு தானா?”

தலையை ஆட்டினான், ஜனார்த்தனன்.

“ஷவல், கம்பி எல்லாம் எங்க?”

ஒரு காட்டு மரத்தை மேவிப் பற்றைகளும், கொடிகளும் வளர்ந்திருந்த இடத்தைக் காட்டினான். கூட வந்திருந்த வேலையாட்கள் அவற்றை அகற்ற, உள்ளே பற்றைகளில் தொங்கியபடி ஷவல், கம்பி, இரத்தக் கறை தோய்ந்த துணிகள்.

அந்த இடம் ஜனார்த்தனுக்கு அப்பாவை நினைக்க வந்தது. விடுமுறை நாட்களில் அப்பாவுடன் இங்கு குடிசையில் தங்குவதுண்டு. ஒரே மகன். இவனைப் பற்றி எவ்வளவு கனவு கண்டார் அவர்.

ஜனார்த்தனன் விலங்கு பூட்டிய கைகளை உயர்த்திச் சேர்ட் கையில் கண்ணிரைத் துடைத்துக் கொண்டான். எல்லாம் தலைக்மூப் போச்சு.... வசீகரன்... நாய்.... நாய்.... நாய். அவனைக் கொன்றிருக்கக் கூடாது. அடைச்சு வைச்சு சித்திரவதை செய்திருக்கோணும்.

ஜனார்த்தனன் அப்பா ஒரு வர்த்தகர், அரிவைநல்லூரில் பலசரக்குக் கடை. ஒரு சிறு வீடும் அங்கிருந்தது அவர் தங்கு வதற்கு. குடும்பம் யாழ்ப்பாணத்தில். இரு மகள்கள் திருமணமாகி வெளிநாடு போயினர். ஜனார்த்தனனின் பட்டப்படிப்பு முடிந்த கையோடு தனது மனைவி, ஜனார்த்தன், கடைசி மகள் காஞ்சனா அனைவரையும் அரிவைநல்லூர் அழைத்து வந்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் நிலைமை மோசமாகிவிட்டது. ஜனார்த்தனனிடம் கடைப் பொறுப்பை ஒப்படைத்த சில மாதங்களில் இதற்காவே காத்திருந்தது போல் இறந்து போனார்.

ஜனார்த்தனன் தாயின் சேமிப்பு, ‘பாங்க் லோன்’, எல்லா வற்றையும் கொட்டி கடையைத் திருத்தியமைத்தான். கட்டிடப் பொருட்கள் விற்கத் தொடங்கினான். கீழே கடையுடன் ஸ்டோர், ஒரு தங்கும் அறை. மேலே ஓ.பி.ஸ். இந்நிலையில் அவனது இருபத்தாறாவது வயதில் பட்டதாரி நியமனம் கிடைத்தது. ஒரு பயணத்தின் போது தற்செயலாக அவனது பழைய நண்பன் ‘பட்ஜ் மேட்’ வச்கரனைச் சந்தித்தான். வச்கரனுக்குச் சொந்த ஊர் அரிவை நல்லூர் தான். தாய், சகோதரங்கள் வெளிநாட்டில். தானும் வெளிநாடு செல்லும் நோக்கில் ஒரு வேலைக்கும் விண்ணப்பிக்காமல் கொழும்புக்கும், ஊருக்குமாய் அலைந்து கொண்டிருந்தான். தன் சகோதரர்கள் தன்னை மறந்து விட்ட தாய்க் குறை சொன்னான். ஜனார்த்தனனுக்கு வேலை கிடைத்த தில் வியாபாரத்தைக் கவனிக்க முடியவில்லை. வெளிநாடு செல்லும்வரை தன்கடையில் மனேஜராக இருக்கும்படி வச்கரனைக் கேட்டான். வச்கரன் திறமைசாலி. ‘பட்ஜ் டொப்’ பண்ணியவன். யுனிவர்சிட்டி ‘மீ’இல் இருந்தவன்.

தானே சமைத்து அல்லது கடையில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த வச்கரனை அடிக்கடி வீட்டுக்கு அழைத்துச் சாப்பாடு கொடுத்தான். இங்கே தான் தன் அழிவிற்கு ஜனார்த்தனன் அத்தி வாரம் இட்டான். வச்கரனுக்கு வெளிநாடு செல்வது அவ்வளவு சுலபத்தில் கிட்டவில்லை. தன்னிடமிருந்த பணத்தைக் கொடுத்து வியாபாரத்தில் ‘பார்டனர்’ராக இணைந்து கொண்டான். இருந்தும் வெளிநாடு செல்வதற்கான முயற்சியைக் கைவிடவில்லை.

இரண்டு வருடங்களாகி விட்டன. சில நாட்களாக வச்கரன் வேலைக்கு வரவில்லை. காய்ச்சல் என்று தொலைபேசியில் தகவல் தெரிவித்திருந்தான். சென்று பார்ப்பதற்கு ஜனார்த்தன னுக்கு நேரம் கிட்டவில்லை. அன்று காஞ்சனா கடைக்கு வந்தாள். ஜனார்த்தனனை விடப் பத்து வயது இளையவள்.

“என்ன காஞ்சனா?”

“டியூசன் களாஸ் இல்லையாம். அது தான் சும்மா வந்தன்.”

ஜனார்த்தனனுக்கு அவளிடம் ஏதோ மாற்றம் தெரிந்தது.

“என்ன முகமெல்லாம் காஞ்சு கிடக்கு..... காச்சலா?”

“இல்ல தலையிட..... எங்க அண்ணா வசீகரன்.... அண்ணா?”

“அவனுக்கு காச்சல் வரேல்ல.”

காஞ்சனா சென்று விட்டாள். கடையைப் பூட்டி விட்டு வீடு வந்த போது இரவு ஒன்பது மணி. அம்மா ஒரு மூலையிலும், காஞ்சனா இன்னுமொரு மூலையிலும் அழுது கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்ன..... என்ன அம்மா?”

“அவளிட்ட தான் கேள்.”

“என்ன காஞ்சனா?”

“.....”

“அவர் எங்க உம்மட பிரெண்ட்?”

“யார்?..... வசீகரனா?”

“வேற யார்..... அவன் தான்..... பிரெண்ட்... பிரெண்ட் எண்டாய் இப்ப என்ன நடந்திருக்கு தெரியுமா?”

அம்மா எழுந்து அழுது கொண்டிருந்த காஞ்சனாவின் முதுகில் இரண்டு கையாலும் ஒங்கி அடிக்க, ஜனார்த்தனன் தடுத்தான். பிரச்சனை தெரிந்ததும் அதிர்ந்து போனான்.

“நான் இப்ப போய் கேக்கிறன் அவனை.”

“அவர் இல்ல அண்ணா..... வெளிநாடு போய்ட்டார்.”

“என்ன?”

“அவரின்ற வீட்டில வேற யாரோ இருக்கினம்..... விசா
வந்து போய்ட்டாராம்.”

உறைந்து நின்ற ஜனார்த்தனன்,

“நீ சொன்னியா அவனுக்கு?..... கடைசியா எப்ப
பார்த்தனி?”

ஒரு கிழமை இருக்கும். உன்னோட கதைக்கிறன்
எண்டவர்.”

“உனக்கு மூளை எங்க போச்சு?”

“ஞாயித்துக்கிழமை டியூசனுக்குப் போட்டு அதால
வரேக்கை டை குடிச்சிட்டுப் போகச் சொல்லிக் கூப்பிடுறவனாம்.”

காஞ்சனாவைக் கொழும்புக்கு அழைத்து வந்தார்கள். இரகசியமாய்க் கருவை அழித்தாகி விட்டது. விடயம் வெளியே
கசியவில்லை. ஜனார்த்தனன் பெரும் பிரயத்தனப்பட்டு, வச்சுகரன்
அண்ணாவின் லண்டன் விலாசம் எடுத்து விட்டான். வச்சுகரனுக்குக்
கடிதம் போட்டான். பதிலில்லை. வச்சுகரனின் அண்ணாவிற்குக்
கடிதம் எழுதினான். அதற்கும் பதிலில்லை. காலம் யாருக்கும்
காத்திருக்கவில்லை. காஞ்சனா பர்ட்சை எழுதினாள். சித்தி
யடைந்தாள். ஆனால் அவளின் சிரிப்பு, கலகலப்பு எல்லாம்
போய், முகத்தில் நிரந்தர ஏக்கம் குடிகொண்டது. அழகு மட்டும்
குறையவில்லை. ஜனார்த்தன் நினைத்தான், இது அவள் வாங்கி
வந்த வரம்..... இல்ல சாபம். இது தானே எல்லாத்துக்கும்
காரணம். வருட இறுதியில் கணக்கெடுப்பின் போது தெரிந்தது
வச்சுகரன் நிறையவே கையாடியிருப்பது.

ஒன்றரை வருடத்தில் தாயின் மரணம். அதைத் தொடர்ந்து
காஞ்சனாவின் போக்கில் மாற்றம் தெரிந்தது. யாருடனும் பேசுவ
தில்லை. கதவைத் தாளிட்டு விட்டு உள்ளேயே இருந்தாள்.
சாப்பிட விருப்பமில்லை என்றாள். ‘சாப்பிட்டா சத்தி வருமாப்
போல்’ இருப்பதாகச் சொன்னாள். ஒரு நாள் ஜன்னல் வழியாகப்
பார்த்த ஜனார்த்தனன் திகைத்தான். காஞ்சனா கவரைப் பார்த்துச்
சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

டொக்டரிடம் அழைத்துப் போனதில் ‘டிப்பிரசன்’ என்றார்.

“இவ்வளவு நாளும் என்ன செய்தனீங்கள்?”

“அம்மா தவறி ரெண்டு மாசமாகுது டொக்டர். அதுக்குப் பிறகு தான் இப்பிடி.”

“இல்ல இது எப்பிடியும் ரெண்டு வருசத்துக்குக் குறையாம இருக்கு. இப்ப கொஞ்சம் கூடி இருக்கலாம். மனசைப் பாதிக்கிற மாதிரி என்ன நடந்திது?”

அவனைக் கூட்டி வந்தது பிழை. வீட்டில் புகழ்ந்து கதைச்சது பிழை. இவளைச் சின்னப்பிள்ளையா நினைச்சு அவனோட பழக விட்டது பிழை. எல்லாமே பிழை. என்னால் தான். எல்லாம் என்னால். உள்ளுக்குள்ள எவ்வளவு கவலை யிருந்திருந்தா இப்பிடி டிப்பிரசன் வரும். கடவுளே. மனதிற்குள் அழுத ஜனார்த்தனன் கவுன்சிலிங், சைக்கியாட்ரிஸ்ட் என்று வேலையை, வியாபாரத்தைக் கவனியாமல் மாதக்கணக்கில் அலைந்ததில் பலன் தெரிந்தது. மருந்துகளின் துணையுடன் வாழத் தொடங்கினாள் காஞ்சனா.

ஜனார்த்தனன் யாழ்ப்பாணத்தில் தனித்திருக்கப் பயந்த தன் மாமா, மாமியைத் தன் வீட்டில் அழைத்து வைத்துக் கொண்டான். தாயின் மரணத்தின் பின் கிட்டிய பாசத்தில் காஞ்சனா மருந்துகள் துணையின்றி வாழத் தொடங்கினாள். தனக்குத் தெரிந்தவர்கள் மூலம் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் காஞ்சனாவிற்கு வேலை வாங்கிக் கொடுத்தான் ஜனார்த்தனன். தனக்கு வந்த திருமண வாய்ப்பை உதறினான். காஞ்சனாவிற்கு முதலில் ஒரு நல்ல வாழ்க்கை கிடைக்கட்டும். அவளின் சுகவீனம் ஊருக்குத் தெரிந்திருந்தது.

கொழும்பில் இரு வார ‘ட்ரெய்னிங் புரோகிராம்’ ஒன்றை முடித்து விட்டு பஸ்ஸில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தான் ஜனார்த்தனன். டிரைவர் கண்ணயர்ந்ததில் பஸ் மரத்துடன் மோதி விட்டது. ஜனார்த்தனனுக்கு நெற்றியில் அடி. காயப்பட்டவர்கள்

வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். அன்று சனிக் கிழமை. அரைநாள் வேலை. மனேஜர் இவன் வரவைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். மனேஜருடன் தொடர்பு கொண்டான். கடையைப் பூட்டிச் சாவியை கோபாலிடம் - கடையைக் கூட்டித் துடைக்கும் பெடியன் - கொடுக்கச் சொன்னான். கோபால் வீடு, ஐனார்த்தனன் வீட்டிற்கு அருகில் தான் இருந்தது.

ஐனார்த்தனன் வந்த போது கடை திறந்திருந்தது.

“யாரோ ஒரு ஆள் உங்களைத் தேடி வந்திருக்கு. அதான் கடையைத் திறந்து உள்ள இருத்தி வைச்சிருக்கன்.”

கோபாலுக்கு புத்தி மந்தம். ஐனார்த்தனன் உள்ளே போனான். வசீகரன். ஏழு வருடங்கள். ஏன் வந்திருக்கான்? யோசித்த ஐனார்த்தனனின் அடி மனதில் ஒரு நம்பிக்கை எட்டிப் பார்த்தது. உடனே கோபாலை அனுப்பி வைத்தான்.

“உள்ளுக்கு வா.”

‘ஸ்டோர்’உடன் இணைந்திருந்த அறைக்கு அழைத்துச் சென்றான். வசீகரன் சிவந்து முன்பை விட அழகாக இருந்தான். இந்தப் பால் வழியிற முகத்தைப் பார்த்துத் தானே ஏமாந்தாள். உள்ளே குழுறியது.

“க்கமாய் இருக்கிறியா?” - ஐனார்த்தனன்.

“ம்.”

காஞ்சனா பற்றி, அம்மா பற்றி எதுவும் கேட்பான் என்று எதிர்பார்த்தான். கேட்கவில்லை. அரசியல் கதைத்தான்.

“வசீகரன், ஏன் இப்பிடிச் செய்தனி. நான் உன்னைச் சகோதரன் மாதிரி நினைச்சன்.”

“.....”

“காஞ்சனாவைக் கட்டு. நீ என்ன கேக்கிறியோ எல்லாம் தாறன்.”

“எனக்கு ஒரு டொக்டரை முற்றாக்கியாச்சு. அம்மா, அண்ணா எல்லாரும் கல்யாணத்துக்கு வந்து கொழும்பில் நிக்கினம்.”

“வசீகரன்! கொஞ்சம் யோசி. உன்னால் எங்கட வாழ்க்கையே தலைகீழாப் போச்சு. அம்மா போய்ட்டா. நீ போனாப் பிறகு காஞ்சனா சிரிச்சு நான் பார்க்கேல்ல.”

“.....”

“வீட்டுக்கு ஒருக்கா வா.” அவள் முகத்தைப் பார்த்தாவது மனம் மாற மாட்டானா என்ற நப்பாசை.

“நே லேட். இனி ஒண்டும் செய்ய ஏலாது.”

“டேய்! உனக்கு மனச்சாட்சி இருக்கா. ஒரு ஸ்கூல் பிள்ளையின்ற வாழ்க்கையோட விளையாடினாய். பதினேழு வயசில் அபோர்ஷன். நான் :பிரெண்ட் உனக்கு. என்னோட தங்கச்சி உனக்கும் தங்கச்சி. அவள் பிள்ளை மாதிரியடா எனக்கு.”

“நீ ஒழுங்கா தங்கச்சிய வளர்க்காம, என்னை மட்டும் பிழை சொல்லுறாய்.”

“நீ தானேயடா ட குடிக்க வாவெண்டு கூப்பிட்டனி. நாய்..... நாய்..... நாயை விடக் கேவலம்.”

“இப்ப விசரியை தலையில கட்டப் பார்க்கிறாய்.”

“ஓ... எல்லாம் தெரிஞ்சு கொண்டு தான் வந்தியா?”

“நான் பிசினஸ்ஸில் போட்ட காசைத் தா போகோணும்.”

“எந்த..... எந்தக் காக..... அதுக்கு மேல தான் சுருட்டெட்டியே.”

“நீ தரப் போறியா இல்லையா?..... நான் பொலிக்கக்குப் போவன்.”

“போ..... நீ மனம் மாறி வருவாய் என்னு பேசாமல் இருந்தன். நீ போ..... நான் கட்டி வைச்சிருக்கிற எக்கவுண்ட் புக்கெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு பின்னால் வாறன்.”

“டேய்.”

ஜனார்த்தனின் ஆற்றி உயரத்தை, ஆகிருதியை மறந்து கொலரில் வசீகரன் கை வைக்க, அவனைத் தூக்கியெறிந்தான் ஜனார்த்தனன். ஸ்டோர் வாசலில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த ‘ஷவல்’ கையில் அகப்பட்டது.

அதைத் தூக்கி அடிக்க, எழும்ப முடியாமல் விழுந்து கிடந்த வசீகரன் ஒரு கட்டத்தில் கைகளால் ஷவலை இறுகப் பற்றிக் கொண்டான். ஜனார்த்தனன் ‘ஸ்டோர்’க்குள் புகுந்தான். கம்பியோடு வெளி வந்தான். கண், முக்கு பாராமல் ஆவேச மாய்க் குத்த வசீகரன் இறந்து போனான்.

ஆத்திரம் அடங்கி அவன் இறந்து விட்டதை உணரச் சிறிது நேரம் பிடித்தது ஜனார்த்தனனுக்கு. பயப்படவில்லை. குற்ற உணர்வில்லை. எப்படிச் சிக்காமல் இவனை அப்பறப் படுத்துவது? இது தான் அவன் முன் நின்ற கேள்வி. கை விடப்பட்ட காணி, அதிலிருந்த கிணறு ஞாபகம் வந்தது. உரப்பையால் இரத்தம் வெளியே வடியாது பின்ததைச் சுற்றி னான். பழைய துணியால் இரத்தக் கறைகளைத் துடைத்தான். அறையைக் கழுவினான். பின்ததை, ஆயுதங்களை பின்னால் கராஜ்ஜில் நின்றிருந்த ‘வான்’ல் ஏற்றினான். பெர்.:பியும், ஏயார் :பிரெஷ்னர், ஊதுபத்தி பாவித்து இரத்த வாடை அகற்றினான். இருண்டதும் பிரதான வீதி, அதிலிருந்த ஆமி செக் பொயின்ட் டைத் தவிர்த்து குறுக்கு வழியால் காட்டை வந்தடைந்தான். ஷவல், கம்பி, துணிகளைப் பற்றைக்குள் ஏறிந்தான். பின்ததைக் கல்லுடன் கட்டி கிணற்றில் போட்டான். ஆத்திரக்காரனுக்கு அறிவு மட்டு. கோடை காலம். கிணற்றில் போதியளவு தண்ணீர் உள்ளதா என்று பார்க்க மறந்து போனான். இன்னுமொன்று அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. அது அவ்வூர் இளைஞர்கள்

முயல், உடும்பு பிடிக்க நாடுடன் இடையிடையே அக்காணிக்குள் வருவது.

வச்கரனைக் காணவில்லையென பொலிஸில் முறைப்பாடு செய்யப்பட்டது. கடைசியில் அவன் ஐனார்த்தனைப் பார்க்கப் போனதாகக் கூறப்பட்டது. பொலிஸ் :போட்டோவுடன் கடைக்கு வந்தது. ஐனார்த்தனன் உட்பட அனைவரும் அவனைச் சமீபத் தில் பார்க்கவில்லை என்று கூறினார்கள். கோபால் 'ஈ' வாங்கப் போயிருந்தான். ஏற்கனவே காணாமற் போனோர், கடத்தப் பட்டோர் பட்டியல் பொலிஸில் இருந்ததால், வச்கரன் பெயர் அதில் சேர்க்கப்பட்டது.

இந்நிலையில் வேட்டைக்குப் போன இளைஞர்கள், கிணற்றினுள் எட்டிப் பார்த்தார்கள். காணாமற் போனால், நாய் போல் வீதியில் தூக்கிப் போடுவது தானே முறை. இது இவ்வளவு பொறுப்பாகக் கிணற்றில் போடப்பட்டிருக்கிறதே. பொலிஸ் பழையபடி :போட்டோவுடன் கடைக்கு வந்தது. மேலே ஏறி கண்ணாடி துடைத்துக் கொண்டிருந்த கோபால் எட்டிப் பார்த்தான்.

“ஆ..... இவர் அண்டைக்கு இங்க வந்தவர்.?”

“எப்ப?”

அக்குளைச் சொறிந்து கொண்டு யோசித்தான்.

“சேர் கொழும்பால வந்த அண்டைக்கு.”

ஐனார்த்தனன் முதலில் மறுத்தான். பினம் கிடந்த இடம் அவன் அப்பாக்குச் சொந்தம். பின்த்தின் கைகள் கட்டப் பட்டிருந்தது, கோபாலின் ‘சேர்ட்டால். சாட்சிகள் வலுவாக இருந்தன. காசைக் கையாடினான், சொல்லாமல் வெளிநாடு சென்றான், வந்து காசைக் கேட்டான், அதில் தான் தகராறு என்றான். வச்கரன் தான் முதலில் தாக்கியதாக தன் நெற்றி யிலிருந்த பஸ் காயத்தைக் காண்பித்தான்.

காஞ்சனாவும், மாமாவும் பார்க்க பொலிஸ் நிலையம் வந்தனர். காஞ்சனா அண்ணாவுடன் தனியே கதைக்க வேண்டு மென்றாள். மாமா விலகினார்.

“அண்ணா! ஏன்.....ன்... அவசரப்பட்டாய்? என்னிட்ட சூட்டிக் கொண்டு வந்தால் நான் கதைச்சிருப்பன்” அழுதாள்.

“இல்ல காஞ்சனா.... நான் காலில விழாத குறையாக கெஞ்சினன். நீ நினைக்கிற மாதிரி ஆளில்ல அவன். அவன் சாகத் தான் வேணும்.”

“நான் பொலிசில உண்மையைச் சொல்லட்டா. சொன்னா உனக்குத் தண்டனை குறையுமா?”

“இல்ல.... இல்ல.... வேண்டாம். நான் படுற கஷ்ட மெல்லாம்.... இல்ல நான்... நா....ன் உயிரோட இருக்கிறதே உனக்காகத் தான். பேரைக் கெடுக்காத. நான் கெதியா வெளிய வந்திடுவன்” கண்ணீர் தெரியாமல் சிரித்தான். காஞ்சனா நம்பத் தயாராயில்லை.

“ஏன் அண்ணா நொண்டுறாய்... நல்லா அடிச்சிட்டாங்களா?”

மாமா வந்தார். “பிள்ளை நேரம் முடியது. நீ ஏன் அழுகிறாய்? நான் லோயர் ரோஜர் அந்தோனி முத்துவை ஒழுங்குபடுத்தீட்டன். அவர் கோர்ட்ஸ்கே வாரேல்ல. அவரின் ஜனியர்ஸ் போதும். பிச்சு உதற்றுவான்கள். உந்தக் கேஸ் ஒரு தூகு. இது திட்டமிட்ட கொலையில்ல. அவரிட்ட போய்ட்ட மெல்லோ, இனிக் கவலையை விடு. பார் நெத்திய என்ன மாதிரி அடிச்சிருக்கான். உது இன்னும் மாறேல்ல. உள்ளுக்கு காயமிருக்கு. நாங்கள் வாறும் தம்பி.”

“மாமா தெரியும் தானே? காஞ்சனாவை.....”

“நீ கவலைப்படாத. எனக்குத் தெரியும், அவளை என்ன மாதிரிப் பார்க்கோணுமென்டு. ஒவ்வொரு நாளும் மாமி அவளைக் கூட்டிக் கொண்டு கோயிலுக்குப் போறவ. வாறும்.”

அவர்கள் போவதை ஐனார்த்தனன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கடவுளே பழையபடி அவளுக்கு வருத்தம் வராமல் இருக்கோணும். பட்ட கஷ்டத்துக்கெல்லாம் பலனில்லாமப் போயிடும்.... லோயர்ட்ட உண்மையெல்லாம் சொல்லோணுமா?..... காஞ்சனா விசயத்தைக் கதைக் வேண்டாமென்று சொல்லோணும்.... அவருக்கு விளங்கும். ஜானியர்ஸ் போதுமாமே..... எவ் வளவு நாள் எடுக்கும் கேஸ் முடிய?
.....அவசரப்பட்டிட்டனா?

தினக்குரல் (15-06-2008)

காசூரு....

.... சமூகத்தின் பார்வையில் குற்றவாளி. இவன் ஒரு தாய்க்கு நல்ல மகன். மனைவிக்கு நல்ல கணவன். தன் பிள்ளைக்கு நல்ல அப்பா. நல்ல சகோதரன். இது ஜெயகாந்தன் தன் சிறுகதைத் தொகுதியொன்றின் முன்னுரையில் கூறியது. ‘க்ரைம்’ கதைகள் எனக்கும் பிடிக்கும். அத்தோடு கையில் உள்ளதையெல்லாம் கொட்டிக், காடழித்துப் பயிர் செய்த எங்கள் ‘பெர்மிட்’ காணி. நாட்டின் திடமற்ற சூழலில் கைவிடப் பட்டு, மீண்டும் காடு வளர்ந்து.....

க்ரைம் + ‘பெர்மிட்’ காணி = இரகசியமாய்த் தவித்திட...வா?

தேடலே வாழ்க்கையாய்

இந்தப் பின்லேடனோட பெரிய கரைச்சல். பார்க்கிற கைப் பார். தாடி வெளிச்சத்தில் மின்னுது. பின்லேடனை உங்களுக்குத் தெரியுமா? அப்பா தான் இதுக்குப் பின்லேடன் எண்டு பேர் வைச்சவர். சரியான பொல்லாதது. செம்பட்டை தாடி. கிட்டப் போக முதல் தலையைக் குனிஞ்சு கொண்டு முட்ட வருது. அம்மா மறக்காம ஜெயமண்ணா வளவில பின்லேடனைக் கட்டச் சொன்னவா. இது தலையைத் தலையை ஆட்டுது. அப்பா எண்டா கெட்டிக்காரர். இந்த பின்லேடனின்ட சேட்டை எல்லாம் அவரிட்ட சரி வராது. இப்ப என்ன செய்ய?

இப்பிடி செய்தா என்ன? பிலா இலை குத்தின கம்பியைப் பின்லேடனுக்கு முன்னால் நீட்டுறன். அது முன்னுக்கு வருது. நான் கயித்தை அவித்துக் கொண்டு கம்பியை நீட்டிப் பிடிச்சபடி ஜெயமண்ணா வீட்டு வளவுக்க கொண்டு வந்திட்டன். சீ இந்தப் புத்தி முதல்லே வராம போட்டுது. அரை மணித்தியாலம் வீண்.

“யாரது..... வீட்டு வளவுக்க ஆட்டைக் கட்டுறது?”

“அம்மா உங்களிட்ட நேத்துக் கேட்டவவாம்”

“யார்..... அம்மா?”

“கமலவேணி”

“அ.....அ சரி சரி. நீர் தானா ஸ்கோலர்ஷிப் பாஸ் பண்ணினது? கெட்டிக்காரன். ஆட்டை வேலியோட ஓட்டக் கட்டோனும். கயித்தை நீளமா விடக்கூடாது. பிறகு வாழையைத் திண்டிடும்.”

எனக்குப் பின்லேடனைப் பார்க்கப் பாவமாயிருக்கு. மள மளென்டு புல்லைச் சாப்பிடுது. நாளைக்கு.....? இன்டைக்குப் பின்னேரம் இதைக் கொண்டு போகப் போயினம். விக்க வேண்டாமெண்டு அழுதன். அம்மாவும் அழுதா. எங்கட குட்டித் தங்கச்சிக்குப் பால் பக்கெட் வாங்கக் காசில்லையெண்டு சொன்னா. பிறகு நான் சரியெண்டிட்டன். இங்க வன்னியில எல்லாச் சாமானும் விலை. அப்பா வந்து பின்லேடன் எங்க யெண்டா என்ன சொல்லுறது?

கோயில் மணிச்சத்தம் கேக்குது. ஐயோ ஒம்பது மணியாச்சா? சின்ன மாமா பத்து மணிக்கு வெளிக்கிட்டு நிக்கச் சொன்னவர். நான் வேகமா வாறன். கோயில்ல நிறையச் சனம் நிக்குது. அப்பா காலம் குளிச்ச உடன் இந்தக் கோயில்ல கும்பிட வாறவர். ராசாத்தி மாமி கோயிலுக்கு முன்னால பொங்கிக் கொண்டிருக்கிறா. அம்மா காலம் சமைக்கேல்ல. தங்கச்சியத் தூக்கிக் கொண்டு நேரத்தோட போய்ட்டா. இல்லாட்டி கொம்யூனிகேசன்ல கியூ வந்திடும். எங்கட ஊர்ல ஒரே ஒரு கொம்யூனிகேசன் தான் இருக்கு. பூசை முடிஞ்சாப் பிறகு தானே பொங்கல் தருவினம். ராசாத்தி மாமி என்னைப் பார்க்கிறா.

“காண்மைன்! அம்மா வரேல்லையா?..... எங்கட கமல வேணியின்ர மூத்தவர். கேள்விப்பட்டிருப்பீங்க. ஸ்கோலர்ஷிப் பாஸ் பண்ணின தமிழ் பிள்ளைகளுக்க இவருக்குத் தான் மார்க்ஸ் கூட”

மாமி என்ற தலையைத் தடவுறா. எல்லாரும் என்னைப் பார்க்கினம். நான் பொங்கல் பானையைப் பார்க்கிறன்.

தேடலே வாழ்க்கையாய் _____

“பூசை முடியட்டும்..... பிள்ளைக்குப் பொங்கல் தாறன்.”

“நான் போகோணும். மெலில் என்னை இண்டைக்கு எடுக்க வருகினம்.”

“அ..... எங்க? பள்ளிக்கூடத்தில்யா?”

“ம்”

தம்பி இன்னும் நித்திரை. எழுப்பினா உடன் அம்மாவைக் காணேல்ல எண்டு அழுவான். குரும்பெட்டிகல் ஈக்கில்ல செருகி தேர் செய்யுறன். உச்சியில் ஒரு செம்பரத்தம் பூ வைக்கிறன்.

“தம்பீபீ! எழும்பு. இங்க பார் வடிவான தேர்”

அவன் உடன் எழும்பி,

“எங்க?”

நல்ல காலம் அம்மா எங்கயெண்டு கேட்டு அழேல்ல. தனைல்ல அம்மா வச்சிட்டுப் போன பால் அளவான சூட்டோட இருக்கு. தம்பிக்குப் பேணியில் ஊத்திக் குடுக்கிறன். நான் பள்ளிக்கூடக் காற்சட்டையையும், சேர்ட்டையைம் போடுறன். சேர்ட் பொக்கெட்ல வாழைக்கயர் தெரியது. சீ டிவியில் தெரியப் போகுது. இனித் தம்பிக்கு முகம் கழுவி வெளிக்கிடுத்தோணும். அம்மா அவனைப் பெரியமாமா வீட்டில் விடச் சொன்னவ.

“தம்பி! முகம் கழுவ வா.”

“மாத்தன்”

“நான் பள்ளிக்கூடம் போகோணும். நீங்கள் பெரிய மாமா வீட்டில் விளையாடுங்கோ.”

“மாத்தன். மாமா அயிப்பார். அம்மா எங்க?”

“அப்பாக்கு போன் பண்ணைப் போட்டா.”

தம்பி சரியான குழப்படி. ஒரு நாள் பெரிய மாமா வீட்டில் அவரின்ற சைக்கிள்ள ஏறி அதை விழுத்திப் போட்டான். பெரிய

மாமா அடிச்சுப் போட்டார். இன்னொரு நாள் கட்டி வைச்சிருந்த ஆட்டை அவிழ்த்து விட்டிட்டான். அது தோட்டத்தில் இருந்த மரக்கறியெல்லாம் சாப்பிட்டுட்டு. அதுக்கும் அடி. எனக்குத் தம்பியைப் பார்க்கப் பாவமாயிருக்கு.

நான் தண்ணி அள்ளிக் கொண்டு வந்து தம்பிக்கு முகம் கழுவி விடுறன். கிணற்றிக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போனா, கிணத்தை எட்டிப் பார்ப்பான். அப்பா தான் எனக்கும், அவனுக்கும் குளிக்க வார்க்கிறவர். இப்ப நானே எல்லாம் செய்ய வேண்டியிருக்கு. சின்ன மாமா வாறார்.

“காண்பென்! இன்னும் தம்பியை வெளிக்கிடுத்தேல்லயா?”

“இல்ல மாமா. அவன் வர மாட்டானாம். இங்கேயே இருக்கட்டும்.”

“தனியவா? பாம்பு, பூச்சி வரும..... கிணத்தை எட்டிப் பார்ப்பான். டேய் பார்த்தீபன்! எழும்பி வெளிக்கிடு. பிறகு விளையாடலாம்”

“மாத்தன். பெர்மாமா அயிப்பார்.”

“அவர் அயிக்க மாட்டார். நான் சொல்லுறன்.”

தம்பிக்கு நாலு வயசாச்சு. இன்னும் வடிவா கதைக்க மாட்டான்.

“காண்பென், இது என்ன சேர்ட்லை?”

“வாழைக்கயர்”

“வேற சேர்ட் இல்லையா?”

“வருசத்துக்கு ஒரு சேர்ட் துணி தான் பள்ளிக்கூடத்தில் தாறவை.”

தம்பிய பெரிய மாமா வீட்டில் விட்டுட்டுப் பள்ளிக்கூடம் போறம். வாசல்ல ஒரு வெள்ளை வான் நிக்குது.

“வெளிக்காரர் வந்திட்டனம் போல இருக்கு. நேரத்தோட வெளிக்கிட்டு நில் எண்டு திரும்பத் திரும்பச் சொன்னனான்.”

அதிபர், விமலேந்திரன் சேர் எல்லாரும் மண்டபத்தில இருக்கினம். ஸ்கொலர்ஷிப் பாஸ் பண்ணின பிள்ளைகள் அப்பா, அம்மாவோட வந்திருக்கினம். நான் விமலேந்திரன் சேர்க்குப் பக்கத்தில போய் நிக்கிறன்.

“வந்தாச்சா?..... இவர் தான் ஆள்..... காண்மைபன்”

சேர் ‘டை’ கட்டிக் கொண்டு நின்டவருக்குச் சொல்லுறார்.

சேர் ஒரு சோக் எடுத்துக் கொண்டு வந்து, சேர்ட்டில வாழைக் கயருக்கு மேல பூசறார். அப்பிடியும் கயர் தெரியது.

“விமலேந்திரன் நீங்கள் பெற்றோரைக் கூட்டிக் கொண்டு வரச் சொல்லி, சொல்லி விடேல்லையா?” அதிபர் கேட்கிறார்.

“சொல்லி விட்டனான். காண்மைபன் அம்மா வரேல்லையா?”

“இல்லை கொம்யூனிகேஷனுக்குப் போய்ட்டா.”

சேர் அதிபரைப் பார்க்கிறார். நான் பயத்தோட ரெண்டு பேரையும் பார்க்கிறன்.

“சேர் ஸ்டார்ட் பண்ணுவமா?”

ரெண்டு கதிரை போட்டிருக்கு. ஒண்டில என்னை இருக்கச் சொல்லினம். மற்றதில ‘டை’ கட்டினவர். என்ற சேர்ட் கொலர்ல கறுப்பா ஏதோ செருகினம்.

“.....காண்மைபன்! வாழ்த்துக்கள். நீங்கள் உங்கள் பாடசாலைக்குப் பெருமை சேர்த்திருக்கிறீர்கள். ஐந்தாம் தரப் புலமைப்பரிசில் பர்ட்சையில் அதிக புள்ளிகள் பெற்ற மாணவர்கள் வரிசையில் இரண்டாம் இடத்தில் இருக்கிறீர்கள். தமிழ் மாணவர்கள் என்று எடுத்துக் கொண்டால் நீங்கள் தான் முதல். இந்த வெற்றிக்கு யார் காரணம்.”

என்ன கேள்வி கேட்பினம், எப்பிடி பதில் சொல்றது எண்டு விமலேந்திரன் சேர் எனக்குச் சொல்லித் தந்திருக்கார்.

“முதலாவது எனக்குக் கற்பித்த ஆசிரியர் விமலேந்திரன் சேர். அடுத்தது எனது அப்பா. அவர் சேர் மாலையில், விடு முறை நாட்களில் வைத்த மேலதிக வகுப்புக்கு எல்லாம் என்னை அழைத்துச் செல்வார்.....” .

எனக்கு அழுகை வருது.

“இங்கு மண்ணெண்ணெய் தட்டுப்பாடு. விலை அதிகம். சைக்கிளை விற்று நான் இரவில் விளக்கில் படிக்க வசதி செய்தார்.”

நான் கண்ணெத் துடைக்கிறன். ‘டை’ கட்டினவர்க்கு நான் ஏன் அழுகிறேன் எண்டு விளங்கேல்ல.

“உங்கள் அப்பா இங்கு வந்துள்ளாரா?”

“இல்லை..... அவர் கொழும்பில் காணாமல் போய்ட்டார்.”

நான் கண்ணெத் துடைக்கிறன். அப்பா சொல்லுறவர் ஆம்பிளப்பிள்ளை அழக் கூடாதெண்டு.

என்னோட கதைச்சவர், கமேரா வைச்சிருந்தவருக்கு கையைக் காட்டிட்டு அதிபரோடியும், சேர்ரோடியும் கதைக்கிறார்.

அதிபர் என்னைக் கூப்பிடுறா. அப்பாவைக் காணவில்லை. சம்பந்தப்பட்டவர்கள் விட்டு விட வேண்டுமென்று பணிவோட கேட்கிறேன் என்று சொல்லச் சொல்லிச்சினம். திரும்பக் கதிரையில் வந்திருக்கிறன்.

“..... நீங்கள் ஏதாவது சொல்ல விரும்புகிறீர்களா?”

“அப்பா வந்தால் தான் நான், தம்பி, தங்கை எல்லோரும் படிக்கலாம். எம்மைப் படிக்க வைப்பதற்கு உழைக்கத் தான் அப்பா வெளிநாடு போவதற்காகச் சென்றார். அவர் காணாமற் போன நாளிலிருந்து அ.....அ...அம்மா.....ஆ நாங்கள் எல்லாரும்

அழுது கொண்டிருக்கிறம்..... அவரைப் பிடித்து வைத்திருப்ப வர்கள்.....”

ஜயோ பிழையாச் சொல்லீட்டன். கதைக்க ஏலாமலிருக்கு.

“.....இதில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அவ.....ரை, அவரை விடுவிக்க வேண்டுமென்று நா....ன், நான் பணி..வ...வோட கேட்டுக் கொள்கிறேன்.”

கமெராக்காரர் ஸ்கொலர்ஷிப் பாஸ் செய்த மற்றப் பிள்ளைகளை, பெற்றோரைப் படமெடுக்கிறார்.

சரியாச் சொன்னனா? விமலேந்திரன் சேர்க்குக் கிட்டப் போய் அவரின் முகத்தைப் பார்க்கிறன். அவரின்ற கண் கலங்கியிருக்கு. சீ இண்டைக்குச் சரியான காத்து. ஒரே மண், தூசி. சேர் முதுகில் தட்டி விடுறார். எனக்கு ஏனோ கவலை யாயிருக்கு.

முதல் நாள் ரிசல்ட் வந்த அண்டைக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருந்திது. அம்மா எவ்வளவு சந்தோசப்பட்டா. அப்பாக்குப் போன் பண்ணிச் சொல்ல கொம்யூனிகேஷனுக்குப் போனா.

போன அம்மா வரேக்கை அழுது கொண்டு வந்தா. இரவு சாப்பிட வெளிய போன அப்பா திரும்பி வரேல்லையாம். லொட்ஜ்காரர் சொல்லி இருக்கினம். இப்ப ஒவ்வொரு நாளும் அம்மா கொம்யூனிகேஷனுக்குப் போயிட்டு அழுது கொண்டு தான் வாறா.

விமலேந்திரன் சேர், மாமாவைக் கூப்பிட்டுச் சொல்லுறார். நாளைக்கு ஷவியில் காட்டுவினமாம். ஏஜிர குவார்ட்டஸிற்கு வரச் சொல்லுறார். அங்க ஜெனரேட்டர் இருக்காம். கட்டாயம் அம்மாவை கூட்டிக் கொண்டு வரோணும்.

வீட்டில அம்மா, மாமா, ராசாத்தி மாமி, வேற ஆக்கள் நிக்கினம். அம்மா அழுது கொண்டிருக்கா. ராசாத்தி மாமி எனக்குப் பொங்கல் தாறா.

மாமா ஏசிக் கொண்டிருக்கிறார்.

“..... எத்தினை தரம் சொன்னனான். இப்ப நிலமை சரியில்லை, பார்த்து போகலாமெண்டு...”

“நானும் அவருக்குச் சொன்னனான் அன்னை.”

“ஓ..... அவர் எப்ப மற்றவைன்ற சொல்லைக் கேட்டவர். எல்லாரும் ஒரு பக்கமா ஓடினா இவன் மற்றப் பக்கமா ஒடுவான். நீயா தேடினது.... என்ன செய்யிறது?”

எனக்கு மாமாவில கோவம் கோவமா வருது. அப்பா நல்லவர். என்னையும், தம்பியையும் கோயிலுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போவார். குளிக்க வார்ப்பார். அம்மாக்கு விறகு வெட்டிக் குடுப்பார். தண்ணி அள்ளிக் குடுப்பார். இந்த மாமா என்ன செய்யிறவர்?

நான் அம்மாக்குச் சொல்லுறன்.

“அம்மா..... அழாதேங்கோ. நான் ஹவியில சொல்லி யிருக்கன். சம்பந்தப்பட்ட ஆக்கள் அப்பாவை விடோணுமெண்டு. அழாதேங்கோ. அப்பா வந்திடுவார்.”

அடுத்த நாள் நானும், மாமாவும் ஏஜிர குவார்ட்டஸிற்குப் போறம். இருளத் தொடங்கீட்டுது. இரவு எட்டு மணி நீட்டுசில தான் காட்டுவினமாம். குவார்ட்டஸில ஸ்கொலர்ஷிப் பாஸ் பண்ணின மற்றப் பிள்ளைகள், அப்பா, அம்மா, அதிபர், விமலேந்திரன் சேர் எல்லாரும் இருக்கினம். ஹவியில நல்ல பாட்டு, டான்ஸ். மூலையில இருக்கிறவர் தான் விதானையார். விதானையார் எண்டா கிராமசேவையாளர். நல்லவர். எங்களுக்கு நிவாரண கார்ட் எல்லாம் தாறவர். விமலேந்திரன் சேர் என்னைக் கூப்பிடுறார்.

“ஏஜிர அம்மாக்கு வணக்கம் சொல்லும்.”

இவவா ஏஜிர அம்மா? ஏஜிர எண்டா உதவி அரசாங்க அதிபர். எனக்குத் தெரியும். ஸ்கொலர்ஷிப் சோதினைக்கு

விமலேந்திரன் சேர் எல்லாம் சொல்லித் தந்தவர். விதானையார் என்னைக் காட்டி,

“இது தான் நான் சொன்ன பிள்ளை.”

நான் ஹவி பார்க்கிறேன். கடைசியா எப்ப ஹவி பார்த்தன்? ரெண்டாம் வகுப்பு படிக்கேக்க. ஐசுன்ற பிறந்தநாளுக்கு பெரிய மாமா படம் போட்டவர். ஏஜிர அம்மா மாமாவுக்கு ஏதோ சொல்லுறா. சமூகசேவை திணக்களம..... ஆதரவற்றோர் நிதி..... எனஜிழ..... உதவி எனக்கு ஒண்டும் விளங்கேல்ல. நியுஸ் தொடங்கீட்டுது.

“மாமாஆ! எப்ப என்னைக் காட்டுவினம்?”

“காட்டுவினம்.”

அ..... இது தான் இலங்கையில் கூட மார்க்ஸ் எடுத்த சிங்களப் பிள்ளை. அமைச்சராம், அவர் விருது குடுக்கிறார். பாங்க மனேஜர் ஒரு லட்சம் குடுக்கிறார். அம்மாடி எவ்வாவைவு காக. அந்தப் பிள்ளை எல்லாருடைய காலிலும் விழுந்து கும்பிடுது. நல்ல மரியாதை தெரிஞ்ச பிள்ளை.

“அ..... எங்கட அதிபர்.”

“.....நூற்றித் தொண்ணாறு புள்ளிகள் எடுப்பது பெரிய விடயமல்ல. யார் எடுத்தது என்பது தான் பெரிய விடயம். மின்சாரம் இல்லாத, எரிபொருள் தட்டுப்பாடுள்ள வன்னியில், அதுவும் சாதாரண குடும்பப் பின்னணியில் இருந்து வந்த மாணவன் எடுத்துள்ளார். அது தான் பெரிய விடயம். இந்தப் பிள்ளை காண்பெனால் எங்கள் பாடசாலைக்கு, அவரைக் கற்பித்த ஆசிரியர் விமலேந்திரனுக்கு அதிபர் எனக்குப் பெருமை.....”

எனக்குச் சந்தோசமாயிருக்கு. எப்ப அதிபரை ஹவியில் எடுத்தவை? அப்பா இதை எங்கயாவது இருந்து பார்ப்பாரா? அம்மாவும் வரமாட்டன் எண்டிட்டா.

அ... என்னைக் காட்டினம். சீ..... சேர்ட்டில் கயர் அப்பிடியே தெரியுது. அந்தச் சிங்களப் பிள்ளை எவ்வளவு வடிவா இருந்திது. ஜயோ அழேக்கை வாயேல்லாம் கோணி அலங்கோலமா..... நான் சொல்லுறது அழகிறதால் அவ்வளவு விளங்கேல்ல. இதைக் கேட்டுட்டு அப்பாவை விடுவினமா?

மாமா ஏஜிர அம்மாவோட கதைச்சிட்டு வாறார்.

“நாளைக்கு பத்து மணிக்கு காண்பென்ற அம்மாவோட ஒபிசுக்கு வாங்கோ. நான் மாற்றலா போனாலும், பிள்ளைக்குப் படிப்பு முடிய மட்டும் உதவி கிடைக்கிற மாதிரிச் செய்யிறன்.”

“காண்பென். இனிப் போவம் வா.”

“மாமா, இன்னும் கொஞ்சம் ஹவி பார்ப்பம்.”

“இருட்டட்டு. பாம்பு கூட இப்ப.....”

நான் உடன் எழும்பீட்டன். வன்னிய விட்டுட்டு சனம் போனதால் காணி, வளவெல்லாம் பத்தை வளர்ந்து பாம்பு கூடிட்டுது. டோர்ச்சுக்கு பட்டி இல்ல. நான் ஹவிய திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டு வெளிய வாறன்.

“..... கல்கிசைக் கடற்கரையில், பற்றைக்குள் இரண்டு சடலங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. சடலங்களை அடையாளம் காண்பதற்குப் பொலிசார் பொதுமக்களின் உதவியை நாடு கிண்றனர்.....”

மாமா திரும்பி என் கையைப் பிடிச்சு உள்ள இழுக்கிறார்.

“ஆ..... ஆ..... மாமா நான் வரேல்ல..... ஆ! ஜயோ எனக்குப் பயமாயிருக்கு..... வரேல்ல.”

மாமா என்ற கையை விட்டுட்டு உள்ளுக்குப் போறார். நானும் அழுது கொண்டு உள்ளுக்குப் போறன். ரெண்டு பேர் செத்துக் கிடக்கினம். வாழையிலையால் மூடி வைச்சிருக்கு. நடுவில் நின்டு பிலத்து அழுறன். சீ.... வேற இடத்தில் போய்

தேடலே வாழ்க்கையாய் —

இப்பிடி அழக்கூடாது. என்ன நினைப்பினம்? நான் அடக்க முடியாமல் அழறன்.

வாழையிலையை எடுக்கினம்.

“மா.....மா..... ஆ..... அப்பாட்ட சிவப்பு சேர்ட் இல்ல. இது எங்கட அ....ப..ப்பா இல்ல தானே என்ன?”

“.....”

மற்ற வாழையிலையையும் எடுக்கினம்.

“.....ஆ.....அ...அ எங்கட அப்பா மெல்லிசு. இவரில்லை.”

எல்லாரும் என்னைப் பார்க்கிறது தெரியுது. இப்ப நான் அழாட்டிலும் விம்மல் நிக்குதில்லை.

“மாமா, இருட்டெட்டுது. வாங்கோ போவம்.”

தலையைக் குனிஞ்சு கொண்டு வெளிய வாறன். மாமா கண்ணைத் துடைச்சுக் கொண்டு எனக்குப் பின்னால் வாறார்.

வெளியில் ஒரே இருட்டு. சைக்கிள் மெல்லமாப் போகுது. ஐயோ சில்லு எதிலயோ இடிக்குது. அ.... அ....ஆ மாமா காலை ஊண்டெட்டார். கண் இப்ப இருட்டுக்கு பழகீட்டுது. சைக்கிள் :பாஸ்ட்டா போகுது. காதில் காத்து இரையுது. கொஞ்சம், கொஞ்சமா எல்லாம் தெரியுது.

காதூர்....

நீங்களும், நானும் தொலைக்காட்சியில் பார்த்த அதே சாதனைச் சிறுவன் தான். குழந்தைப் பருவம் கவலை யற்றதாம். நம் தாய்த் திருநாட்டில் அதற்கும் இடமில்லை.

0112721382

த.புதைதாச்
அசியர் "குந்த
குலவத்ச
ஒவ்வொட
திலம்மை"

எழுத்தாளர் பவானி நிரம்பிய - தளம்பாத ஞாபக சக்தியுடையவர் என்பது அவரது இச்சிறுகதைத் தொகுதியினூடாகவே நிருபித்துள்ளார். இதற்கு உதாரணம் அவர் தமது கதைகளில் உலவ விட்டுள்ள ஜீவனுள்ள பாத்திரங்களாகும். அந்தி கண்டு குழநிக் கொதிக்கும் கதாசிரியரின் பாத்திரங்கள் என்றஞ் சாகாவரங் கொண்டவை. உயிர்த் துடிப்புள்ள பாத்திரங்களால் கதையின் பண்புகளுடன் மனதில் நிலை பெறத் தக்கதோர் எழுத்தாளராய் பவானி சிவகுமாரன் அமைகிறார்.

வாகீசு கலாநிதி கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன் M.A

கணிசமாக எழுதும் அதேசமயம் கதைகளின் கனதியையும் பேணிக் கொள்ளும் தன்மையினாலேயே குறுகிய காலத்திலேயே பவானி சிவகுமாரனால் இலக்கிய உலகில் வெற்றி பெற முடிந்தது எனலாம். கதை சொல்வதில் இவருக்குள்ள திறமையும் சொன்ன கருத்துக்களையே மீளவும் கூறாது கதைக்குக் கதை வித்தியாசமான கள் தரிசனத்தினூடாக செய்திகளைச் சொல்ல முனையும் தேடல் மிக்க இவரது படைப்பாற்றலும் வியக்கத்துக்கண.

இரத்தினவேலோன்

மீரா பதிப்பகம்

70 ஆவது வெளியீடு